IRIS MOORE

Promisiunea trecutului

Traducerea şi adaptarea în limba română
de
ION GEICU

ALCRIS

Capitolul 1

— Cu alte cuvinte, Ştefan Bjornsson ar fi singura şi unica persoană care v-a făcut o ofertă?

— Nu pot să vă ascund nimic. Dacă vremurile nu ar fi atât de grele, am fi avut probabil şi alte propuneri, dar în acest moment majoritatea oamenilor au, dacă îndrăznesc să spun, cuţitul la gât. Conjunctura economică nu prevesteşte nimic bun şi ei trebuie să se gândească înainte de toate să-şi plătească împrumuturile. Oricum, după părerea generală.

Ştefan a meritat achiziţionarea acestor pământuri.

Faţa lui Karen se înăspri.

— Nici nu se pune problema să-i vând lui Ştefan Bjornsson! zise ea cu o voce crispată.

Agentul imobiliar Arnold Teiger începu să dea semne de nerăbdare. Cu fruntea încruntată şi braţele încrucişate la piept, îşi roti fotoliul la stânga şi la dreapta, apoi o privi pe Karen drept în ochi.

— Îmi place să v-o repet, domnişoară Haig, o vânzare este o vânzare. Dar daţi-mi voie să vă pun o întrebare indiscretă: în măsura în care nu intenţionaţi să locuiţi aici, de ce vă interesează dacă x sau y achiziţionează

proprietatea tatălui dumneavoastră?

— Îi acord o mare importanţă, asta-i tot, răspunse ea ridicându-se.

După şocul morţii subite a tatălui ei, trebuia acum să înfrunte un trecut asupra căruia aruncase un văl de mulţi ani de zile. Se duse până la fereastră şi privirea ei rătăci dincolo de casele din cărămidă din Crookston, la şirul de arbori care protejau orăşelul de apele umflate ale lui Red Lake River.

Timpul se scursese, dar împrejurimile nu se schimbaseră deloc. De la postul ei de observaţie, putu să vadă că toate garajele purtau încă aceleaşi firme şi că streaşina cinematografului atârna încă în bucăţi în colţul stâng.

Dacă regăsea neschimbat oraşul copilăriei sale, nu acelaşi lucru putea spune despre ea. Karen se schimbase. Când părăsise locuinţa familiei ca să plece la universitate, acum treisprezece ani, era încă o tânără fată naivă... Atât de naivă încât să creadă că băiatul pe care-l iubea îşi va ţine promisiunile, că va veni curând s-o întâlnească şi că viitorul le va aparţine.

Cuprinsă de un val de nostalgie, închise ochii şi suspină uşor. Apoi îşi veni în fire şi făcu stânga-mprejur.

— Domnule Teiger, aţi încercat totuşi să găsiţi un alt

cumpărător? insistă ea.

— Drept să spun, n-am văzut necesitatea. Când ne-aţi sunat din Arabia Saudită...

— Din Kuweit, rectifică ea maşinal.

— Să admitem. Nu este mai puţin adevărat că în momentul acela mi-aţi cerut să vând proprietatea fără să mă preocupe prea mult preţul. Oferta lui Ştefan fiind cea mai onestă, n-am considerat necesar să...

— Asta vă reproşez!

În realitate, pentru Karen nu era o problemă de bani, ci de încredere şi aflase pe pielea ei că Ştefan nu era un om de cuvânt. Purta încă inima ei urmele trădării lui şi pentru nimic în lume nu-i va ceda nici cea mai mică bucăţică din terenul familiei Haig.

— Nu uitaţi, domnişoară, că tatăl dumneavoastră şi Ştefan erau foarte legaţi. Ei se ocupau de terenurile lor ca şi cum ar fi fost vorba de o singură şi mare exploataţie, Ştefan oferindu-şi întotdeauna serviciile pentru lucrările cele mai grele.

Preocupat să-şi convingă clienta, bărbatul scund şi durduliu vorbea cu o voce calmă şi sigură, accentuând cuvintele.

— Ca toţi oamenii din micul nostru oraş, nu mă îndoiesc

nicio clipă că în mintea tatălui dumneavoastră, amabilitatea şi generozitatea lui Ştefan meritau o compensaţie.

Dar Karen nu înţelegea astfel. Ea considera că nu-i mai datora nimic lui Ştefan Bjornsson şi prefera să taie definitiv legăturile cu el, într-un fel cât mai radical cu putinţă.

Totuşi, în sufletul ei, ideea de a-i provoca necazuri o indispunea şi trebui să se silească pentru a face să tacă protestul din inima ei.

— Vă cer să binevoiţi să găsiţi un alt cumpărător, îl anunţă ea hotărâtă.

— N-o să fie uşor. Cum v-am explicat, oamenii, pe aici...

— Ei bine, căutaţi în altă parte! La Minneapolis, sau la Chicago.

Nemaiavând argumente, agentul imobiliar rămase gânditor câteva clipe.

— Voi încerca, zise el în sfârşit, frecându-şi bărbia, dar asta vă va pricinui costuri suplimentare.

— Ascultaţi-mă, domnule Teiger, eu n-am să aştept la nesfârşit. Într-o lună mă întorc la Londra, şi trebuie neapărat ca această afacere să se termine până atunci.

— O lună? repetă el, cu îndoială. Nu pot să vă promit nimic.

— Foarte bine. În cazul acesta, înţelegeţi că voi apela şi la altcineva.

Îşi luă poşeta şi adăugă pe un ton sfidător:

— Această proprietate va fi vândută în următoarele treizeci de zile şi nu lui Ştefan Bjornsson. Acestea sunt pretenţiile mele.

Asta-i tot.

Fără a renunţa la calmul lui, interlocutorul ei se ridică s-o conducă la uşă.

— Sunteţi liberă să mă scoateţi din această afacere, spuse el, dar înainte de a lua o asemenea hotărâre, ar trebui să vă gândiţi de două ori. Credeţi-mă, nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere tatălui dumneavoastră decât să-l vadă pe Ştefan preluând ştafeta şi continuând să lucreze pământurile lui.

* * *

Grăbită să rezolve această problemă cât mai repede, Karen se hotărî să-i facă o vizită lui Ştefan pentru a-i expune limpede intenţiile ei.

Aşa încât se găsea la sfârşitul acestei după-amiezi calde şi umede gata să traverseze un câmp de sfeclă de zahăr în

pantofi de oraş. Ieşise atât de contrariată de la întrevederea cu agentul imobiliar, încât n-avusese timp să treacă pe acasă ca să se schimbe.

Ajunse curând la plantaţia de molizi şi brazi care separa domeniul familiei Haig de cel al familiei Bjornsson. „Pădurea noastră fermecată”, îi spuneau ei odinioară. Cu emoţie, călca solul acoperit de ace de brad în timp ce o mierlă fluiera cât o ţinea gura pe ramurile cele mai înalte. Era un loc minunat unde, cândva, Ştefan şi cu ea veneau să se vadă pe ascuns, o oază de vis unde schimbau sărutări pasionate şi îşi jurau iubire pe viaţă.

Dar aceste frumoase timpuri trecuseră pentru totdeauna.

Atâtea întrebări rămase fără răspuns, atâtea incertitudini şi frustrări, sfârşiseră prin a întuneca cele mai frumoase amintiri şi a-i zdruncina încrederea.

Nu mai erau acum decât câţiva metri până la casa cu şarpantă de lemn. În faţă, îl văzu pe Ştefan, cu bustul gol, cu capul dat pe spate, bând apă cu lăcomie dintr-un furtun de stropit. Cu inima strânsă, se opri să-l privească. La prima vedere, timpul părea că nu avusese nicio influenţă asupra lui.

Niciun dram de grăsime nu-i îngreuna talia. Dar, tristă

ironie a sorţii, purta de acum înainte pe gât şi pe braţele musculoase urmele maioului, semn după care se recunoşteau oamenii cu pielea arsă de soare, care munceau pământul cât e ziua de lungă. Odinioară, Ştefan se amuza de asta cu atât mai multă plăcere cu cât nutrea planuri de viitor care, spunea el, îl vor scuti de munca ingrată a pământului.

Atunci, de ce îşi schimbase brusc părerea? De ce-i întorsese spatele lui Karen şi curmase visele lor de evadare?

Ca pentru a răspunde acestor întrebări, chiar în clipa aceea

Ştefan întoarse capul în direcţia ei. El încercă să nu lase să se vadă nimic din tulburarea lui; închise încet apa, îşi luă cămaşa din zbor şi porni în întâmpinarea ei.

Abia putea să creadă văzând-o pe frumoasa Karen întoarsă printre ei săi. Dar o Karen atât de schimbată faţă de tânăra care-l părăsise cu atâţia ani în urmă! În timp ce ea străbătuse lumea întreagă intervievând zeci şi zeci de celebrităţi, el prinsese rădăcini în Crookston, înconjurat de mica lui familie şi de cele câteva hectare de teren cultivabil.

Aşa hotărâse soarta, dar nu regreta nimic. Astăzi, putea

fi mândru de copiii lui şi rămânea convins că făcuse, în urmă cu treisprezece de ani, o alegere bună.

Dar iată că ea se întorsese. Pe teritoriul ei. În propria ei curte. Era oare un semn al destinului? O invitaţie să-şi spună că nu era pierdută orice speranţă?

— Helo Karen! Îmi face al naibii de mare plăcere să te revăd, zise el acordându-i un zâmbet.

Ea nu răspunse nimic. Nervoasă, nu-şi putea lua privirea de la bustul lui Ştefan, pe care străluceau câteva picături de apă.

Când, în sfârşit, îşi ridică ochii spre gura lui senzuală, simţi un nod în gât şi se grăbi să-i spună scopul vizitei, înainte s-o părăsească tot curajul.

— Am venit numai ca să te anunţ că refuz să-ţi vând terenul, zise ea într-un murmur.

Ştefan o cercetă îndelung, cu o figură imperturbabilă.

— Credeam că am făcut o ofertă echitabilă, dar dacă tu consideri că terenul valorează mai mult...

— Nu vreau nimic de la tine şi nu vei obţine nimic de la mine. Prefer chiar să-mi vând proprietatea pe nimica toată decât să-ţi revină ţie.

— Pe cuvântul meu, dacă aşa vezi tu lucrurile... lăsă el să-i scape, vrând să se arate împăciuitor.

Surprinsă să-l vadă renunţând atât de uşor, Karen îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ai găsit un alt cumpărător? se interesă el.

— Încă nu, dar acesta n-o să întârzie.

Mai trebuia să pornească în căutarea unui agent imobiliar mai cutezător şi ca şansa să-i surâdă. Dar despre asta nu-i suflă o vorbă lui Ştefan.

— Mă deteşti încă tot atât de mult?

— Oh, da! răspunse ea fără să ezite, ca şi cum voia să se convingă şi mai bine.

— Păcat! Speram că întoarcerea ta să ne dea ocazia să reluăm legăturile.

El îşi puse cămaşa şi cu un gest dezinvolt îşi aranjă părul decolorat de soare. Karen remarcă atunci că ridurile din colţul ochilor se accentuaseră cu trecerea anilor şi datorită muncii grele pe câmp.

— Îţi imaginai poate că am putea întreţine raporturi de bună vecinătate, ca în trecut? zise ea cu ironie.

— Da, cam aşa ceva.

Deodată, expresia feţei lui se întristă şi adăugă:

— Îmi pare sincer rău de moartea tatălui tău. Era un om de treabă, foarte apropiat.

Acest elan de simpatie îi merse drept la inimă lui Karen

şi, pentru o clipă, îşi uită ranchiuna.

— Abia pot să cred! vorbisem câteva zile mai înainte şi n-am sesizat nimic neliniştitor... Părea chiar că este în plină formă.

Îmi amintesc că l-am sunat de la Londra, exact înainte de a pleca pentru un reportaj în Orientul Mijlociu...

— Mi-a spus că i-ai telefonat. Ştii, era grozav de mândru de tine. Păstra cu grijă toate articolele tale.

— Da. Şi când le-am găsit în biblioteca din salon, clasate şi aranjate într-o mapă mare cartonată, m-am simţit teribil de răvăşită. Eram la fel de emoţionată ca şi când aş fi răsfoit un album cu fotografii.

— Nu regreta decât un lucru, că nu veneai mai des să-l vezi.

Dar poate că era din cauza mea?

— Cutreieram lumea în lung şi-n lat. O jurnalistă independentă nu face întotdeauna ce vrea sau când vrea.

Atunci când am şansa să mi se propună un reportaj undeva, nu-mi pun prea multe întrebări, mă reped acolo... pentru că, la sfârşitul lunii, înţelegi, trebuie să-mi plătesc facturile.

Adevărul era cu totul altul, bineînţeles, dar cum să recunoască fără să deschidă vechile răni sau fără a-şi

pierde demnitatea? Dacă în decursul anilor îşi răriseră vizitele, fusese numai din cauză că nu suporta ideea că la câţiva paşi de casa ei, Ştefan ducea o viaţă fericită cu altă femeie. Fiecare din scurtele ei şederi la Crookston o marcaseră teribil şi, din această cauză, pleca întotdeauna cu sentimentul că era jupuită de vie.

— Intenţionez să angajez pe cineva pentru seceriş, aununţă ea, revenind brusc la ceea ce o adusese acolo.

— De ce? Pot foarte bine să mă ocup eu. Tatăl tău şi cu mine ne-am împărţit munca întotdeauna.

— Timpurile s-au schimbat, Ştefan. Va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Pentru tine, ar fi o cheltuială inutilă. Te asigur că...

— Nu te ocupa de asta. Sunt banii mei şi-i cheltuiesc cum cred de cuviinţă.

Descumpănit de atâta agresivitate, Ştefan încercă s-o aducă pe Karen la sentimente mia bune. Veni foarte aproape de ea şi o privi în ochi.

— Dacă vom continua să ne certăm, nu vom ajunge la nimic bun. De ce să nu redevenim prieteni?

Propunerea era desigur atrăgătoare, dar Karen ştia prea bine că, acceptând, însemna pierderea ei. Oice relaţie cu Ştefan risca să alunece pe un teren periculos şi ea nu voia

să ajungă a doua oară victima slăbiciunilor ei. Faptul că Ştefan era văduv de trei ani – şi, în consecinţă liber – cum tatăl ei nu uitase să-i amintească în scrisorile lui, nu schimba nimic. Trecutul se ridica întotdeauna între ei ca o fortăreaţă de necucerit.

— Acum, vezi tu, am devenit mai exigentă, răspunse ea cu o voce tăioasă. Aştept de la prietenii mei o mare loialitate şi, să fiu sinceră, nu cred că tu ai această calitate.

Ştefan nu clipi, dar o licărire de ciudă, sau poate de regret, trecu prin ochii lui.

În acel moment, autobuzul şcolar se opri pe drum. Trei copii surescitaţi săriră pe asfalt, făcând semne vioaie colegilor de clasă.

Copiii lui Ştefan! se gândi Karen mâhnită. Simţi dintr-odată un mare gol şi regretă că nu putea fugi la celălalt capăt al lumii pentru a scăpa de acest trecut care o hărţuia.

Dar cei trei puşti traversau deja curtea în fuga mare, ciondănindu-se. Trei capete blonde, de culoarea aurului, replici perfecte ale tatălui şi ale unchiului Jack.

Cea mai mare ajunse prima la ei. Era o lungană puţin cam stângace, cum sunt toate fetele de vârsta ei.

— Ei, papa, pot să...?

— Dă-mi mănuşa! urlă fratele ei, ajuns în spatele ei. Tată, mi-a luat mănuşa şi nu vrea să mi-o dea înapoi!

— Încetează să te smiorcăi! Ţine, iată mănuşa ta! ce aş putea face cu urâţenia asta?

Ştefan îşi trecu un braţ după gâtul fiicei lui şi o strânse lângă el cu tandreţe.

— O clipă, vă rog! zise el cu o aparenţă de seriozitate. Vreau să vă prezint pe cineva. Karen, nu cred că i-ai cunoscut pe copiii mei. Micul spiriduş care încheie alaiul este Shelly;

neastâmpăratul acesta dezordonat este Bobby; şi iat-o şi pe fiica mea mai mare, Bonnie.

Karen îi privi pe rând, neştiind prea bine ce să spună. Apoi, privirea ei se opri asupra celei mai mari, care îi semăna leit tatălui ei: aceiaşi ochi albaştri, acelaşi oval al feţei, aceeaşi siluetă alungită. Devenind brusc conştientă că avea în faţa ei, în persoana lui Bonnie, dovada clară a infidelităţii lui Ştefan, îşi pierdu complet cumpătul. Se simţi pălind şi avu impresia că pământul îi fuge de sub picioare.

Ştefan puse cu delicateţe o mână pe umărul ei.

— Te simţi bine? o întrebă el în şoaptă.

— Da, foarte bine.

Ea făcu instinctiv doi paşi înapoi, pentru a evita orice contact fizic cu Ştefan şi se forţă să zâmbească celor trei copii.

— Sunt foarte mulţumită să vă cunosc pe toţi.

Bonnie se mulţumi să-i răspundă cu un surâs politicos înainte de a-i atrage din nou atenţia tatălui ei asupra problemei care-i stătea pe inimă.

— Mary Ellen m-a invitat să ascult ultimul album al lui

Stompint Wild. Se pare că-i genial. Îţi promit că mă întorc înainte de cină.

— Grupul ăsta e o nulitate, trâmbiţă Bobby, punându-şi mănuşa de baseball, sub privirile amuzate ale tatălui său.

Bonnie se pregătea s-o şteargă, dar Ştefan o reţinu de braţ.

— Nu atât de repede, domnişoară! Mi se pare că ai uitat să faci ceva azi-dimineaţă, nu?

— Oh, tată, te rog, nu acum, altfel voi pierde autobuzul! îl imploră ea.

În timp ce îşi pleda cauza, Bobby se îndreptă spre casă, jucându-se vesel cu mingea. Probabil că acest mic drăcuşor de nouă ani era mai interesat de delicioasele fursecuri pregătite de doamna Johnson, decât de o discuţie contradictorie între sora şi tatăl lui.

— Dacă n-aş fi observat, iapa ta n-ar fi avut nimic de mâncare toată ziua, zise Ştefan.

— Dar pentru că te-ai ocupat tu, n-a fost nimic grav, se apără Bonnie. Mâine am să rămân mai mult timp cu ea, ca să încerc să mă fac iertată.

— Oh, să fii sigură că nu vei scăpa, draga mea. Te sfătuiesc să pui ceasul să sune cu o jumătate de oră mai devreme ca de obicei, ca să ai timp să faci tot ce trebuie. Până atunci, uită-ţi prietena şi grăbeşte-te să faci curat în boxa lui Patch şi să-i schimbi aşternutul de paie.

— Tată... N-ai dreptul! strigă ea indignată.

El veni în faţa ei, îi luă bărbia între degetul mare şi arătător şi o privi încruntându-şi sprâncenele.

— Ce ţi-ai făcut la ochi? S-ar spune că ai primit o lovitură de pumn.

— Foarte nostim! Îţi atrag atenţia că asta se numeşte machiaj, tată. Ar trebui să te ţii la curent. Toate fetele, astăzi, îşi fac ochii.

Ştefan înghiţi lovitura nu fără oarecare iritare: la treisprezece ani abia, fata lui urma deja exemplul fetelor mai mari ca ea!

— Nu vreau să ştiu ce fac celelalte fete. Ceea ce este sigur, este că vei mai aştepta câţiva ani ca să te machiezi,

îi replică el cu autoritate. Prin urmare, când te duci sus să te schimbi, profită şi-ţi spală faţa. Şi să ştii că lui Patch puţin îi pasă dacă semeni sau nu cu Madonna.

Vexată, Bonnie porni din loc cu un aer demn, mormăind:

— Urăsc viaţa la ţară! O urăsc! O urăsc!

Ştefan îşi aminti că o auzise adesea pe Karen proferând aceleaşi cuvinte amare, cu ani în urmă, dar pe vremea aceea el înţelegea acest spirit de revoltă. Astăzi, era tată de familie şi o grea responsabilitate apăsa pe umerii lui.

Îşi aminti deodată că cea mică aştepta cu răbdare să-i acorde atenţie şi se grăbi să-şi repare greşeala. Shelly merita cu atât mai mult atenţia lui deoarece după moartea mamei sale avusese tendinţa să se retragă periculos în ea însăşi.

— Aşadar, păpuşica mea, cum a fost astăzi la şcoală? întrebă el mângâindu-i frumoasele bucle blonde.

— Am luat un zece la tema de matematică, anunţă ea cu mândrie.

Ştefan o ridică de la pământ şi o sărută apăsat pe obraji.

— Tu eşti cea mai bună, micuţa mea... la fel de isteaţă ca bătrânul tău tată, zise el învârtind-o în jurul lui.

— Tu nu eşti bătrân, tată! protestă ea în hohote de râs.

În tot acest timp, Karen nu se clintise din loc. Privea

scena forţându-se să nu se ghicească nimic din sentimentele ei.

— Mai ales, nu purta copiilor pică, o rugă el. Ei n-au nicio legătură cu povestea noastră.

— Sunt pe deplin conştientă. Nu te nelinişti, ştiu foarte bine a cui este vina.

Capitolul 2

— Nu este cinstit să te întorci astfel împotriva mea, mai ales că n-ai vrut niciodată să afli adevărul.

— Mi se pare că faptele vorbesc de la sine, răspunse ea cu o voce fără inflexiuni. După toţi aceşti ani, n-ai cu siguranţă intenţia de a tăgădui paternitatea acestor trei copii încântători.

Ştefan vru să răspundă, apoi se răzgândi. Să readucă în discuţie un subiect atât de delicat, în prezenţa micuţei sale Shelly, îl tulbura teribil.

— Cred că nu-i momentul cel mai nimerit să discutăm despre trecut.

— Pentru prima dată sunt de acord cu tine. Ca să-ţi spun totul, nici măcar nu înţeleg necesitatea de a discuta, răspunse ea întorcându-i spatele.

Ştefan scoase un uşor suspin şi asistă, descumpănit, la plecarea ei precipitată. Ce i se reproşa, oare, lui care îşi făcuse întotdeauna o chestiune de onoare de a acţiona în orice împrejurare din dragoste pentru aproapele lui?

Faptul că reluase lucrarea terenului familial după ce tatăl său făcuse o criză cardiacă; că o lăsase pe Karen să plece pentru a înflori departe de el; sau asumându-şi

responsabilităţile în locul fratelui său Jack, de fiecare dată dăduse dovadă de abnegaţie pentru a asigura fericirea altuia.

Deoarece, credea el cu bun-simţ, în toate încercările trebuie să iei viaţa aşa cum este: că plouă, bate vântul, sau arde soarele, că evenimentele îţi sunt favorabile sau nu, trebuie să ştii să te adaptezi.

Cu toate acestea, rămăsese întotdeauna cu o greutate pe inimă ştiind că ea credea că-i fusese infidel. De aceea, dacă exista o cât de mică şansă să fie din nou împreună, trebuia mai întâi s-o determine să-i asculte povestea.

Dar orice îi rezerva viitorul, cei trei copii ai lui vor rămâne pentru totdeauna ce avea mai de preţ pe lume.

Se trezi din reveria lui în momentul când Karen dispăru la adăpostul arborilor.

— Vrei să vii să conduci tractorul cu mine? îi propuse el lui

Shelly.

Micuţa îşi ascunse capul în scobitura umărului tatălui ei şi-şi trecu braţele după gâtul lui.

— Te iubesc, tăticule! Spune-mi, n-ai să pleci ca mama?

— N-am să te părăsesc niciodată, inimioara mea. Niciodată, o asigură el strângând-o cu putere la piept,

emoţionat până în adâncul sufletului.

* * *

A doua zi dimineaţă, Karen se trezi foarte devreme, surâzătoare şi relaxată. Îmbrăcă o bluză şi nişte blugi şi ieşi în grădină. Regăsi imediat senzaţiile de mult uitate, ca parfumul florilor de câmp, care se întindeau cât vedeai cu ochii, zgomotele motoarelor de tractor, cântecul ciocârliilor sau uşorul foşnet al frunzelor.

Era ora cea mai plăcută a zilei, momentul când era bine să nu faci nimic, doar să profiţi de binefacerile naturii. Soarele va urca în curând pe cer şi încetul cu încetul o căldură jilavă şi sufocantă îşi va întinde mantia apăsătoare peste câmpie. Dar, până atunci, ce plăcere să savurezi această pace matinală.

O pace totuşi foarte fragilă, se gândi ea întorcând privirea spre casa lui Ştefan. Locuinţa familiei Bjornsson, cu camerele ei mansardate, îi era la fel de familiară ca propria ei casă. Îi cunoştea toate colţurile şi cotloanele, îşi mai amintea cu emoţie de mama lui Ştefan forfotind în faţa maşinii de gătit, având mereu grijă, iarnă sau vară, să aibă la îndemână mici dulciuri pentru unii şi alţii.

Visătoare, merse de-a lungul şirului de pomi care separau cele două proprietăţi, depăşi locul unde construise o cabană de lemn cu Ştefan, apoi atinse perimetrul unde încercaseră zadarnic, în cursul unei ierni deosebit de aspre, să construiască un iglu. Un surâs îi lumină faţa când îşi aminti bătaia cu bulgări de zăpadă şi crizele de râs nebun care urmaseră.

Pe vremea aceea, Ştefan şi Karen erau tineri, plini de viaţă şi de nedespărţit. Ştefan îi spunea Kari-Kari şi împărţea cu ea cele mai mari secrete ale lui. Puţin mai târziu, cunoscuseră împreună primii fiori ai dragostei şi el îi şoptea încă în ureche numele Kari-Kari, care le evoca amândurora o pasăre exotică.

Fără îndoială, Karen ar fi suferit mai puţin din cauza trădării lui sau ar fi acceptat să-l ierte dacă n-ar fi fost atât de intim legaţi, atât de încrezători unul în celălalt.

În acea fatidică lună septembrie a anului 1982, când părăsise Crookston, avuseseră o mică ceartă care, crezuse ea, nu va avea consecinţe. Îşi spusese că atunci când se va întoarce în vacanţă de Ziua Recunoştinţei, vor fi atât de fericiţi să se regăsească, încât se vor iubi şi mai mult. Dar când revenise acasă, o aştepta o foarte neplăcută surpriză: în absenţa ei, Ştefan Bjornsson se căsătorise.

Deodată, vraja încetase să mai aibă efect, visele se spulberaseră. Dar nici atunci, nici astăzi, nu vrusese să ştie ce se întâmplase.

Abandonată tristei sale sorţi de logodnică părăsită, plecase din nou, cu inima zdrobită, către orizonturi îndepărtate, căutând cu disperare refugiu în munca ei de reporter.

Pierdută în evocarea acestor amintiri apăsătoare, ajunse fără să-şi dea seama la marginea şoselei. Se pregătea să se întoarcă din drum, când o umbră se profilă la mai puţin de trei metri de ea, apoi se ghemui lângă trunchiul unui brad enorm. Cine putea hoinări prin preajmă la o oră atât de matinală?

— Oh, vă implor, nu-i spuneţi tatii că m-aţi văzut! o imploră

Bonnie ridicând ochii ei mari, încercuiţi cu negru.

Necăjită că se lăsase surprinsă, închise repede mica trusă de machiaj, pândind cu coada ochiului reacţia lui Karen.

Expresia lui Karen rămase impenetrabilă. Dacă exista un copil pe lume cu care şi-ar fi interzis orice complicitate, aceasta era fata mai mare a lui Ştefan. Dar, amintindu-şi cum fuseses ea la aceeaşi vârstă, nu putu să încerce decât

simpatie pentru Bonnie şi micile ei secrete.

— Tu eşti mai abilă decât eram eu, remarcă ea. Eu nu m-aş fi gândit niciodată să mă machiez pe ascuns, aşteptând autobuzul. Aşteptam întotdeauna să ajung la liceu şi atunci mă repezeam la toaletă, asigurându-mă că nu venea nimeni să mă deranjeze.

Bonnie îi aruncă o privire perplexă.

— Înţelegi, tatăl meu era la fel ca al tău, nu mă lăsa să mă machiez. La şaisprezece ani, n-aveam încă dreptul să-mi dau cu rimel sau cu pudră pe obraji.

— Nu este un viciu! suspină Bonnie. Tata nu înţelege nimic din asta. Dar îmi închipui că dacă locuiam într-un oraş mare ca

Chicago de exemplu, sau Minneapolis, s-ar fi arătat mai tolerant.

Karen nu făcu niciun comentariu. La urma urmei, nu era problema ei dacă Bonnie nu-l ascultă pe tatăl ei sau că dădea dovadă de prost-gust în alegerea produselor de machiaj.

— Mary Ellen crede că ar trebui să folosesc fard de pleoape albastru. Ea spune că-mi va pune în valoare ochii.

Dumneavoastră, ce credeţi?

— Fiindcă ai un ten deschis, te sfătuiesc să foloseşti mai

degrabă un gri deschis sau un roz pal, dar este o părere cu totul personală.

— Gri? repetă Bonnie, făcând o mutră dezgustată.

— Un gri pastelat, da. Mi se pare că un albastru pronunţat ţi-ar da un aer prea...

Cuvântul „vulgar” îi veni în minte, dar se opri, ezitând. Nu dorea să fie dezagreabilă, nici nu dorea să discute despre astfel de lucruri cu fata lui Marvis Bjornsson.

— Prea sofisticat, poate, insinuă ea, forţându-se să pară convingătoare. În locul tău, aş rezerva albastrul pentru mari ocazii, petrecere o dansantă, sau o ieşire la teatru.

— Şi pentru rujul de buze, ce mă sfătuiţi? continuă Bonnie.

Mi-ar trebui ceva discret, altfel tata riscă să facă o dramă din asta.

— Poţi foarte bine să nu foloseşti. Buzele tale sunt evident de un roz frumos.

Buze pline şi senzuale, ca cele ale lui Ştefan, se gândi Karen cu o mică împunsătură în inimă.

Se îndepărtase câţiva metri, când vocea lui Bonnie o ţintui locului.

— După doamna Johnson, odinioară, tata şi dumneavoastră aţi avut o slăbiciune unul pentru altul.

— Am crescut împreună, se mulţumi să răspundă Karen.

De fapt, nu exista persoană în Crookston care să nu fi fost la curent cu legătura ei cu Ştefan.

— Dacă am înţeles bine, eraţi mai mult decât prieteni, insistă Bonnie.

— Ce să-ţi spun? A trecut atât de mult timp. Lumea s-a schimbat de atunci, şi noi la fel.

După ce-şi ascunse trusa de machiaj în scorbura copacului.

Bonnie vru să ştie dacă o cunoscuse pe mama ei.

— Nu foarte bine. Locuia în oraş, şi în liceu n-am fost în aceeaşi clasă. Cred că era cu o clasă sau două în urma mea.

Totuşi, am avut uneori ocazia să facem mici plimbări împreună cu iubiţii noştri respectivi.

Karen îşi amintea de Mavis ca de o fată mai curând simpatică, dar căreia îi lipsea ambiţia. Poate pentru că era prea preocupată să placă. Nu este mai puţin adevărat că pe vremea când se întâlnea cu Jack, fratele lui Ştefan, îşi luaseră amândoi prostul obicei de a se săruta în public, astfel încât, în cele din urmă, Karen şi Ştefan hotărâseră să nu mai iasă cu ei.

Claxonul autobuzului şcolar puse capăt brutal acestei

conversaţii în care săriseră de la una la alta. Bonnie îşi luă lucrurile de şcoală, îşi scutură de praf ciorapii albi şi se răsuci în minijupa ei.

— Îmi promiteţi să păstraţi secretul? întrebă ea încă o dată.

Tata nu trebuie să ştie că m-aţi întâlnit în această dimineaţă şi mai ales ce făceam.

— Poţi pleca liniştită, am să fiu mută ca un peşte.

— Mai era ceva ce voiam să vă spun. Dacă o să vreţi să ieşiţi din nou cu tata, eu personal n-am nimic împotrivă. Îmi dau seama că, după moartea mamei, suferă de singurătate şi asta mă mâhneşte.

Fără să mai aştepte, se avântă spre şosea.

„Hotărât lucru, copiii cresc prea repede. Nimic nu le scapă”, se gândi Karen descumpănită.

* * *

După întoarcerea acasă, dădu mai multe telefoane unor agenţi imobiliari din zonă, dar fără rezultat. Ca şi cum se înţeleseseră cu toţii să susţină că domnul Teiger ştia cu exactitate ce făcea şi că nu va găsi un cumpărător mai bun decât Ştefan Bjornsson.

Furioasă, nu se recunoştea încă înfrântă şi consultă anuarul oraşului Grand Forks. Acestea îi vor lua poate timp şi energie, dar va sfârşi prin a reuşi să găsească pe cineva căruia să-i încredinţeze această afacere, o persoană eficace şi obiectivă, atentă să-i dea deplină satisfacţie.

Abia îşi începuse căutările când sună telefonul.

— Hello, frumoasa mea, ce faci? întrebă o voce familiară, de la celălalt capăt al firului.

Karen încercase de nenumărate ori să-l convingă pe agentul ei să-i spună, ca toată lumea, pe numele mic, dar degeaba. Max nu pierdea niciodată ocazia să-i demonstreze că ţinea mult la ea.

— Nu sunt aici decât de douăzeci şi patru de ore şi eşti gata să mă hărţuieşti! se plânse ea cu amabilitate. Ce vrei de la mine?

— Am o mică treabă pentru tine în Turcia.

— Îmi pare rău, dar deocamdată sunt blocată aici. Şi-ţi amintesc că am încă două articole de scris până la sfârşitul lunii.

— Ştiu, ştiu... N-ai pretins întotdeauna că adori Turcia? Că este o ţară minunată şi că oamenii de acolo sunt adorabili?

Insistă el cu o voce dulceagă. Aş putea să-ţi rezerv un

bilet de avion pentru poimâine, şi te vei putea întoarce în zece zile, ceea ce îţi va lăsa tot timpul să-ţi termini articolele.

— Imposibil, Max. Trebuie neapărat să rezolv problema vânzării proprietăţii tatălui meu şi mă tem că voi fi reţinută mai mult timp la Crookston decât am prevăzut.

— Este într-adevăr păcat! Puteai să câştigi o mulţime de bani din deplasarea asta.

El continuă s-o momească, dar Karen nu se lăsă convinsă.

Ştia că Max îşi muşca degetele că nu putea câştiga comisionul de zece procente.

— O să rămână pentru altă dată, zise ea, regretând sincer că nu putea merge la Istanbul.

— Tu ştii de ce îmi place să-mi asigur serviciile tale. Pentru că pot conta pe tine că poţi acoperi un subiect pe nepusă masă, oriunde în lume. Tu n-ai o legătură, n-ai familie ca să te reţină acasă. O veritabilă inimoasă, ce mai!

Era, din păcate, tristul adevăr. Nimeni nu-şi împărţea viaţa cu

Karen. N-avea pe nimeni care s-o iubească. Nimeni să se neliniştească ştiind că este în Turcia sau la Tombouctou.

Când se întorcea de la un reportaj şi revenea în apartamentul ei din

New York, nimeni nu se grăbea s-o întâmpine, cu braţele întinse. Nici soţ, nici amant, nici copii. Suferea teribil de acest gol, dar nu se plângea niciodată, nici chiar în discuţiile cu prietenele.

În orice împrejurare, se arăta surâzătoare şi disponibilă.

— Cred că totul se va aranja în cincisprezece zile, îl asigură ea cu mult optimism.

— Perfect. În acest caz, am să te întâlnesc proaspătă şi dispusă pentru un interviu cu membri ai familiei regale engleze. Nu uita că poate vom folosi ocazia să scoatem o carte.

— Nu te nelinişti, mă voi strădui să fie o reuşită.

* * *

La ora unu după prânz, se întorcea, transpirată toată, cu mâinile jilave, după o rapidă călătorie la Grand Forks, unde reuşise totuşi să obţină o întâlnire cu un agent imobiliar.

Acum era nerăbdătoare să se înapoieze acasă, să facă un duş bun şi să se cuibărească într-un fotoliu cu o carte bună, în apropierea ventilatorului. Dar dacă nu voia să se

mulţumească doar cu o supă la pachet, trebuia mai întâi să se oprească la supermarket să-şi facă ceva provizii.

După ce cumpărase ce-i trebuia să-şi facă o salată mare, se plimbase maşinal printre rafturi şi se oprise la raionul cu produse de machiaj. Din toată gama de produse expuse, alese cu grijă un fard de pleoape gri deschis şi un ruj de buze cel mai discret posibil. Apoi îşi spuse că nu era treaba ei s-o sfătuiască pe Bonnie şi le puse pe toate la loc pe raft. În minutul următor îşi schimbă părerea, se întoarse şi le luă pe toate. Prima reacţie fusese cea bună: biata copilă nu s-ar descurca niciodată singură şi cu siguranţă nu tatăl ei o va ajuta să găsească ceea ce se potrivea cel mai bine tenului ei!

Dar, dacă Ştefan nu voia ca fiica lui să se machieze, ce drept avea avea Karen să-i încalce autoritatea?

— Dacă ai intenţia să-i oferi astea lui Bonnie, nu te jena din cauza mea, murmură vocea lui Ştefan în spatele ei.

Karen făcu stânga-mprejur şi rămase fără glas, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

— Te-am văzut vorbind cu ea de dimineaţă, îi spuse el cu un zâmbet amuzat în colţul gurii. Tocmai descoperisem că acolo îşi ascundea trusa de machiaj, dar n-am ştiut niciodată exact ce atitudine să iau în legătură cu treaba

asta.

Îşi aranjă cu degetele lui lungi şi fine o şuviţă de păr şi continuă:

— Crezi că sunt prea sever cu ea?

— Nu cred că e treaba mea să-ţi spun cum trebuie să-ţi creşti copiii.

— Dacă îmi vei spune părerea ta, am să ţin seama de ea.

Mi se pare că fac totul ca toţi copiii mei să fie fericiţi, dar mă izbesc câteodată de probleme la care nu cunosc răspunsul.

Şi acestea sunt cazurile când mama lor le lipseşte cel mai mult.

Karen rămase cu ochii plecaţi pe tubul de ruj de buze pe care-l ţinea în mână. Nu întrebarea lui Ştefan o făcea să se simtă stingherită, dar era profund tulburată să discute în mijlocul magazinului, ca doi prieteni vechi ce schimbă două vorbe pe marginea trotuarului. Şi faptul că era întotdeauna atât de seducător şi atent semăna şi mai multă panică în mintea ei.

Trebui să facă un mare efort de voinţă ca să alunge imaginile ispititoare a unei mari intimităţi cu Ştefan şi să revină la realitate.

— Cred că pentru Bonnie a se machia este ceva simbolic.

Asta îi permite să se identifice cu colegele ei, şi la vârsta ei, să ştii, prietenii contează mai mult decât părinţii.

— Am mai curând tendinţa să cred că nimic nu poate înlocui familia.

— Copiii se consideră, în principiu, că pe măsură ce cresc, îşi câştigă independenţa.

— Aşa ai făcut tu.

— Ce vrei, aveam impresia că mă înăbuş aici. Dar dacă am o memorie bună, pe vremea aceea nici ţie nu-ţi plăcea viaţa la ţară.

— Îmi amintesc că n-aveai decât o idee în minte: să pleci!

zise el cu o notă de amărăciune în glas. Din fericire, am învăţat, în cele din urmă, să preţuiesc viaţa într-o comunitate mică. Este plăcut să ştii unde ai rădăcinile.

Cum putea un bărbat ca Ştefan să se complacă într-un loc izolat cum era Crookston? se întrebă Karen, indignată.

— Aminteşte-ţi, Ştefan, voiai să devii un mare arhitect, îi spuse ea pe un ton de reproş. Voiai să vezi toată lumea şi să vizitezi cele mai frumoase monumente...

— Am găsit o altă formă de frumuseţe, aici, la fel de

captivantă. Că este vorba de copiii mei, de tinerele mlădiţe fragile de sfeclă de zahăr sau de apusurile de soare peste câmpie, toate acestea îmi procură o plăcere mereu reînnoită.

În definitiv, sunt mai curând un om satisfăcut.

Pentru prima dată, Karen avu sentimentul că se înşelase întotdeauna în privinţa lui Ştefan. Dacă stăteai să-l asculţi, dezgustul lui pentru viaţa la ţară nu fusese niciodată la fel de puternic ca al ei. Poate că nu împărtăşise niciodată cu adevărat visele ei de evadare? Poate că o tratase doar cu condescendenţă, sperând în sinea lui să găsească într-o zi o fată mai puţin pretenţioasă, o fată care să nu facă mofturi să culeagă legumele proaspete din grădina de zarzavat, să prepare mâncare şi să scuture aşternuturile pe fereastră.

Dar poate că nici ea nu ştiuse să se arate destul de feminină cu el, se gândi ea cu o notă de melancolie. Această mică figură a amorului ei propriu îi pusese de altfel destule probleme în cursul ultimilor ani. De fiecare dată când încercase să aibă legături mai strânse cu ceilalţi bărbaţi, amintirea eşecului usturător ce-l avusese cu Ştefan venea s-o obsedeze.

— Îmi permiteţi?

Pierdută în gândurile ei, nu-şi dăduse seama că bloca trecerea cu căruciorul ei. Se scuză în faţa clientei şi îşi reluă expresia obişnuită.

— Cred că ar fi mai bine să-i dai tu astea lui Bonnie, zise ea, punând cele două produse în coşul lui Ştefan. Asta o va scuti pe viitor să fie obligată să se ascundă ca să se machieze.

— Nu mă îndoiam că într-o zi sau alta voi pierde această bătălie!

Păru că se gândea la ceva care-l frământa şi-şi frecă ceafa privind-o fix pe Karen.

— Ar mai trebui să ştie să le folosească, dacă nu vreau s-o văd plecând la şcoală fardată ca un clovn, remarcă el cu un aer preocupat. Spune-mi, Karen, n-ai vrea să-i dai unul sau două sfaturi în acest sens? Tu ai ştiut întotdeauna să te machiezi cu mult talent.

Complimentul lui îi merse drept la inimă şi simţi că roşeşte. Dar imediat îşi reproşă că se purta ca o puştoaică. Ce nevoie avea să se înflăcăreze la cea mai mică măgulire a lui

Ştefan, de vreme ce de multă vreme nu mai aveau nimic unul pentru altul?

— Nu mă consider drept o expertă în domeniu! spuse ea

izbucnind în râs. Te asigur că atunci când plec la un reportaj într-o zonă de luptă nu simt nevoia să mă machiez.

— Oricum, n-ai nevoie. Cu sau fără machiaj eşti superbă, zise el cu frumoasa lui voce caldă.

Ce urmărea oare, de fapt? se nelinişti brusc Karen. Încerca oare să-i dovedească faptul că încă mai putea, cu câteva cuvinte dulci şi o privire insistentă că-i poate suci capul?

Ei bine, era zadarnic.

— Iartă-mă, dar trebuie să plec, îl anunţă ea pe neaşteptate, începând să-şi împingă căruciorul.

Ştefan îi blocă imediat trecerea.

— Trebuie să stăm de vorbă, Karen.

— Despre ce, pentru că sunt de acord să-i dau lui Bonnie câteva sfaturi sau că te-am informat deja că vreau să-ţi vând ferma?

— Nu te preface că nu înţelegi. Acum treisprezece ani, n-ai vrut să ştii nimic din ce mi s-a întâmplat, dar astăzi sunt foarte decis să nu te las să pleci fără să mă asculţi.

— Adevărat? ŞI cum intenţionezi să procedezi? să mă închizi într-o cameră cu muzică de fond până mă vor lăsa nervii?

— Dacă trebuie să trec prin asta, sunt gata, spuse el cu aerul cel mai serios.

Şi ca şi cum voia s-o facă să înţeleagă mai bine cât de hotărât era, puse o mână fermă peste cea a Karinei şi aşteptă cu răbdare să-i răspundă.

Dar Karen nu-şi putea găsi cuvintele.

— Haide să luăm prânzul împreună, la restaurantul din cealaltă parte a străzii, îi propuse el, tulburat de tăcerea ei.

Nu-ţi cer mare lucru, doar o oră din timpul tău. Poţi să-mi acorzi asta, nu?

— Cred că n-avem nimic de câştigat ocupându-ne din nou de trecut, murmură ea.

— Dimpotrivă, avem totul de câştigat. Şi pentru început, vei cunoaşte în sfârşit adevărul.

Capitolul 3

Ştefan se bucură să vadă că numai trei clienţi ocupau sala restaurantului. Venit acolo să discute o problemă foarte personală cu Karen, prefera calmul şi discreţia gălăgiei obişnuiţilor locului în timpul pauzei de prânz.

Nu întâmpinară nicio dificultate să găsească o masă izolată şi comandară imediat două biftecuri.

Karen manifesta un interes exagerat meniului scris cu creta pe o tăbliţă şi decoraţiunii localului. Dar Ştefan nu se lăsă înşelat. Îşi dădea seama că această atitudine trăda stânjeneala, dorind să amâne momentul când vor trebui să abordeze problema ce-i privea direct. Şi el nu voia mai ales s-o grăbească. Era deja o plăcere nesperată să fie acolo, aşezaţi faţă în faţă şi să poată s-o privească pe îndelete, să-şi graveze în memorie fiecare expresie a ei, să-i capteze cea mai mică privire, să se impregneze cu parfumul ei subtil. Şi dacă în sinea lui năzuia să se apropie din nou mai mult de ea, ştia că drumul era încă lung şi nesigur până când o să-i fie permis să-şi strecoare o mână pe sub părul ei mătăsos pentru a-i mângâia pielea fină a gâtului.

— Am uitat să te întreb ce noutăţi ai despre părinţii tăi,

se scuză ea, după o lungă tăcere.

— Nu s-au simţit niciodată atât de bine. Tata nu şi-a recăpătat în totalitate folosinţa mâinii drepte şi merge în baston, dar asta nu l-a împiedicat să-şi recapete gustul de viaţă în deşert.

— În Arizona?

— Da. Ei locuiesc de acum înainte într-o mare remorcă de camping fixată pe un teren special amenajat pentru pensionari şi o mulţime de activităţi recreative. Mama s-a înscris la cursuri de gimnastică acvatică şi pare încântată.

— Mă bucur pentru ea... cu toate că mă surprinde, căci mi-e greu să mi-o imaginez altfel decât în bucătăria ei, spuse

Karen. Şi fratele tău?

— Nu mai avem veşti de la el, răspunse Ştefan vizibil supărat. Tot ce-ţi pot spune este că trăieşte la Las Vegas. Cred că s-a însurat, acum câţiva ani.

— Crezi? repetă Karen uimită. Ce înţelegi exact prin asta?

Sosirea patroanei îi permise lui Ştefan să beneficieze de un scurt răgaz, sperând să profite de prilej ca să devieze conversaţia spre alt subiect.

— Iată ceva pentru voi, prieteni! anunţă Pauline punând

în faţa lor două porţii copioase de crochete de cartofi prăjiţi şi două fripturi de vită făcute ca la carte.

Proprietara acestui mic bar-restaurant familial nu era altcineva decât una dintre fostele lor colege de clasă, o frumoasă femeie planturoasă, vioaie şi veselă.

— Îmi face mare plăcere să te revăd, Karen! exclamă ea cu un zâmbet larg. Acum că eşti din nou printre noi, sper că vom avea ocazia să ne vedem mai des.

— Din nefericire, nu intenţionez să rămân mult timp la Crookston.

— A venit să încerce să vândă ferma tatălui ei, explică Ştefan, forţându-se să pară cât mai firesc şi indiferent posibil.

— Ce păcat! Când te-am văzut intrând aici cu Ştefan, m-am gândit imediat că...

Ea îi măsură rând pe rând şi în cele din urmă lăsă sfârşitul frazei în suspensie.

— Voi pleca imediat ce voi găsi un cumpărător, continuă cu abilitate Karen. Dar contez pe tine să transmiţi salutări tuturor din vechiul nostru grup de prieteni.

— N-am să uit. Mă crezi dacă-ţi spun că într-o zi am fost la Jojo şi ne-am petrecut cea mai mare parte din seară

evocând anii aceia nebuni când ne distram atât de mult. Tinereţea noastră, ce mai! Apropo, ai aflat că Willy Davenport s-a căsătorit cu un manechin din Chicago?

— Ah, nu. Şi cum este ea?

— N-aş vrea să trec drept bârfitoare, dar sincer, era fata cea mai aiurită din câte mi-a fost dat să văd. Complet neinteresantă. Nu ţi-am spus, dar puteai să ghiceşti şi singură că Willy şi Lizbeth au divorţat. Îţi aminteşti cu siguranţă de

Lizbeth, fata care îşi dădea ifose fără încetare în faţa profesorului de gimnastică? Ei bine, astăzi stă la Minneapolis, cu copiii ei.

Ştefan îşi înăbuşi un mormăit la gândul că această guralivă o să treacă în revistă aventurile tuturor fostelor lor cunoştinţe.

Deoarece, după toate aparenţele, n-avea şansa să spună o vorbă, se ocupă de ce avea în farfurie şi începu să-şi taie friptura. Când ridică privirea, o întâlni pe cea a lui Karen şi fu complet tulburat. Doamne ce frumoasă era!

Un zâmbet frumos îi lumina faţa, descoperindu-i dinţii albi şi ochii strălucind de o plăcere maliţioasă, ascultând poveştile prietenei ei. Avea trăsăturile atât de fine, atât de delicate, se gândi el, încât îi era greu să-şi imagineze că

fusese pe vremuri un adevărat băieţoi. Dar Ştefan, care o cunoştea din cea mai fragedă copilărie, păstra întotdeauna despre ea amintirea unei fete mândre şi pline de energie, care nu se dădea în lături de la nimic. Şi drept dovadă era locul pe care şi-l câştigase în profesiunea de ziarist reporter.

Încetul cu încetul, ajunse să se întrebe dacă avea dreptul să spere că va accepta, după atâţia ani în care cutreierase lumea, să-şi schimbe viaţa. Cât despre eventualitatea că nu mai aveau nimic să-şi spună, că nu mai aveau nimic de împărţit, refuza să ia acest lucru în considerare.

Un client îşi ceru cu insistenţă cafeaua şi spre marea uşurare a lui Ştefan, Pauline dispăru în spatele tejghelei.

— Extraordinar! exclamă Karen. Este o veritabilă enciclopedie această Pauline, memoria vie a Crookstonului!

— Am remarcat şi eu. Când începe să vorbească, nu mai poate fi oprită.

— Asta face parte din farmecul ei, nu-i aşa? Nu-ţi aminteşti că atunci când eram în liceu, îşi petrecea timpul flecărind?

Directoarea liceului, acea bătrână scorpie, doamna

Cobb, trebuia chiar...

— Doar n-o să începi şi tu să bârfeşti pe unul şi pe altul? o întrerupse Ştefan, agasat. Aş vrea să vorbim puţin despre noi.

Karen.

Riposta lui Karen nu se lăsă aşteptată. Ea îşi încruntă sprâncenele, ridică cu fermitate bărbia şi-şi încrucişă braţele într-un gest de sfidare.

— Dojeneşte-mă dacă spun prostii, dar mi se pare că în cursul acestor ultimi treisprezece ani, n-a fost vorba nici măcar o singură dată despre noi! Trebuie de altfel să recunosc că te-ai străduit în acest sens cu un zel absolut excepţional.

— Admit că ai dreptate, dar ţin să precizez că n-a fost deliberat dinspre partea mea.

— Ce ai putea să inventezi pentru a te putea justifica? Că te-ai lăsat depăşit de evenimente? Că sub incitarea momentului n-ai ştiut să-ţi controlezi pornirile sexuale, sau altceva de genul acesta, şi că, pentru a nu-ţi pierde prestigiul, ai luat-o de soţie pe noua ta cucerire?

Ochii lui Karen aveau încă aceeaşi strălucire, remarcă el, dar acum această strălucire exprima ranchiuna ei.

— Oricare ar fi motivele tale, n-am să te pot ierta!

continuă ea cu o voce caustică. Trebuia să ne căsătorim, tu şi cu mine, când am fi terminat studiile. Ne-am promis asta, ne-am jurat-o.

Te iubeam la nebunie şi tu m-ai lăsat baltă în mod laş.

Ştefan ar fi putut profita de acest moment pentru a-i explica în ce împrejurări renunţase la visele lui, dar consideră că avea altceva mai urgent de spus. Se aşeză mai bine pe scaun, inspiră adânc şi o privi pe Karen drept în ochi.

— Mavis nu fusese însărcinată cu mine când a născut-o pe

Bonnie, anunţă el.

Iată. În sfârşit, scosese adevărul la lumină. Acest teribil adevăr pe care Mavis şi cu el se legaseră să-l păstreze secret cu singura intenţie de a o proteja pe Bonnie de eventualele bârfe.

Cu toate eforturile de a nu fi auzit de nimeni, el avu deodată îngrozitoarea impresie că dezvăluise vestea într-un difuzor, atât de apăsătoare era tăcerea cu care ea îi întâmpină spusele.

— Nu te cred, şopti Karen, cu buzele uscate şi cu un nod în gât.

— De ce aş vrea să te mint, după toţi aceşti ani?

— În cazul acesta, cum îţi explici asemănarea frapantă dintre tine şi Bonnie?

— Bonnie seamănă cu fratele meu.

— Jack? insistă ea, neîncrezătoare.

— Am vrut să-ţi spun chiar atunci adevărul, dar ai refuzat să mă asculţi.

Înmărmurită pe bancheta ei, Karen îl privea cu un aer buimăcit, ca şi cum avea de-a face cu un nebun sau cu un extraterestru.

— Nu pot totuşi să te cred. Pentru ce motiv te-ai fi căsătorit cu o fată lăsată însărcinată de fratele tău?

— Din cauza familiei. Când Jack a aflat că Mavis aştepta un copil, a intrat în panică. Nu mai voia să audă nici de ea, nici de copilaş. El ştia foarte bine că dacă-şi asumă responsabilitatea, va rămâne blocat la fermă toată viaţa; într-adevăr, lipsiţi de posibilităţi cum erau, n-aveau altă soluţie decât să vină să se instaleze la părinţi şi el să muncească pământul. Fără îndoială, această perspectivă nu-l entuziasma deloc, de vreme ce a plecat fără să se uite înapoi.

Dacă Ştefan aştepta puţină compasiune din partea lui Karen, era osteneală zadarnică.

— Iată cum văd eu lucrurile! se revoltă Karen. După

toate eforturile pe care le-am făcut să nu comitem aceeaşi greşeală, care ar fi riscat să contracareze planurile noastre, n-ai ezitat să încaleci pe calul tău alb şi să sari în ajutorul unei tinere fete pe cât de nepăsătoare, pe atât de necugetate.

— Am făcut-o numai pentru că Mavis purta copilul lui Jack...

nepoata mea, într-un fel.

Karen nu putea admite un asemenea lucru. Era peste puterile ei, îi depăşea înţelegerea. Revoltată, înşfăcă paharul cu atâta furie încât Ştefan se temu să nu-l spargă în mână.

— N-aveai de ce să te amesteci în povestea lor! se revoltă ea.

Din câte ştiu Mavis, n-ar fi fost singura şi unica mamă celibatară din ţinut şi aventura ei n-ar fi ajuns în paginile ziarelor.

— Trebuie să reaşezi lucrurile în contextul lor. Biata Mavis era complet rătăcită, înnebunită. Pe de o parte familia ei o ameninţa că o dă pe uşă afară, de cealaltă, Jack refuza să-şi asume răspunderea.

— Ştii foarte bine că părinţii tăi n-ar fi lăsat-o niciodată baltă ştiind că urma să le dea un nepot sau o nepoată.

— Aminteşte-ţi, Karen. Pe vremea aceea, tata tocmai făcuse un nou atac de inimă... ceea ce, în trecere fie spus, m-a constrâns să rămân la Crookston, în loc să merg cum prevăzusem, să-mi continuu studiile la universitate, cu tine.

Cum o nenorocire nu vine niciodată singură, Jack a dispărut după aceea de azi pe mâine şi părinţii mei şi-au făcut mult sânge rău. Ţinând seama de toate acestea, am considerat şi cred că pe bună dreptate, că ar fi fost deplasat să le dau un alt motiv de supărare.

— Exista cu siguranţă o altă soluţie, se încăpăţână Karen.

Ştefan, abătut, nu-şi putu stăpâni un suspin. Karen putea măcar să-şi imagineze prin ce chinuri trecuse pentru a încerca să rezolve această problemă în care fusese amestecat fără voia lui? Intenţionase chiar să plece să-şi caute fratele şi să-l aducă cu forţa înapoi la Crookston, dar înţelepciunea îi dictase să rămână la fermă. Era pe deplin conştient că după doi ani de recolte slabe, cu împrumuturile din ce în ce mai grele, şi acum şi cu tatăl ţintuit în pat, toată răspunderea treburilor cădea pe umerii lui.

— Mavis n-a avut o viaţă uşoară să ştii, între un tată

alcoolic şi o mamă dominantă, care nu ştia cum să iasă din încurcătură. Când s-a trezit însărcinată şi părăsită de toţi, era atât de disperată încât uneori, mi-a mărturisit, era tentată să-şi pună capăt zilelor. Sper că înţelegi că nu puteam s-o las să facă aşa ceva... ţinând seama că purta în pântece un mic Bjornsson.

— Şi atunci te-ai hotărât s-o iei de soţie pe drăguţa şi nevinovata Mavis, concluzionă Karen pe un ton batjocoritor.

— Exact.

— Ai vrea poate să mă înclin în faţa ta, Ştefan Bjornsson, cavaler viteaz şi justiţiar! exclamă ea cu o privire tăioasă. Dar ai uitat un mic detaliu: în timp ce te căsătoreai cu acte în regulă cu domnişoara Mavis, eu eram dată uitării. Şi asta, după toate aparenţele, nu te-a tulburat peste măsură.

Cu toate că-i înţelegea resentimentele, fiecare cuvânt al ei îi străpungea inima.

— Mavis n-avea nicio şansă să se descurce singură cu un bebeluş în braţe. În timp ce tu ai fost întotdeauna puternică.

Ştiam că orice s-ar întâmpla, îţi vei reveni.

Se aplecă pe deasupra mesei şi se apropie de Karen cu

speranţa că va descoperi în adâncul ochilor ei dovada că, în pofida celor întâmplate, ştia că nu încetase niciodată s-o iubească.

— Înţelege-mă, Karen, spuse el cu o voce extrem de caldă.

Dacă două persoane au nevoie de tine şi nu poţi ajuta decât una singură, ce-ai face? Ai veni în ajutorul celei care ţi se pare cea mai disperată, nu? Ei bine, asta am făcut. În cazul care ne preocupă, se întâmplă ca această persoană se numea Mavis. Şi, crede-mă, dacă ar trebui s-o fac din nou, aş acţiona la fel.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi buzele tremurând, Karen îşi întoarse privirea.

— Bonnie ştie că nu eşti tatăl ei? întrebă ea când îşi reveni în fire.

— Dar sunt! protestă Ştefan. Eu am fost primul care am ţinut-o în braţe şi eu sunt acela care veghează asupra ei de când s-a născut.

— Oamenii din Crookston nu şi-au pus niciodată întrebări?

Totuşi, toată lumea era la curent cu faptul că Mavis ieşea cu Jack.

— Poate că unii şi-au pus întrebări privind originea lui

Bonnie, dar n-au avut niciodată ecou. Cred foarte sincer că este de preferat ca oamenii să se gândească de două ori înainte să-mi comunice bănuielile lor, deoarece nu răspund de reacţia mea. Bonnie este fata mea şi sunt gata s-o apăr împotriva tuturor.

Karen rămase pe gânduri. Cu privirea absentă, luă inconştient o crochetă între degete, o studie pe toate părţile, apoi o puse la loc în farfurie.

— Foarte bine. Să admitem deocamdată că vreau să te cred că te-ai căsătorit numai din nobleţe sufletească. Dar asta nu explică prezenţa lui Bobby şi a lui Shelly.

— Poate că am o inimă mare, dar nu sunt un sfânt, zise el, amintindu-şi cât suferise de singurătate în primii ani de căsătorie. Şi chiar dacă o iubeam enorm pe Bonnie, doream să am copii din sângele meu.

— Este foarte firesc. Mavis şi-a făcut o datorie din a-ţi îndeplini cele mai scumpe dorinţi. Dar presupun că, într-un fel, v-a convenit la amândoi.

— Nu fi jignitoare, te rog.

— Este straniu, şopti ea ca pentru sine. Ce naivitate din partea mea să cred că nu te poţi căsători fără dragoste, să cred că mă iubeai cu adevărat! Mizasem totul pe un cal prost şi uite unde m-a dus asta... Să plătesc oalele sparte.

— Nu mă judeca în pripă, Karen.

— Treisprezece ani să meditezi, găseşti fără îndoială că nu este destul de mult?

Cu un aer dezgustat, împinse farfuria de care nu se atinsese şi se ridică. Simţea o greutate în stomac, ca în faimoasa zi când se urcase la bordul unui MIG cu un pilot rus foarte fotărât să-i facă viaţa amară.

— Plec, anunţă ea luându-şi lucrurile. Trebuie să scriu un articol.

Fără o privire spre Ştefan, traversă sala şi ieşi.

Pe strada pustie, căldura înăbuşitoare o învălui, strângând şi mai tare menghina din jurul inimii ei. Această discuţie cu

Ştefan nu schimbase cu nimic, se gândi ea îndreptându-se spre maşină. Că a făcut-o sau nu pentru a apăra o cauză nobilă, Ştefan nici măcar n-a ales să-şi refacă viaţa cu altă femeie. Va pleca deci cum venise, cu acelaşi sentiment de abandon, cu aceeaşi durere ascuţită în inimă.

* * *

Mai târziu în cursul după-amiezii, în timp ce lucra la

calculator, fu cuprinsă brusc de un sentiment de descurajare.

Cu toate că-şi luase precauţia să se simtă comod, în şort şi tricou scurt fără mâneci şi dăduse drumul la sistemul de ventilaţie, avea dezagreabila impresie că este închisă într-o etuvă.

În aceste condiţii, i se părea dificil, ba chiar imposibil să-şi găsească inspiraţia. Dar la drept vorbind, mai mult decât căldura înconjurătoare, tulburarea ei interioară o împiedica să se concentreze asupra lucrului.

În teorie, îşi repeta ea pentru a mia oară, se putea spune că

Ştefan n-o trădase, pentru că nu se culcase cu Mavis înainte de căsătorie. Şi totuşi... da, totuşi, îi fusese infidel. Deoarece din momentul în care se hotărâse să ia asupra lui copilul lui

Jack şi Mavis, renunţase totodată la planurile lui cu Karen.

Cu coatele pe masă, îşi prinse capul în mâini şi scoase un suspin adânc. Niciodată nu va reuşi să-şi scrie articolul dacă va continua să se gândească la Ştefan.

Agasată, sări în picioare, se duse să bea un pahar mare de apă şi reveni bombănind.

„Blestemată să-mi fie propria slăbiciune! îşi spuse ea. La naiba cu nobleţea lui sufletească!”

* * *

Când Ştefan se urcă în camioneta lui, avea nervii întinşi la maximum. Norii mari şi negri care alergau pe cer nu prevesteau nimic bun şi Karen nu păruse foarte bucuroasă ascultându-i destăinuirile: atâtea motive de supărare pe care le târa după el ca o ghiulea de tun de-a lungul drumului de întoarcere.

Îndată ce se angajă pe drumul regional, deschise aparatul de radio, încercând să scape de gânduri.

„... sosirea iminentă a unei tornade în toată valea lui

Mississippi, anunţă crainicul. Mişcările turbionare şi grupările de nori ne-au permis să localizăm principalele fronturi ale perturbaţiilor atmosferice. Starea de alarmă a fost declanşată la Hillsboro, Grand Forks, Mahnomen...”

Ştefan se aplecă uşor pentru a cerceta cerul spre est.

Peste câteva minute, uraganul se va abate asupra regiunii, devastând totul în trecerea lui. Aruncă o privire rapidă spre ceas: n-avea de ce să se teamă pentru copii, la ora aceea erau bine adăpostiţi în clădirea şcolii, cât despre

doamna Johnson, ea trebuia să fie în oraş, la fiica ei, aşteptând întâlnirea săptămânală a enoriaşilor din parohie.

Ştiind că avea timpul limitat, apăsă pedala de acceleraţie şi privi la dreapta şi la stânga, copleşit la vederea tulpinilor de rogoz şi de sfeclă de zahăr aruncate de vânt. Recoltele vor fi din nou făcute una cu pământul.

Aplecat peste volan, transpirat, se rugă ca elementele dezlănţuite să aibă milă să-şi schimbe drumul. Dar alertele difuzate pe calea undelor deveneau tot mai stăruitoare, risipind orice speranţă.

În fapt, câteva minute mai târziu, o coloană noroasă în formă de pâlnie coborî în trombă din cer, linse suprafaţa pământului, apoi fu aspirată din nou de nori. Uriaşul vârtej provocă un vânt în rafale în timp ce presiunea atmosferică scăzu brutal. Câţiva metri mai departe, o enormă cracă de ulm se prăvăli pe şosea, un iepure nefericit fu proiectat în aer şi

Ştefan pierdu controlul maşinii.

Mulţumită calmului şi hotărârii, reuşi totuşi să se descurce.

Şi atunci, se gândi din nou la Karen. Dacă nu asculta radioul, nu putea să bănuiască pericolul care o pândea.

Aproape simultan, o altă tornadă luă formă la orizont,

izbi pământul cu viteza unui fulger şi zgârie solul. O grămadă de rămăşiţe informe zburau prin aer.

Ştefan continuă să ruleze, supraveghind traiectoria ciclonului. Cursa contra cronometru era angajată. Vuietul surd al tornadei se apropia ameninţător. Aerul cald şi umed, îmbibat de praf, se condensa ameninţând cu ploaia.

În sfârşit, intră pe drumul fermei familiei Haig. Frână brusc lângă casă, coborî din maşină înainte chiar ca motorul să se oprească şi se repezi pe peron.

Fără să-şi dea osteneala să se anunţe, dădu la o parte dintr-o lovitură plasa de muşte şi împinse violent uşa.

— Karen! urlă el cu respiraţia tăiată.

Capitolul 4

Karen ieşi brusc din toropeala ei auzind vocea lui Ştefan.

— Ce faci aici? întrebă ea stând drept în mijlocul camerei.

— Grăbeşte-te! Vino repede!

Şi luând-o de braţ, o trase în direcţia coridorului. Ajunsă în pragul uşii, Karen se zbătu să-i scape.

— Ai înnebunit?

— Nu eu sunt nebun, ci elementele naturii. Tornada nu va cruţa nimic şi pe nimeni. Trebuie să coborâm imediat la subsol, înţelegi?

— Oh, Doamne, Dumnezeule!

Ea se îndreptă în mare grabă spre uşa pivniţei, aprinse lumina şi coborî scara cu Ştefan pe urmele ei.

— De ce nu mi-ai spus de la început ce se întâmplă, în loc să mă bruschezi? îi reproşă ea.

— Iartă-mă, dar eram într-o asemenea stare de nervi...

— Copiii tăi sunt la loc sigur?

— Da. La şcoală.

Karen nu mai avu timp să afle mai multe. Un vuiet surd îi acoperi vocea şi întreaga casă începu să se cutremure din temelii. Suflul catastrofei trecu pe deasupra capetelor

lor şi imediat după aceea se întrerupse curentul electric.

Din fericire, Ştefan cunoştea locul ca pe propriile lui buzunare. Fără să-şi piardă calmul, îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Karen şi o ghidă prin beznă până într-un ungher al încăperii unde o masă solidă le oferea un adăpost provizoriu.

Afară, vântul îşi spori violenţa. Era suficient să auzi vuietul rafalelor, care suflau cu peste două sute de kilometri pe oră, pentru a-ţi da seama că tot ce era în jur se transformase într-un veritabil câmp de luptă.

Karen rămase abătută sub masa de tâmplărie. Era ceva mult mai înspăimântător în acest uragan decât tot ce trăise în ţările aflate în război. Probabil pentru că se simţea complet neputincioasă, dar şi pentru că nu fusese cu nimic pregătită.

Aşa cum nu avusese timp să se pregătească din punct de vedere psihologic pentru această retragere forţată în subsol cu fostul ei logodnic.

Cum putea să-şi păstreze mintea limpede când tot corpul îi lua foc la simpla atingere a mâinii lui Ştefan pe umerii ei goi?

Lipiţi unul de altul, învăluiţi în tăcere şi întuneric, păreau că-şi reţineau răsuflarea. În timp ce deasupra lor totul

zbura în aer, Karen simţi răsuflarea caldă a lui Ştefan mângâindu-i obrajii şi nu putu să nu se gândească la faptul că era suficient să-şi întoarcă uşor capul într-o parte ca buzele ei să le atingă pe cele ale lui Ştefan!

Ştefan... atât de aproape şi atât de inaccesibil!

Se înfioră la amintirea tuturor acelor momente fericite pe care le împărtăşiseră în tinereţea lor, când Ştefan o ducea să facă un tur cu trenuleţul aerian, o ţinea de asemenea de umăr şi asta o liniştea. Iarna, când luau telefericul pentru a urca pe culmile înzăpezite, niciodată nu uita să-şi treacă un braţ în jurul ei, şi de sute de ori când stăteau alături în micul cinematograf din Crookston priviseră întotdeauna un film ţinându-se de mână.

Retrăia toate acestea ca şi cum se întâmplaseră ieri, dar cu lacrimi în ochi şi cu inima frântă.

— Ştii unde pot găsi o lanternă? întrebă brusc Ştefan spărgând lunga tăcere.

— Încearcă în sertarul de sus, la stânga ta, răspunse ea, forţându-se să alunge imaginile din trecut. Cred că tata păstra întotdeauna una acolo, dar nu pot să garantez că bateriile nu s-au consumat.

Abia se îndepărtă Ştefan câţiva paşi şi ea simţi o lipsă, având îngrozitoarea impresie că-l pierde a doua oară. Dar

imediat îşi reveni şi impuse tăcere sensibilităţii ei exagerate. Nu voia să fie dependentă de Ştefan. Nu mai era vorba să conteze pe el, s-o apere, s-o consoleze... sau pur şi simplu s-o iubească. De acum înainte, în mintea ei, cuvântul „încredere” era atins de nulitate.

— Ai găsit?

— Cred că da.

Şi totuşi nu se grăbi, profitând de întuneric ca să-şi potolească tulburarea şi să-şi vină în fire. Un sfert de oră mai înainte, nu ştiuse ce teribilă încercare va fi pentru el s-o ţină în braţe pe Karen, fără măcar să aibă dreptul s-o sărute.

Când în sfârşit aprinse lanterna, Karen ieşi din ascunzătoarea ei.

— Eşti bine? se îngrijoră el cu o voce caldă.

— Dacă vrei să cunoşti sentimentul meu personal, am să-ţi spun că am petrecut momente mai bune cu taifunul Andrew.

Dar în fine, linişteşte-te, sunt bine.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Ştefan. Asta îi plăcuse atâta la Karen, spiritul ei vioi şi simţul replicii prompte.

— Ar trebui totuşi să mergem să vedem ce stricăciuni sunt.

— Nu sunt sigură că am chef să văd.

Ştefan ar fi fost fără îndoială cel mai fericit dintre bărbaţi dacă ar putea să-şi găsească din nou loc alături de Karen şi să vorbească ore întregi cu ea, dar ştia sigur că n-avea nicio şansă, orice ar fi vrut ea să sugereze.

— Putem să mai stăm puţin aici, dacă vrei, dar asta nu va schimba mare lucru, din păcate.

— Mi-e teamă că ai dreptate. Dar cum am să fac să vând o grămadă de resturi, dacă din nenorocire asta vom găsi sus?

Ştefan nu lăsă să se vadă nimic, dar fu teribil de afectat de vorbele lui Karin care, în mod inconştient, îi amintea de intenţia ei de a părăsi Crookstonul cât mai repede.

* * *

O veritabilă scenă a dezolării îi aştepta la etaj: ferestre sparte, perdele smulse, veselă spartă în mii de bucăţi, mobile răsturnate, covoare înmuiate de apă. Dar natura înconjurătoare oferea un spectacol şi mai dezolant.

— Ai avut totuşi noroc în toată această nenorocire, remarcă

Srefan din mijlocul curţii.

Karen ridică ochii spre casa copilăriei ei pe jumătate dărâmată. O parte a acoperişului fusese smulsă, veranda spulberată.

— Este adevărat, putea să fie şi mai rău, admise ea, conştientă din ce scăpase. Sper numai că n-o să-mi fie greu să găsesc pe cineva pentru a executa reparaţiie. Dacă judec după tot ce s-a întâmplat aici, toţi dulgherii şi zidarii din ţinut vor fi solicitaţi... şi probabil nu sunt cea mai de plâns.

— Nu te necăji, am să mă ocup eu de reparaţii.

— Dar nu, n-ai absolut niciun motiv s-o faci, protestă ea îndatoritoare.

Deoarece chiar în acel moment îşi aminti cu groază cât de promptă fusese, la întoarcerea la Crookston, să-i interzică accesul pe proprietatea ei.

— Nu-i aşa că la asta ai dreptul să te aştepţi de la un vecin care vine să-ţi dea o mână de ajutor în momentele dificile?

Întotdeauna am acţionat după principiul tatălui tău şi nu văd de ce n-aş face acelaşi lucru cu tine.

Încurcată, ea îşi întoarse privirea şi făcu câţiva paşi prin curte.

— Nu crezi că ar trebui să te duci să vezi dacă şi casa ta

n-a avut de suferit? zise ea revenind în apropierea lui.

— Dacă aş fi avut cea mai mică îngrijorare aş fi plecat de mult. Dar venind aici, am avut posibilitatea să studiez peste câmp traiectoria tornadei şi am dedus că şi-a schimbat drumul ca să se apropie de casa ta.

Karen ştia că putea să aibă încredere în ce spunea. Ca toţi fermierii din împrejurimile Crookstonului, Ştefan cunoştea perfect terenul şi avea experienţa acestui gen de catastrofă naturală.

— În orice caz, dacă tu vei face lucrările, am să te plătesc.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, între noi! exclamă el.

Ştefan merse în direcţia peronului şi, urcând scările adăugă:

— Ai face mai bine să-ţi aduni lucrurile. În ceea ce priveşte acoperişul, o să-l înlocuim provizoriu cu o prelată şi mâine am să mă duc să cumpăr şindrilă.

— De ce vrei să-mi iau lucrurile? întrebă ea cu o mână pe uşa care abia se mai ţinea.

— Doar n-o să rămâi aici, fără acoperiş şi fără curent! Vei sta câteva zile la mine.

Ea îl privi, uluită, şi avu nevoie de câteva secunde ca să-şi adune gândurile.

— La tine?

— Da, la noi. Este o cameră liberă. Nimic deosebit, dar suficient de agreabilă ca să te simţi bine.

— Nu cred că este o idee bună, Ştefan.

— De ce? Cu cei trei copii încântători în preajma noastră, nu rişti nimic, o asigură el cu o privire maliţioasă.

Karen încercă să-şi imagineze ce se va întâmpla dacă accepta propunerea lui şi rămase fără glas. Asta însemna că în fiecare dimineaţă, deschizând ochii, prima persoană pe care o va vedea va fi Ştefan. Că în tot cursul zilei va împărţi cu el mesele, aşezată în faţa lui, cum visase întotdeauna. Şi că seara va fi ultima persoană cu care va vorbi înainte de culcare, sigură că-l va regăsi a doua zi de dimineaţă alături de ea.

Bunul simţ îi şoptea să refuze această propunere, oricât de ademenitoare era, dar ceva nedefinit – un amestec de curiozitate şi de nepăsare – o incita să primească ceea ce i se părea o provocare.

Ezitarea ei nu făcu decât să-i sporească stânjeneala şi se simţi pe neaşteptate ca o proastă, neştiind încotro să privească şi ce putea face cu mâinile.

— Numai câteva zile, zise ea cu fermitate, ca pentru a se convinge mai bine sau ca să-l convingă că rămânea

stăpână asupra împrejurărilor. Nu vreau mai cu seamă să mă impun.

— Sunt sigur că toţi copii vor fi foarte mulţumiţi să te aibă cu ei.

Karen nu cerea decât să-l creadă, dar rămânea cu toate acestea foarte rezervată asupra acestui punct.

— Pentru cât de puţin i-am văzut, vor fi mai curând amabili, zise ea cu prudenţă.

— Oh, nu sunt nişte îngeraşi, dar vei vedea, merită să-i cunoşti.

Karen nu trebui să-l întrebe mai multe pentru a înţelege ce avea în minte. Putea citi în el ca într-o carte deschisă. Privirile, timbrul vocii lui, tăcerile lui, totul arăta că dorea să profite de aceste câteva zile de viaţă comună pentru a se face iertat pentru greşelile lui din trecut şi s-o facă să-i accepte copiii.

Dar nu însemna să-i ceară prea mult?

* * *

— Bobby Bjornsson, grăbeşte-te să te ridici să-ţi speli mâinile înainte ca cineva să aibă ideea să te folosească drept sperietoare! exclamă doamna Johnson, o femeie de

vreo cincizeci de ani, înaltă şi puternică, pe cât de generoasă, pe atât de veselă.

— Le-am spălat deja! se plânse ştrengarul aruncând ocheade spre maşina de gătit, încercând să descopere ce bunătăţi se pregăteau.

— Ei bine, nu se vede. Haide, pleacă, fugi! zise ea agitând cârpa de vase în direcţia scării.

Karen îl încurajă pe Bobby cu un surâs complice, apoi propuse bucătăresei s-o ajute. O cunoştea pe doamna

Johnson din copilărie şi păstra despre ea amintirea unei mame foarte grijulii, gata întotdeauna să facă glume cu copii.

— Ce pot face să fiu folositoare?

— Absolut nimic. Îţi mulţumesc, dar cina este practic gata.

Nu ştii câtă plăcere îmi face să vă revăd împreună, pe amândoi, după toţi aceşti ani.

— Ştefan a fost amabil să-mi propună ajutorul, se grăbi să precizeze Karen, jenată. Va repara acoperişul casei, ca s-o pot pune în vânzare.

— Am spus mereu că dacă ceva trebuie să se întâmple.

Dumnezeu va găsi întotdeauna un mijloc ca să reuşească, remarcă doamna Johnson, continuându-şi

ideea. Firește, câteodată îi ia mai mult timp decât ne-am dori noi...

Karen aruncă o privire disperată în direcţia lui Ştefan. Ce aştepta oare să-i explice doamnei Johnson că era pe un drum greşit?

— Vrei puţină apă rece? o întrebă el, prefăcându-se că-i ignoră apelul ei cu piciorul.

— Nu mulţumesc, răspunse ea cu o imperceptibilă ridicare din umeri, înainte de a se adresa doamnei Johnson. Pot să pun masa?

— Ah, asta este treaba lui Shelly. Şi o face foarte bine. Nu-i aşa, draga mea?

O trase pe fată lângă ea şi o mângâie cu tandreţe pe păr.

— Pentru că înţeleg că ai preparat un sos de salată, nu vrei să mă duc să culeg o lăptucă mare din grădină?

— Eşti drăguţă Karen, dar Bonnie s-a ocupat de asta adineaori, în timp ce tu te instalai şi Ştefan se dusese să-ţi pună o prelată pe acoperiş. Simte-te bine şi stai liniştită. Tot ce vrem de la tine este să te simţi aici ca acasă.

Ah! dacă lucrurile ar putea fi atât de simple, se gândi Karen.

Dar de când intrase în această casă pentru ultima oară

trecuse multă vreme. Ce rămăsese oare din trecut? Practic, nimic.

Bucătăria fusese în întregime refăcută şi modernizată.

Doamna Johnson luase locul mamei lui Ştefan şi fusese întemeiată o nouă familie.

În timp ce ea medita la aceste profunde schimbări care marcaseră ultimii zece ani, Shelly scoase farfurii, furculiţe şi cuţite din dulap şi le aşeză cu meticulozitate în jurul mesei.

— Ai uitat să pui un tacâm pentru Karen, puişorul meu, îi atrase atenţia Ştefan. Ea va rămâne să mănânce cu noi, seara asta.

Shelly nu se arătă nici surprinsă, nici contrariată. Ea se mulţumi să adauge un tacâm suplimentar la unul din colţurile mesei. Karen ghici că pentru fetiţă, locul din capul mesei era rezervat întotdeauna mamei absente. Ceea ce era uşor de înţeles. Dar această atenţie emoţionantă nu se voia oare în acelaşi timp o punere în gardă din partea copilei, un fel de a-i aminti lui Karen că nu va fi niciodată decât o străină în sânul familiei?

Câteva minute mai târziu, doamna Johnson îşi scoase şorţul şi-şi luă rămas bun. Atunci, Ştefan îşi invită copii la masă şi când toată lumea era aşezată, el servi din tocana

din carne de oaie pregătită ca la ţară.

— Se pare că vântul a luat ferma lui Corkwin, anunţă

Bobby. După cum spunea Brady Thomasin, când doamna

Corkwin a fugit pe drum, arăta ca o vrăjitoare pe o coadă de mătură.

— Cred că prietenul tău Brady exagerează, băiete. Dar de când vorbeşti cu gura plină? îi reproşă Ştefan.

— Mănânci ca un adevărat ţărănoi! exclamă Bonnie.

Priveşte, eşti plin de sos pe cămaşă.

— Vezi-ţi de treburile tale, linguşitoareo!

— Bobby, fii atent cum vorbeşti! Şi tu, tânără domnişoară, dacă te pretinzi a fi atât de mare pentru a avea dreptul să te machiezi, cred că ar trebui să vorbeşti politicos la masă.

— Oricum ar fi, nu-mi dai voie să mă machiez.

— Am vorbit despre asta cu Karen şi m-a convins. Am să accept un machaj discret. Karen a ales pentru tine câteva monstre şi şi-a propus să-ţi arate cum...

— Iupii! Super! Oh, sunteţi într-adevăr simpatică!

În acea clipă Shelly îşi vărsă paharul cu lapte şi Bonnie sări brusc ca să evite să-şi păteze pantalonii.

— Puteai să fii atentă! Un adevărat bebeluş, această

puştoaică!

— Tată, tată, nu face decât să ţipe tot timpul la mine! Este rea!

În timp ce Ştefan îşi pierdea răbdarea şi Karen ştergea masa, Bobby continua imperturbabil să mănânce. Avea o poftă de mâncare serioasă şi nimic nu-l putea distrage de la farfuria lui în timp ce era la masă. Ceea ce nu era cazul tatălui lui, care părea serios tulburat de atmosfera tensionată de la această masă. Nu şi-ar fi putut imagina un scenariu mai rău pentru a-i alunga lui Karen pofta de a se implica în viaţa lui de familie.

Dar, spre marea lui surpriză, Karen nu-şi pierdu nici calmul, nici simţul umorului. Ea chiar zâmbea! Un surâs discret, desigur, dat cât de liniştitor!

Din fericire, sfârşitul mesei se desfăşură fără alte complicaţii. Cu toate că nu participase decât rareori la conversaţie, Karen, care suferise întotdeauna că fusese singură la părinţi, se bucură de compania lor. Ea se imagina în personajul unei mătuşi sau a unei verişoare făcând o vizită unor rude îndepărtate. O situaţie nu prea comodă, dar provocatoare în multe privvinţe. Cea mai delicată consta probabil că acceptase să-l vadă pe bărbatul care contase cel mai mult în viaţa ei, înconjurat

de trei copii pe care-i avusese cu o altă femeie.

Dar preferă să nu întârzie asupra problemei. În timp ce savurau plăcinta cu mere preparată de doamna

Johnson, Bonnie îi atrase atenţia asupra unui subiect ce-i stătea la inimă.

— Mai târziu, voi face ca dumneavoastră, am să călătoresc prin toată lumea. Va fi de mii de ori mai pasionant decât să-mi petrec toată viaţa plictisindu-mă în acest loc uitat de lume!

— Nu ştiu dacă ar fi mai bine, dar va fi în mod sigur ceva diferit, răspunse cu prudenţă Karen. În orice caz, pot să te asigur de un lucru: chiar aici, şi nu mai târziu decât în această după-amiază, am trăit momentul cel mai intens din viaţa mea.

Tornada mi-a provocat cea mai mare spaimă din viaţa mea şi cred că am avut atâtea emoţii cât pentru următorii zece ani!

— Este cu siguranţă foarte spectaculoasă, dar nu durează decât câteva minute. Asta nu-i suficient să-ţi umple o viaţă!

N-are nimic de-a face cu plăcerea de a descoperi ţări, de a cunoaşte oameni noi sau de a intervieva personalităţi. Tata mi-a povestit că aţi fost în Bosnia şi eu nici măcar nu

ştiu unde se află. Mi-a spus de asemenea că aţi făcut un reportaj la

Moscova şi asupra războiului din Golf, că...

— Nu trebuie să amesteci totul, explică răbdătoare Karen.

Îmi iubesc meseria, dar asta nu înseamnă că mă distrez în fiecare zi. O jurnalistă corespondentă în străinătate, ca mine, nu vede numai oameni frumoşi, bogaţi şi inteligenţi, care trăiesc o viaţă de vis în palatele lor. În majoritatea timpului, sunt confruntată cu situaţii foarte dure şi te anunţ că în unele zile trebuie să ai mult curaj pentru a nu ceda în faţa tuturor acestor suferinţe, acestor mizerii etalate sub ochii tăi. Uneori, îţi rişti viaţa pentru un articol... şi alteori te simţi teribil de singură, adăugă ea cu o voce înceată, aruncând pe furiş o privire spre Ştefan.

Lingura lui Ştefan rămase nemişcată în aer o fracţiune de secundă, apoi o puse pe farfurie.

Îi recepţionase oare mesajul? Ştia sau înţelegea cât de mult îi lipsise în toţi aceşti ani?

Nu era mai puţin adevărat că Bonnie nu părea convinsă de cuvintele lui Karen. Ea persistă să fie entuziasmată de meseria de reporter, refuzând să vadă partea rea a lucrurilor. Ceea ce, bineînţeles, Karen nu putea să-i

reproşeze, deoarece la vârsta ei, manifestase şi ea aceeaşi hotărâre să plece să cucerească lumea. Toată energia ei fusese concentrată într-o singură direcţie: să găsească cel mai bun mijloc de a scăpa de monotonia vieţii într-o mică fermă din Minnesota.

— Te supără dacă-mi dai o mică lecţie de machiaj acum?

Întrebă Bonnie când îşi termină plăcinta.

— Ai putea cel puţin s-o laşi pe Karen să termine de mâncat, îi făcu observaţie tatăl ei. Apropo, spune-mi, nu este rândul tău la spălat vasele, din întâmplare?

— Nu mai ştiu! răspunse ea. Măcar o dată Bobby poate foarte bine să mă înlocuiască, nu?

— Nici vorbă s-o fac două zile la rând! exclamă indignat fratele ei.

Şi pentru a fi sigur că scapă de această corvoadă, alunecă de pe scaun şi dispăru în goana mare, fără să uite să ia în trecere câteva fursecuri de pe bufet.

— Am să-i împac pe toţi, anunţă Karen ridicându-se. Pentru că n-am participat la pregătirea mesei, mă voi ocupa eu de veselă, şi în acest timp, Bonnie, ai putea să te duci să faci câteva încercări de machiaj. Când voi termina, am să mă urc să văd cum te-ai descurcat.

— Ce spui de asta, tată?

— Pe cuvântul meu... Dacă asta convine tuturor, să facem aşa.

Bonnie, surescitată ca o adolescentă, le mulţumi la amândoi cu strigăte de bucurie, înainte de a fugi în camera ei sub privirile amuzate ale lui Karen.

— Şi tu, drăguţa mea, vrei să ne ajuţi, pe tata şi pe mine, să spălăm vasele?

Shelly ridică frumoşii ei ochi albaştri spre Karen şi, deloc tulburată, răspunse:

— Nu. Eu am pus deja masa.

Karen rămase aplecată peste masă, cu gura căscată. Fără discuţie, mica Shelly tocmai îi dăduse o aspră lecţie, făcând-o să înţeleagă că la cea mai mică greşeală, sentinţa ei va fi nemiloasă.

La rândul ei, Shelly părăsi masa. Îşi luă farfuria şi tacâmul, le puse în spălător şi se duse în camera ei.

— Cina nu are loc în fiecare seară ca astăzi, o asigură Ştefan.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Totul a fost foarte bine.

— Voiam să spun că uneori este mai rău.

Amândoi izbucniră în hohote de râs.

— Asta nu te împiedică să fii fericit că-i ai cu tine,

remarcă ea umplând cuva spălătorului.

Karen nu avea decât rareori ocazia să se găsească în compania copiilor, din cauza muncii ei, dar în această seară, mai mult ca niciodată, încercase un sentiment de frustrare faţă de ei. Ea simţea un gol teribil în viaţa ei, geloasă pe fericirea lui Ştefan şi aspira şi ea să cunoască cea mai mare bucurie care există, aceea de a fi mamă.

Totuşi, avu înţelepciunea să nu-şi compătimească soarta, pentru a fi atentă la ce trebuia să facă. Şi în câteva minute, buna echipă pe care o formase întotdeauna cu Ştefan duse la bun sfârşit sarcinile gospodăreşti.

Imediat după aceea dispăru, speriată de ideea de a prelungi mai mult decât trebuie acest tête-à-tête.

Tot timpul pe care-l petrecu apoi cu Bonnie, nu se putu împiedica să nu se gândească la Jack, adevăratul ei tată. Şi acum când ştia toată povestea, îl învinua teribil că o făcuse să plătească atât de scump iresponsabilitatea lui. Dacă Ştefan nu fusese nici el scutit, el cel puţin putea acum să se bucure că are trei copii de iubit. Ea însă pierduse totul.

Când ajunse în camera care i se dăduse, cei mai mici dormeau deja adânc. Îşi aranjă în dulap puţinele lucruri ce le luase cu ea, apoi se dezbrăcă şi dădu la o parte

cuvertura.

— Oh! Ce faci tu aici?

Un uşor râs cristalin punctă exclamaţia ei de surpriză.

Capitolul 5

Recunoştea pozna copilărească? se gândi ea luând cu delicateţe în mână mica năpârcă, de o culoare brun-verzuie.

Dar dacă Bobby, deoarece era convinsă că nu putea fi vorba decât de el, sperase să-i smulgă ţipete de groază, se ostenise degeaba. Karen nu numai că nu se temuse niciodată de şerpi, dar când era mică, îi făcea plăcere să-i prindă şi să-i ţină la ea ca pe orice alt animal de casă.

Preocupată să găsească un adăpost acestei sărmane creaturi care se încolăcise pe mâna ei, cercetă odaia cu privirea şi în sfârşit găsi în fundul dulapului o cutie de pantofi.

O goli de conţinut, câteva fotografii şi vechi articole din ziare, depuse şarpele în ea şi o strecură sub comodă.

În momentul când se întorcea în pat, fu deodată cuprinsă de o teribilă bănuială: şi dacă Bobby nu voise să-i facă doar o farsă, ci s-o facă să înţeleagă că prezenţa ei în casă nu era bine venită?

Îngrozită de acest gând, ezită să se ridice şi să se ducă să-i spună lui Ştefan şi consideră în cele din urmă că este mai rezonabil şi mai înţelept să rămână acolo. Dacă

apărea în faţa lui, la ora aceea, în cămaşă de noapte, nu răspundea de nimic.

„Situaţia este deja suficient de complicată”, se gândi ea, adâncindu-se în lectura unei reviste.

Câteva minute mai târziu, ghici, auzind scârţâitul unei trepte, că Ştefan urca să se culce. Aproape imediat, raza de lumină ce se strecură pe sub uşă lăsă locul întunericului şi tăcerea nopţii învălui casa.

* * *

Dimineaţă devreme, îl găsi pe Ştefan îmbrăcat doar într-un pantalon de pijama, cu părul zburlit, aşteptându-şi rândul în faţa uşii de la baie.

Lipsită prea mult timp de prezenţa acestui bărbat pe care-l iubea, se sperie şi-şi pierdu cumpătul.

— Ţi-e frig? se interesă el, văzând-o strângându-se în ea însăşi, cu braţele încrucişate la piept.

— Nu, nu tocmai...

— Ai dormit bine, cel puţin?

Dacă ar fi vrut să fie sinceră, ar fi recunoscut că pentru ea fusese un adevărat supliciu să doarmă sub acelaşi acoperiş, dar nu cu el.

— Da, foarte bine zise ea, forţându-se să-şi ascundă tulburarea. Şi tu?

— Şi eu la fel. De când a început să se facă mai răcoare, mă simt mult mai bine. Îmi place să dorm cu fereastra deschisă.

Pe nesimţite, privirile lui alunecară peste corpul lui Karen şi întârzie pe sânii ei rotunzi şi plini, care ridicau ţesătura halatului de baie la fiecare respiraţie. Dar imediat ce deveni conştient de insolenţa lui, se întoarse prompt şi bătu cu putere în uşă.

— Haide, Bonnie, grăbeşte-te! strigă el. Aşteaptă şi alţii la rând.

— Îmi pare rău! zise ea ieşind grăbită cu părul înfăşurat într-un prosop.

— Poţi să te duci dacă vrei, Karen.

Atunci, micuţa Shelly apăru ca un vârtej şi se fofilă în baie, trântind uşa în nasul lui Karen.

— Am impresia că nu va fi un lux să amenajez încă o baie, observă Ştefan.

— Mă întreb chiar cum ai putut supravieţui fără ea până acum! glumi Karen.

El îi aruncă un surâs maliţios şi rămase cu ochii aţintiţi pe frumosul ei chip. Cu braţul sprijinit pe tocul uşii, el

aştepta cu nerăbdare ca Shelly să reapară. Trebuia să fii supraom ca să rezişti tentaţiei de a mângâia acest corp splendid care i se oferea privirii şi se temea că nu va putea rezista. Suferinţa interdicţiei se schimba încetul cu încetul în plăcere şi emoţie.

Acum că o vedea pe Karen, acolo, în faţa lui, la fel de dezirabilă şi de fascinată ca în amintirea sau în visele lui, examină din nou trecutul, repunând în cauză propria lui judecată. Chiar dacă nu va renunţa pentru nimic în lume la copiii lui, poate că trebuia să admită că se grăbise să ia asupra lui problemele altora? Poate că dăduse dovadă de un exagerat simţ al sacrificiului?

— Este rândul lui Bobby? întrebă Karen, când Shelly părăsi baia.

— Nu, poţi să te duci, el a fost primul. După cum poţi să constaţi, am pus la punct un fel de sistem.

Un sistem care elimina autoritatea, bineînţeles, se gândi ea cu o mică înţepătură în inimă. Dar va putea pătrunde într-o zi în această familie, sau era condamnată să nu fie niciodată decât a cincea roată de la căruţă?

— Ce proastă sunt! suspină ea câteva minute mai târziu, strecurându-se sub duş. De ce să-mi frământ mintea imaginându-mi imposibilul?

* * *

Când îşi făcu intrarea în bucătărie, copii erau deja aşezaţi la masă în faţa micului dejun. Cereale, suc de fructe proaspăt şi felii de pâine prăjită cu unt, compuneau masa echilibrată de dimineaţă.

— Am impresia că dacă nu vreau să trec drept o leneşă, va trebui să mă trezesc mai devreme, se mărgini să spună, cu un surâs larg.

— Nu te scuza, spuse Ştefan, ocupat să prepare sandvişuri pentru masa de prânz a copiilor. Suntem foarte bine organizaţi şi totul decurge foarte bine.

Karen înaintă în cameră, şi în modul cel mai firesc, puse în faţa lui Bobby micuţa cutie de pantofi.

— Cred că ai uitat asta în camera mea.

— Ce este?

El ridică spre Karen nişte ochi mari nevinovaţi, apoi ridică puţin capacul cutiei şi-şi încruntă sprâncenele.

— Shinky! exclamă el.

— L-am găsit în patul meu aseară, când m-am dus să mă culc şi m-am gândit că vei fi mulţumit dacă ţi-o dau înapoi. Nu ştiu unde o ţii de obicei, dar ar trebuit să găsesc

un mijloc să nu te lipsesc de compania ei.

— Sigur! Mulţumesc mult, zise el mulţumindu-se să-şi privească şarpele cu un aer neîncrezător.

— Bobby, uită-te la mine! îi ceru Ştefan. Tu ai pus această lighioană în patul lui Karen?

Stânjenită, Karen îşi luă o ceaşcă din dulap şi-şi turnă cafea.

— Nu, tată. Îţi jur că nici nu ştiam că Shinky a dispărut.

— Şi voi fetelor? insistă Ştefan, interogându-le cu privirea. Voi sunteţi de acord că cineva apus-o în patul lui

Karen?

Shelly cu gura încă plină de cereale, scutură din cap.

— Eu aş prefera mai curând să mor decât să pun piciorul în camera lui Bobby, spuse Bonnie. Ar trebui să-i faci o vizită şi vei înţelege. E dezgustător, ce urât miroase acolo! Ai putea să crezi că eşti la grădina zoologică!

— Nu e mai rău decât în camera ta, înţepat-o! protestă Bobby.

Karen nu-şi putu ascunde un zâmbet. Această ceartă între frate şi soră îi aminti de altercaţiile care-i opuneau mereu pe

Ştefan şi Jack pentru orice fleac.

— Toate astea nu mă interesează. Nu vreau să vă mai

ascult!

strigă sus şi tare Ştefan. Terminaţi-vă mâncarea, luaţi-vă gustările şi duceţi-vă să vă luaţi ghiozdanele. Autobuzul va sosi dintr-un minut în altul. Tu Bobby, înainte de toate o vei închide pe Shinky în cuşca ei. Şi străduieşte-te să nu mai scape a doua oară!

— De acord, de acord, tată. Dar te asigur că nu înţeleg cum s-a putut întâmpla.

Dădu pe gât un pahar mare cu lapte şi plecă târâş-grăpiş cu cutia de pantofi sub braţ.

— Văd că ţi-ai dat osteneala să te machiezi, Bonnie, remarcă deodată Karen. Ce părere ai, Ştefan?

— Din moment ce Bonnie nu uită că rămâne fetiţa mea dragă...

— Oh, tată... gemu ea cu o figură dojenitoare.

— Nu, nu ea, eu sunt fetiţa ta dragă! protestă Shelly.

— Bineînţeles, puişorul meu, o asigură el gâdilând-o în coaste.

După mai puţin de zece minute, se auzi ca o şarjă de cavalerie pe scară, apoi uşa de la intrare pocnind de trei opri.

După plecarea tinerilor Bjornsson la şcoală, în întreaga casă se aşternu tăcerea.

— Calmul dinaintea furtunii, glumi Karen cu capul încă plin de ţipetele puştilor.

Ştefan îşi trecu o mână prin păr şi se lăsă să cadă pe un scaun.

— Îmi imaginez că descoperi aici un univers cu care nu eşti deloc familiarizată! exclamă el.

Rezemată de masă, ea îşi sorbea gânditoare cafeaua.

— Cred că cea mai mare dezordine domneşte peste tot în lume, remarcă ea cu înţelepciune.

— Mi-ar fi plăcut ca puştii mei să-ţi facă o impresie mai bună. Dar între masa de aseară şi...

— Te asigur că n-are nicio importanţă, Ştefan.

În ciuda complicităţii care o lega de Bonnie, a privirii indulgente şi amuzate cu care privea comportamentul tipic de bărbat a lui Bobby sau afecţiunii pe care o încerca pentru

Shelly, nu voia să se ataşeze de copiii lui Ştefan. Era pentru ea o problemă de supravieţuire. Suferea deja destul că-l pierduse pe el, ca să nu rişte să părăsească această casă cu inima sfâşiată de o dublă despărţire.

— Ce le reproşezi? se miră ea. Sunt veseli şi plini de viaţă, ca toţi copiii de vârsta lor.

— Chiar şi atunci când strecoară o năpârcă în patul tău?

— Tu singur m-ai prevenit că nu sunt nişte îngeri, şi totuşi, în această dimineaţă, aveau cu toţii un aer atât de nevinovat ca mieluşeii abia născuţi, nu?

— Ştiu, dar nu-mi pot explica. De obicei, n-au atâtea scrupule să-şi revendice glumele proaste.

— Bobby părea într-adevăr surprins. Nu cred că se prefăcea.

La fel, nu cred să-i fi venit ideea lui Bonnie să facă aşa ceva. Ea era atât de mulţumită că am reuşit să te îmbunez în privinţa machiajului ei.

— Shelly n-are niciun amestec în treaba asta, sunt sigur.

Îndată ce se rosteşte cuvântul şarpe, o ia la fugă.

Karen veni să se aşeze în faţa lui.

— În cazul acesta, zise ea privindu-l drept în ochi, nu poţi fi decât tu vinovatul. Ai vrut fără îndoială să te răzbuni.

— Eu, să mă răzbun? repetă el, stupefiat. Despre ce vorbeşti?

— Îmi amintesc foarte bine că pe când aveam vreo doisprezece ani, m-am strecurat într-o zi în casa ta şi am ascuns o năpârcă de două ori mai mare ca asta în patul tău.

Poţi să mă crezi, în noaptea aceea urletele tale s-au

auzit până acasă la mine.

— Pacoste mică! M-ai lăsat să-l acuz pe Jack pe nedrept!

În timp ce ea afişa un zâmbet satisfăcut, el făcu înconjurul mesei. Şi ca şi cum pândea de multă vreme această ocazie, îşi puse mâinile pe mâinile ei, o obligă să se ridice şi o sărută cu ardoare. Un sărut înflăcărat, dar prea rapid după gustul lui

Karen. Dintr-odată, redobândi toată pasiunea celor douăzeci de ani, flacăra dorinţei o cuprinse şi, în câteva secunde, se cufundă într-o stare de beatitudine căreia pe de altă parte, ar fi trebuit să refuze să i se abandoneze.

— Doream să te strâng de gât, şopti el cu voce seducătoare.

Karen n-avea nevoie să facă prea multe speculaţii pentru a şti cu certitudine că Ştefan n-avea nicidecum aşa ceva în minte. Se înţelegeau dintr-o privire, vibrau amândoi la unison.

Ea căuta cu disperare să-şi potolească bătăile dezordonate ale inimii, concentrându-se asupra celui mai banal subiect pe care-l putea găsi.

— Vei începe să repari acoperişul în această dimineaţă?

Întrebă ea după ce-şi drese vocea.

Ştefan îşi slăbi îmbrăţişarea. Degetele lui alunecară

încet în lungul braţelor goale ale lui Karen.

— Cred că ar fi un lucru bun, răspunse el cu privirea pironită în ochii ei.

Imperceptibil, ca atrasă de o forţă magnetică, Karen se apropie din nou de el până când simţi că vor fi curând o singură fiinţă. Mâinile lui Ştefan îi mângâiau uşor încheieturile şi, în clipa următoare, ca piesele unui puzzle care se potrivesc perfect, degetele lor se împletiră.

Soneria telefonului îi opri brutal din elanul lor. Ştefan se îndepărtă fără tragere de inimă pentru a se duce să răspundă şi Karen, încă tulburată de ceea ce se întâmplase, profită ca să încerce să-şi revină în fire. Nu mai era o puştoaică, ştia cum se naşte dorinţa. Ştia de asemenea că putea fi stăpânită sau înăbuşită. Asta trebuia să se străduiască să facă.

Dar va avea oare forţa să reziste atracţiei plăcerii, asaltului tandrelor amintiri?

— Înţeleg foarte bine, răspunse Ştefan la aparat. Nu vă îngrijoraţi, o să ne descurcăm foarte bine singuri. Principalul este să vă restabiliţi repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Karen când puse aparatul în furcă.

— Doamnei Johnson i-a înţepenit spatele vrând s-o ridice

pe nepoata ei. Nimic grav, dar doctorul a sfătuit-o să stea lungită şi să se odihnească.

— Sărmana! se lamentă Karen, regretând cu atât mai mult cu cât această întâmplare neprevăzută risca să pună în pericol bunele ei hotărâri.

— Ai dreptate. Dacă există o femeie care merită puţină vacanţă, este doamna Johnson. Păcat că spatele o face să sufere şi că nu poate să profite din plin de concediul ei.

El rămăsese în cealaltă parte a camerei, cu mâna pe telefonul din perete. Ceva părea să-l preocupe. Fără îndoială, se neliniştea că nu putea să regăsească acea dulce intimitate ce se stabilise între ei şi pe care ar fi dorit atât de mult s-o prelungească.

— În consecinţă, reluă el, va trebui să ne lipsim câteva zile de serviciile ei.

— Am să fac tot ce pot s-o înlocuiesc, propuse spontan

Karen. De exemplu, am să mă ocup imediat să pregătesc masa de seară.

— Asta nu te supără?

— Îţi datorez asta, nu, în schimbul reparaţiei acoperişului meu?

— Bine, dar te previn că n-am nicio idee ce provizii sunt în casă. Am luat prostul obicei să mă las în seama

doamnei

Johnson.

— N-are importanţă. Voi găsi cu siguranţă ceva de gătit şi dacă va fi necesar, mă duc să fac cumpărături în oraş.

Dar mai întâi trebuia să caute o carte de bucate căci va fi pentru prima dată în viaţa ei când va fi nevoită să facă mâncare pentru o întreagă familie. O familie de cinci persoane.

Imediat îşi făcu reproşul de a se considera ca un membru deplin al familiei Bjornsson. Îşi pierduse oare capul? Uitase că nu este decât un element în plus şi că tocmai îşi fixase ca linie de conduită să-şi stăpânească emoţiile şi să tăgăduiască evidenţa, ştiind că era încă îndrăgostită de Ştefan?

* * *

Nimic mai bun decât o muncă susţinută pentru a-ţi elibera mintea şi a-ţi limpezi gândurile! se convinse Ştefan.

De când sosise, Karen nu încetase să-i transmită mesaje contradictorii şi nu mai ştia ce să creadă. De fiecare dată când fuseseră singuri, de fiecare dată când fusese mai

aproape de ea sau când o sărutase, îi dăduse motive să spere. Dar în acelaşi timp, se încăpăţâna să dorească să părăsească

Crookston cât mai repede. Această dorinţă pe care o manifestase din prima zi n-o părăsise.

Îngenuncheat pe acoperiş continua să bată cuie destinate să fixeze şindrila, fără să înceteze în acelaşi timp să se gândească la Karen.

În sinea lui, nu putea totuşi să-i poarte pică. Înţelegea că nu dorea să-şi piardă libertatea atât de scump cucerită. Şi când totuşi ezita, era pe deplin conştient că, în momentul alegerii, monotonia vieţii într-o fermă şi cei trei copii ai săi făcuţi cu o altă femeie vor cântări greu în balamţă.

* * *

Karen privea distrată pe fereastra deschisă. Îi era imposibil să-l vadă clar pe Ştefan din cauza depărtării şi a rândului de copaci care separau cele două domenii, dar ridicând uşor capul şi mijindu-şi ochii, ghicea conturul siluetei lui. Şi asta era suficient să-i alimenteze reveria.

Se instalase la masa din bucătărie cu ferma intenţie de a-şi scrie articolele, dar creionul ei, parcă îngheţat, refuza

să-i sufle cea mai mică idee. Cu atât mai puţin o idee jurnalistică interesantă.

La ora unu, descurajată, închise calculatorul, îşi aranjă notiţele şi decise că era timpul să-i propună lui Ştefan o pauză de prânz. O să prepare nişte sandvişuri şi se va duce să stea de vorbă cu el câteva minute. Va fi poate ocazia să clarifice unele lucruri din trecut rămase nelămurite.

Găsi în frigider un pachet de cârnăciori aromatizaţi cu chimen şi-i puse la prăjit. Pentru Ştefan nu uită să pună mult muştar, îşi aminti ea tăind pâinea. Puse apoi salată între feliile subţiri de şvaiţer.

În timp ce cârnaţii se prăjeau, făcu alte două sandvişuri cu salam, alese două mere frumoase şi umplu o sticlă cu apă rece. Când în sfârşit totul fu gata, se cocoţă pe un taburet şi deschise dulapurile unul după altul, căutând micul coş de răchită pe care mama lui Ştefan îl folosea pentru picnic pe malul râului.

Câteva minute mai târziu, foarte emoţionată, porni la drum.

Era una din acele zile frumoase de toamnă care te invitau la lungi plimbări pe câmp. Fluturii şi insectele zburau în toate direcţiile în aerul impregnat de un miros de

pământ umed, tulpinile de sfeclă cruţate de vijelie se înălţau spre cerul strălucitor şi frunzele pomilor se mişcau uşor în adierea brizei.

Nu este nimic rău, îşi repetă ea, să petrec un moment în compania lui Ştefan. Cine ştie, chiar, dacă o conversaţie deschisă n-o va elibera definitiv de greutatea trecutului?

— Iu-hu! Ştefan! strigă ea cu vocea-i frumoasă şi clară, legănând coşul la capătul braţului.

Capitolul 6

De câteva minute, Ştefan pusese mâna streaşină la ochi şi urmărea înaintarea lui Karen peste câmp.

Lui Mavis nu-i venea niciodată ideea să-i facă o astfel de surpriză, se gândi el cu puţină amărăciune. Nici măcar o dată nu venize să împartă masa cu el sau doar să discute puţin cu el. Nu că nu i-ar fi păsat de el, dar credea că rolul femeii era să vegheze ca locuinţa să fie bine ţinută şi să se ocupe de copii. De asemenea, în timpul tuturor acestor ani de viaţă comună, n-avuseseră mare lucru de împărţit. Copiii fuseseră cei care i-au legat unul de altul, dar în viaţa lor, dragostea a fost întotdeauna marea absentă.

Karen era diferită în toate privinţele. Simpla ei vedere îl umplea de bucurie.

Îndată ce o auzi chemându-l, puse ciocanul în buzunarul lateral al salopetei de lucru şi coborî lunga scară de lemn.

Ajuns jos, o privi îndelung, în tăcere. Fascinat. Fericit.

— Altă dată săreai într-un picior fluierând peste brazde şi când te căţărai lângă mine pe tractor erai cu respiraţia tăiată.

După aceea, vorbeam, vorbeam ore întregi. Niciun subiect nu ne scăpa. Important sau fără importanţă, le

treceam pe toate în revistă cu acelaşi entuziasm. Îmi amintesc chiar că într-o zi, asaltaţi de un nor de ţânţari, ne-am luat cu tărie de păsările care nu-şi făceau treaba de prădătoare. După care am început o mare dezbatere asupra ecologiei şi a apărării mediului înconjurător.

— Îmi amintesc foarte bine, zise ea cu un zâmbet nostalgic.

— Plecarea ta din Crookston a pus capăt acelor frumoase momente. N-am mai avut cu cine să vorbesc.

— Şi Mavis, atunci?

Ea nu se voia deloc agresivă şi îşi regretă imediat tonul puţin cam aspru.

— Nu era acelaşi lucru...

El îi luă coşul din mână, îşi trecu un braţ după mijlocul ei şi o conduse către peronul casei.

— Şi tu ai găsit pe altcineva cu care să vorbeşti cu inima deschisă, cum făceam noi?

— Nu tocmai. Dar ştii, când eşti tot timpul în deplasări, nu este uşor să stabileşti legături puternice cu oamenii.

În loc c-o compătimească, Ştefan se bucură. Se simţea uşurat, aproape mândru, că nu fusese înlocuit de pe o zi pe alta.

— Şi nu te-ai grăbit să te duci să-ţi găseşti un iubit la

New

York sau México? insistă el totuşi.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ştefan, nu cumva încerci, din întâmplare, să te informezi despre viaţa mea privată?

— Nicidecum... În fine, da, puţin, recunoscu el cu un râs forţat.

Karen se aşeză pe trepte şi-i făcu foarte firesc un loc lângă ea.

— Îmi pare rău pentru tine dar curiozitatea nu-ţi va fi satisfăcută! Nu-ţi voi mai spune nimic, dar asta nu înseamnă totuşi că orice femeie tânără care se respectă nu va bate toba că unul sau altul vine s-o sărute sau să-i propună să se culce cu ea.

Ştefan nu mai putea decât să tacă, mesajul era suficient de clar.

— Sper că-ţi mai place încă la nebunie muştarul? întrebă ea dându-i un sandviş.

„Sunt mai ales nebun după tine”, ar fi vrut să-i răspundă, dar se temu atât de mult de reacţia ei încât îşi impuse cea mai mare reţinere.

— Absolut. Pentru că nu vrei să-mi dezvălui viaţa ta sentimentală şi să-mi povesteşti isprăvile tale amoroase...

Karen fu cât pe ce să se înece auzindu-l vorbind despre isprăvile ei amoroase. Fu cuprinsă de un acces de tuse şi

Ştefan se grăbi s-o liniştească bătând-o uşor cu palma pe spate.

— Să vorbim mai degrabă despre munca ta. De exemplu, dintre toate reportajele care le-ai făcut în ultima vreme, care te-a marcat cel mai mult?

— Greu de spus... Poate cel asupra copiilor orfani din

România, pentru că articolul meu a avut un mare răsunet.

Oamenii au fost imediat mobilizaţi, s-au organizat colecte de donaţii, au pus la punct o reţea de cereri de adopţii. Asta poate să-ţi pară o prostie, dar mi-a încălzit inima. N-am sperat niciodată să stârnesc un asemenea elan de generozitate publicând povestea anchetei mele la faţa locului.

— Mulţumită tatălui tău, am avut ocazia să-ţi citesc numeroase articole. Poţi să mă crezi, dacă vrei, dar am ştiut întotdeauna că în spatele jurnalistei experimentate Karen

Haig se ascundea o inimă caldă.

— Să nu-i spui niciodată asta agentului meu! exclamă ea, amuzată şi emoţionată totodată. El este încredinţat că

am o rezistenţă psihică şi morală de toată isprava.

Ştefan îi puse atunci o mie şi una de întrebări despre diferitele ţări în care fusese. Voia să ştie totul despre oameni, despre modul lor de viaţă, despre sistemele politice, arhitecturale... Şi Karen îi relată cu multe detalii tot ce văzuse şi trăise. Ea puse tot sufletul să-l facă să împartă cu ea pasiunea ei de reporteră.

— Voiam să descopăr lumea cu tine şi...

— Ai ales să rămâi la fermă.

— Da. Am făcut ce trebuia să fac... dar asta nu m-a împiedicat, în unele zile, să-ţi invidiez reuşita. Ştiam că drumul pe care te-ai angajat te va duce cu siguranţă să-ţi realizeze visurile.

Şi totuşi, uneori se surprinsese că o detesta. Pentru că îşi câştigase libertatea şi că el şi-o pierduse pe a lui. Pentru că-i întorsese spatele în momentul în care avea cea mai mare nevoie de ea.

— În toţi aceşti ani, nu m-am gândit niciodată că ai putea avea regrete, admise ea ruşinată.

Imperceptibil, privirea ei alunecă spre bălăriile care crescuseră înecând curtea şi apoi mai departe spre terenurile arate. Ferma familiei Buelton şi cea a familiei

Ferguson apărură ca un fundal în câmpul ei vizual. De

când îşi amintea, aceste două familii trăiseră întotdeauna acolo.

Ca şi familiile Bjornsson şi Haig, făcând parte din peisaj de generaţii.

Dar iată că ea, Karen, venise să tulbure ordinea perfectă a lucrurilor. Încăpăţânându-se să vrea să iasă din tipare, pretinzând că poate dovedi locuitorilor din Crookston şi în special lui Ştefan că totul îi era accesibil rupsese ciclul imuabil al vieţii din sânul acestei mici comunităţi.

— Spune-mi sincer, Ştefan, crezi că sunt răspunzătoare de ceea ce ni s-a întâmplat? întrebă ea pe neaşteptate, cu privirea fixând în continuare orizontul.

— Ce întrebare!

— Privind înapoi, îmi spun că poate am păcătuit prin egoism. De exemplu, când tatăl tău a făcut criza de inimă, eram realmente întristată pentru că-l iubeam mult, dar în acelaşi timp nu suportam gândul că vom fi obligaţi să suportăm consecinţele. Găseam că este teribil de nedrept.

— Înţeleg.

Ea întoarse capul şi îndrăzni în sfârşit să-l privească în faţă.

— Îţi aminteşti că ne-am certat chiar înaintea plecării mele?

— Bineînţeles. Cum aş putea să uit?

— Şi îmi imaginez că mai ştii de ce m-am supărat. Ei bine...

Îşi plecă ochii, îşi muşcă buzele, apoi adăugă cu vocea gâtuită de emoţie.

— Dacă cel puţin ţi-aş fi dat un telefon... Dacă mândria nu m-ar fi oprit să...

Înţelegând cât de dureros de greu îi era să revină asupra trecutului, Ştefan îşi strecuă o mână sub părul ei şi-i masă încet ceafa până făcu să-i dispară orice tensiune.

— N-ai nimic să-ţi reproşezi, o asigură el.

— Ba da! Eram atât de decepţionată, de nefericită că nu pleci cu mine, încât am vrut să mă răzbun. Mă decisesem să nu-ţi dau nicio veste până la întoarcerea mea, în vacanţă.

După aceea, bineînţeles, te-aş fi iertat...

— Asta n-ar fi schimbat nimic, Karen.

— De ce?

În loc de răspuns, el o cuprinse cu braţele lui puternice şi-şi cufundă privirea în ochii ei înceţoşaţi de lacrimi.

Niciodată până acum n-o simţise atât de fragilă şi de vulnerabilă. În sufletul ei, Karen era capabilă să depăşească orice încercare dacă şi el nu se sacrificase în

zadar.

Cu o infinită tandreţe, îi luă faţa în mâini şi-şi apăsă gura peste buzele ei tremurânde. Abia atunci se abandonă în braţele lui care îşi sporiră ardoarea şi o sărută cu pasiune.

Arzând de dorinţă, Karen îşi strecură degetele în părul lui.

Ca în timpul primei lor iubiri, ea regăsi instinctiv mirosul lui, atingerea lui şi se dărui cu totul acestui sărut fără sfârşit.

Dar când crezu că cerul se luminase definitiv, că nimic nu-i împiedica să se iubească din nou, imaginea celor trei copii ai lui Ştefan se strecură tulburătoare în mintea ei.

„Şi astăzi, ar accepta oare să mă urmeze?” se întrebă ea atunci. Nerăbdătoare să afle, se hotărî să-i acorde a doua şansă.

— Putem încă descoperi locuri minunate împreună, zise ea, alintătoare, mângâind uşor cu degetul bărbia lui Ştefan.

Trebuie să merg în Anglia la sfârşitul lunii, pentru a face un interviu. Dacă m-ai însoţi, ai avea ocazia să vezi operele arhitectului Christopher Wren, de care mi-ai vorbit atât de mult.

Cu privirea visătoare şi tristă, Ştefan obiectă:

— Haide, Karen, va fi tocmai începutul secerişului. Şi ce voi face cu copii?

— Bineînţeles! răspunse ea resemnată.

Cum putuse să fie atât de proastă să-şi închipuie că Ştefan era în stare s-o urmeze oriunde? Nu, nimic nu se schimbase.

Situaţia era la fel de blocată, de disperată. Orice s-ar întâmpla.

Ştefan îşi va favoriza întotdeauna familia şi munca pământului.

Încă cinci sau zece ani şi poate va fi capabilă în fine să arunce o privire senină asupra trecutului şi să nu mai resimtă amărăciune gândindu-se la tot ce ar fi putut trăi împreună.

— Aş face mai bine să mă întorc la lucrul meu, zise ea ridicându-se.

— Ai dreptate, este vremea să mă apuc din nou de treabă.

Acoperişul nu se va repara singur.

— Este puţin probabil, într-adevăr.

„Cum este puţin probabil, ca într-o zi să devin centrul preocupărilor tale”, se gândi ea cu inima grea.

Ea se pregătea să plece, dar un luxos Cadillac intră pe

alee şi îşi aminti brusc de întâlnirea cu agentul imobiliar din Grand

Forks.

În clipa următoare, îl întâmpina pe domnul Hollingswood, un bărbat de vreo cincizeci de ani purtând costum şi cravată.

— Bună ziua, domnişoară Haig. După cum am văzut venind, se pare că tornada nu v-a ocolit.

— Câteva stricăciuni la acoperiş, admise ea. Poate îl cunoaşteţi deja pe vecinul meu, Ştefan Bjornsson? El se ocupă de reparaţii.

Cei doi bărbaţi schimbară o scurtă strângere de mână, măsurându-se din priviri. Două lumi se înfruntau. Siguranţei omului de afaceri, Ştefan îi opunea modestia oamenilor care lucrează pământul.

Vă las să discutaţi, spuse el. Mulţumesc pentru gustare.

Karen.

— Te rog, n-a fost mare lucru.

Ea îl privi depărtându-se, gânditoare.

Ştefan rămăsese să trăiască aici, întemeiase o familie, muncea pământul pe care-l iubea şi părea fericit. În acelaşi timp, ea îşi luase zborul şi se lăsase purtată de curent. Acum dorea cu ardoare să se stabilească undeva,

dar din păcate, nu găsea pe nimeni s-o încurajeze să-şi strângă aripile.

— Dacă nu vă deranjează, domnişoară Haig putem începe prin a arunca o privire asupra stării lucrurilor, propuse

Holingswood pornind cu paşi fermi spre peron. O să fiţi mulţumită, cred că am găsit un cumpărător. Un cuplu tânăr, foarte simpatic, cu doi copii. Caută de câtva timp o mică fermă, dar n-au găsit nimic la banii lor. Aici, sper să mă înţeleg cu ei... dându-vă deplină satisfacţie, se înţelege.

Karen îl precedă în casă, cu sentimentul straniu că face o mare greşeală. Când îşi pusese în minte să vândă această proprietate n-o făcuse ca să-şi recupereze banii, ci ca s-o rupă definitiv cu Crookston şi cu trecutul. Or, după aceea îl revăzuse pe Ştefan, vorbise îndelung cu el şi îşi dăduse în cele din urmă seama că nu va putea niciodată să-l renege cu totul.

Era deci drept ca această fermă, la care muncise benevol pentru tatăl ei, să-i revină.

Gândindu-se mai bine, cel mai important în ochii ei şi de asemenea mai reconfortant, era să păstreze o legătură, chiar firavă, cu Ştefan. Ştia că proprietăţile lor vor forma

curând un tot indivizibil, ceea ce va fi, într-un fel, un balsam pentru inima ei.

— Domnule Hollingswood, îl anunţă ea când ajunseră în salon, mi-e teamă că v-aţi deranjat degeaba. Mi s-a făcut deja o altă propunere, care corespunde mai bine pretenţiilor mele.

Agentul imobiliar încercă totuşi, de ochii lumii, s-o convingă să-şi schimbe părerea, dar în zadar.

Câteva minute mai târziu, Karen îl conduse la maşina lui, apoi îşi luă coşul de picnic şi se întoarse la casa lui Ştefan.

* * *

La extremitatea gardului viu care separa cele două proprietăţi, exista un drum de pietriş care cobora şerpuind până la un mic pârâu. Şi pe malul pârâului, un pătrat de verdeaţă, cu multă umbră, unde lui Karen îi plăcea pe vremuri să se abandozene visării.

În această după-amază, acolo se instală pentru a lucra la baza unui enorm stejar cu trunchiul noduros. O briză uşoară sufla prin frunziş şi razele soarelui care se strecurau printre crengile groase făceau să danseze pe

apă mii de reflexe argintii.

Karen puse în funcţiune calculatorul portabil şi se concentră asupra temei articolului ei: povestea femeilor dintr-un mic sat din Orientul Mijlociu care pierduseră totul – case, soţi, şi copii – într-un război pe care nu-l înţelegeau. Nu atât despre curajul lor voia să scrie, cât despre atitudinea lor în faţa morţii, despre simţul lor înnăscut de întrajutorare.

Pasionată de subiectul ei, nu-şi dădu seama cum trecuse timpul şi nu remarcă prezenţa lui Ştefan decât când aceasta îi vorbi.

— Eram aproape sigur că te găsesc aici. Sper că nu te deranjez?

— Deloc. Am avansat destul de bine cu articolul meu, explică ea apăsând pe tasta de salvare a calculatorului.

Ştefan se ghemui aproape de ea. El smulse câteva fire de iarbă şi le strivi distrat între degete.

— Îţi aduci aminte când am construit un baraj pentru amenajarea unei piscine?

— Oh, da! exclamă ea cu un zâmbet larg. Şi dacă vrei să ştii totul, îmi amintesc de asemenea că tu şi prietenii tăi vă scăldaţi complet goi.

— Glumeşti? Cine ţi-a povestit asta?

— Nimeni. Am văzut cu propriii mei ochi. După ce v-am ajutat zile întregi să căraţi tone de pietre, voi m-aţi rugat cu amabilitate să mă duc să mă joc în altă parte sub pretextul că aici nu eram la mine acasă şi că acest mic colţ de rai făcea parte din proprietatea familiei Bjornsson. Atunci, supărată şi nebună de furie, m-am întors... şi m-am oprit mai sus pe mal să vă privesc pe îndelete.

Îşi aminti cu emoţie acea vară dinaintea intrării la liceu. În plină criză adolescentină, erau şi unul şi celălalt foarte pudici, se supărau foarte tare pentru nimica toată, înainte de a deveni cei ai buni prieteni din lume.

— Nu pot să cred! râse în hohote Ştefan. Trebuia să-ţi fie ruşine.

— Pe vremea aceea, dacă nu mă înşel, Peter Southwood era într-adevăr un băiat foarte frumos. Nu face mutra asta, nici tu nu arătai prea rău, pentru că în clasamentul meu veneai imediat după el!

— Ei bine, dacă l-ai vedea acum, ai avea o mare surpriză.

Trebuie să cântărească aproape o sută de kilograme şi merge cu graţia unui elefant.

— Bietul de el!

Cu toate acestea, nu se putea opri să se gândească la

faptul că dacă l-ar fi regăsit pe Ştefan în această stare, asta i-ar fi putut uşura viaţa.

În loc de asta, Ştefan i se părea astăzi mai seducător decât pe vremuri, ceea ce era pentru ea un adevărat supliciu să-i reziste.

— Şi îţi mai aminteşti, evenimentul extraordinar la care am asistat în primăvara anului următor?

— Nu mai ştiu... Se întâmplau atunci atâtea lucruri fantastice, răspunse ea cu puţină nostalgie.

— Naşterea unui mic pui de căprioară.

— Aşa este! Ce amintire nemaipomenită! Căprioara cu privirea ei atât de mişcătoare, culcată în iarba moale... probabil se gândea că era în siguranţă aici.

La fel cum Karen putuse să creadă că Ştefan nu va fi niciodată capabil de infidelitate.

— Şi ce s-a întâmplat cu bazinul?

— L-am demolat când Bonnie era mică. Se adunaseră multe deşeuri în el şi nu voiam să fie tentată să se scalde acolo.

Ştefan, cavalerul fără teamă şi fără prihană, îşi petrecuse astfel jumătate din viaţă veghind asupra unora şi altora... cu excepţia iubitei sale, se gândi ea cu mare tristeţe.

Ca şi cum îi citea gândurile, Ştefan, stânjenit, se îndepărtă şi făcu câţiva paşi în direcţia pârâului. Simţea că momentul era prost ales pentru a-i mărturisi că şi el o surprinsese scăldându-se dezbrăcată într-o frumoasă seară de vară. Şi totuşi, îşi amintea şi acum foarte bine tulburarea ce-l cuprinsese la vederea acestei nimfe, atât de dragă inimii lui, înotând în apa liniştită.

— Venisem doar să te previn că trebuie să mă duc în oraş, pentru a cumpăra cuie.

Pierdută încă în reveria ei, ridică spre el ochii mari plini de lacrimi şi murmură:

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu căprioara şi cu puiul ei.

— Mi-ar fi greu să-ţi răspund. Practic n-am mai văzut-o prin împrejurimi. Cred că din cauza extinderii culturilor.

— Poate că va reveni pe aici, dacă s-ar şti din nou în siguranţă, sugeră ea cu o voce dulce şi patetică.

— Poate...

În mod ciudat, interesul lui Karen pentru soarta acelei căprioare rămase pentru el o enigmă.

Capitolul 7

Karen era aproape sigură că le face plăcere copiilor să le pregătească hamburgeri pentru cină; nu era suficientă doar buna intenţie, trebuia să se străduiască s-o pună în aplicare.

Într-adevăr, copiii lui Ştefan, obişnuiţi să fie răsfăţaţi de doamna Johnson, se arătară în seara aceea deosebit de exigenţi şi dădură dovadă de un redutabil simţ critic.

Bobby fiind cel mai mâncăcois, fu cel care începu ostilităţile.

— Pâinea este prea moale, se plânse el cu o grimasă de dispreţ.

— Ei bine, serveşte-te de o furculiţă şi un cuţit, îl sfătui tatăl lui.

— E o prostie! Ai mai văzut pe cineva mâncând un hamburger cu tacâmul?

— Descurcă-te cum vrei, dar să nu te mai aud smiorcăindu-te.

Sora lui mai mică preluă atunci ştafeta, etalând cu un aer dezgustat o bucăţică de ceva ce era incapabilă să identifice.

— Este haşmă, un soi de ceapă, îi explică politicos

Karen.

— Pfui! Mi-e groază de asta, e iute!

— Îmi pare rău, Shelly, nu puteam să ştiu că nu-ţi place. Dar poţi s-o pui pe marginea farfuriei, nu este prea mută.

— N-ai uitat să pui la fiert broccoli? îndrăzni Bonnie, aruncând o privire bănuitoare la ce ţinea loc de salată.

— Bineînţeles că nu. Te asigur că este delicioasă crudă, răspunse cu calm Karen, al cărui moral începea să dea serioase semne de slăbiciune.

— Când tata pregăteşte hamburgeri, sunt întotdeauna plini de suc de carne, întări Shelly.

Ştefan se încruntă şi se sili să liniştească spiritele.

— Nu ştiu dacă vă daţi seama, dar este un noroc s-o avem pe Karen în casă până când doamna Johnson să se restabilească.

O tăcere jenată se lăsă, dovadă că nu convinsese pe nimeni.

Nici măcar pe biata Karen care îşi pierdea speranţa că va putea câştiga într-o zi încrederea copiilor.

— Pot să ştiu ce avem la desert? întrebă Bobby nerăbdător să savureze nişte dulciuri.

— M-am lăsat prinsă de munca mea şi n-am avut timp să improvizez ceva, se scuză Karen. Dar în principui

trebuie să mai fi rămas nişte fursecuri.

— Nici măcar unul! Le-am mâncat pe toate când m-am întors de la şcoală, mărturisi el. Oricum, nu erau destule pentru toată lumea.

— Ei bine, o să deschidem o cutie de fructe în sirop.

— Mama făcea mici prăjituri cu ciocolată şi încă în fiecare zi!

strigă în gura mare Shelly.

Atacată din toate părţile, Karen îşi pierdu răbdarea şi se decise să pună lucrurile la punct.

— Ascultaţi-mă, copii. Mă numesc Karen Haig şi n-am avut niciodată pretenţia că pot să vă pregătesc masa la fel de bine ca mama voastră sau ca doamna Johnson. Munca mea constă în a scrie articole pentru ziare. Nu gătesc des, nu fac practic niciodată prăjituri şi dintre toate treburile casnice, detest în special să spăl pe jos. Iată, acum ştiţi aproape totul.

Cei trei copii, cu gurile căscate, o priveau cu ochii mari, speriaţi, ca şi cum le dezvăluise un lucru absolut teribil.

— Iertaţi-mă, nu ştiu ce m-a apucat... bâigui ea, stânjenită.

— Nu tu trebuie să te scuzi, ci ei! o linişti Ştefan.

Şi fără să mai aştepte, bătu cu pumnul în masă şi adresă

copiilor o dojană severă.

Karen nu mai ştiu ce să facă. Dacă măcar ar fi răspuns cu puţin umor observaţiilor lipsite de bunăvoinţă ale copiilor, ei ar fi sfârşit fără îndoială prin a se plictisi şi totul ar fi intrat în normal fără ca Ştefan să intervină.

Acest incident îi furniză totuşi ocazia să cunoască mai bine relaţiile părinte-copil care guvernau în familie. Ca un tată bun, conştient de responsabilităţile lui, Ştefan părea autoritar, dar drept. Că îşi adora copiii nu era nicio îndoială, dar asta nu însemna că era gata să tolereze orice. Şi copiii lui înţeleseseră, iubindu-l şi respectându-l la rândul lor.

Lângă el, Karen nu putea pretinde că face figură bună. Or dacă Ştefan se decidea într-o zi să se recăsătorească, se gândi ea, va ţine cu siguranţă o să găsească o femeie care să se înţeleagă bine cu copiii lui. Ceea ce, desigur, nu era cazul ei.

În pofida atracţiei puternice pe care o simţeau încă unul pentru celălalt, trebuia să se obişnuiască totuşi cu ideea că nu era femeia care-i trebuia. Poate că nu fusese niciodată.

Cu toate acestea, când calmul reveni şi fiecare termină de mâncat hamburgerul ratat, ea simţi nevoia să-şi ceară

iertare pentru nepriceperea ei.

— Vă propun ca după ce strângem şi spălăm vasele, să mergem să mâncăm o îngheţată în oraş. V-o ofer eu, bineînţeles... dacă tatăl vostru este de acord.

— Este! este! exclamară în cor, Bobby, Shelly şi Bonnie, încântaţi de propunere.

Karen căută sprijinul lui Ştefan, adresându-i o ocheadă discretă la care el răspunse printr-un zâmbet.

— Cred că dacă aş refuza, cele trei fermecătoare capete blonde s-ar transforma imediat în nişte monştri periculoşi şi mi-ar face viaţa amară timp de săptămâni...

Dar zâmbetul lui Ştefan ascundea gânduri sumbre. Că cei trei copii n-o plăceau pe Karen nu era decât cel mai mic neajuns. Cu timpul, asta se putea aranja. Ceea ce-l supăra mai mult, era că ea nu se simţea în apele ei cu copiii şi că nu reuşea să-şi găsească locul în această casă.

De fapt, nodul problemei consta în intenţia ei fermă şi definitivă de a vinde proprietatea tatălui ei. Şi Ştefan, în această după-amiază, fusese teribil de contrariat că trebuise s-o abandoneze în mâinile agentului imobiliar fără să fi avut timpul să-i spună că dorea din toată inima să revină să trăiască în Crookston.

După marele moment de tandreţe pe care-l trăiseră pe

treptele peronului, după săruturile pasionate pe care le schimbaseră, refuza să creadă că putea să-l părăsească din nou. I se părea imposibil să nu fi înţeles că numai ea putea să-i umple golul din suflet.

Dar nu era oare prea orgolios să şi-o imagineze pe

Karen aruncându-se în braţele lui, după tot răul pe care i-l făcuse? Şi astăzi, nu mai mult decât ieri, simţea că n-avea dreptul să-i impună o viaţă pe care ea niciodată n-o dorise.

Cum îi explicase atât de bine, Karen îşi punea tot sufletul în reportajele ei, în toate colţurile lumii. Iar el, Ştefan nu putea spera s-o regăsească decât prin intermediul articolelor ei.

Trebuia oare să se resemneze astfel, până la sfârşitul vieţii?

Copiii nu puseseră niciodată atâta suflet ca să se achite de corvoada spălării vaselor şi în câteva minute toată lumea era gata de plecare.

— Haideţi, sus! ordonă Ştefan deschizând portiera din spate a Buikului.

— E rândul meu să stau în faţă, îi aminti politicos dar ferm

Bobby.

— Nu în seara asta, băiatul meu. Karen este invitata noastră şi deci este normal să-i cedezi locul.

Dar în sinea lui se gândea că lucrurile sunt diferite. Ar fi dorit ca această mică escapadă în oraş să semene cu o adevărată ieşire în familie. Cu soţia lui, Karen. Şi cu copiii lui.

Bonnie, Bobby şi Shelly!

* * *

Cofetăria Inverson, singurul magazin cu îngheţată din

Crookston nu se schimbase de cinci ani. În centrul sălii, trei mese de bistrou dreptunghiulare, scaune de lemn negre şi de-a lungul pereţilor decoraţi cu afişe publicitare, o serie de boxe agrementate cu banchete de scai roşu. Iarna, ca şi vara, ventilatorul cu pale mari agăţat de plafon mişca un aer încărcat de mirosuri subtile.

Acolo se întâlneau, în fiecare vineri seara, tinerii suporteri ai meciurilor de fotbal. Era locul unde pe vremuri Ştefan şi

Karen veneau să stea de vorbă şi să glumească cu toată banda de prieteni, după ce ieşeau de la cimenatograf. Râdeau, şuşoteau, se ţineau de mână sorbindu-se din ochi,

făcând planuri dintre cele mai îndrăzneţe...

În timp ce Karen îşi aducea aminte toate aceste frumoase momente, iar copiii se delectau cu îngheţată, Ştefan începuse să sculpteze în cea din bolul lui, cu ajutorul linguriţei.

— Ar fi trebuit să ştii că nu ne jucăm cu mâncarea, glumi

Karen dându-i cu cotul. Dai un prost exemplu copiilor tăi.

— Nu mă bate la cap! Sunt pe cale să fac o treabă de precizie: încerc să reproduc Catedrala Saint Paul din Londra.

Shelly îşi linse buzele şi pufni în râs.

— Asta înseamnă că te-ai decis să vii cu mine în Anglia? îl tachină mai departe Karen.

Bonnie îşi abandonă imediat îngheţata.

— Este adevărat, tată, vei pleca în Angia? Oh, spune-mi, ai să mă iei şi pe mine? Te rog, dragă tată! îl imploră ea. Ar fi într-adevăr formidabil. Mult mai bine decât să mergi la

Chicago!

— Fă-mi plăcere, tată, ia-o cu tine! întări Bobby cu gura plină. Cel puţin, timp de câteva zile, voi avea linişte şi n-o să fie nevoie să mai aştept ore întregi în faţa uşii de la

baie, să se machieze.

— Îmi pare rău, dar deocamdată n-am intenţia să plec, anunţă Ştefan mereu foarte concentrat asupra lucrului lui. În schimb, mă gândesc serios să mă prezint la concursul de sculptură în îngheţată la viitorul carnaval.

Reacţia nu se lăsă aşteptată. Râsul lui Karen se amestecă imediat cu cel mult mai zgomotos, al lui Bonnie, Bobby şi

Shelly.

Dar dacă ea avea cel puţin un motiv de satisfacţie, acela de a fi câştigat, chiar provizoriu, stima copiilor, Karen avea de asemenea de ce să fie dezolată pentru că Ştefan îi respinsese încă o dată propunerea.

Dintr-odată, micul clopot de deasupra uşii de intrare răsună şi un om foarte bătrân în salopetă îşi făcu apariţia.

El cercetă sala cu privirea, salută pe toată lumea ridicându-şi bastonul, apoi se îndreptă spre ei cu mersul lui încet.

Karen n-avu nicio greutate să dea un nume acestei feţe zbârcite, arsă de soare, acestui trup slăbănog cu mâini noduroase. Toată lumea din Crookston îl cunoştea pe Henry

Schmedling şi povestea trofeelor lui la bowling. Era un

ţăran care se îndârjise toată viaţa să-şi cultive micul petic de pământ şi care îşi meritase pensia pentru a-şi duce liniştit zilele grele.

Când Karen făcea primii ei paşi era deja bătrân şi astăzi trebuia să se apropie de nouăzeci de ani.

— Ce mai faci tinere prieten? întreabă el bătându-l pe umăr pe Ştefan. Ai ieşit cu toată familia în oraş, seara asta?

— Karen a avut amabilitatea să ne invite. Vă amintiţi fără îndoială de Karen Haig, nu?

— Bună seara, domnule Schmedling. Îmi face plăcere să vă revăd.

— Haig... Haig, repetă el încruntându-se. Ah, biata mea memorie îmi joacă uneori feste. Puteam totuşi să jur că sunteţi căsătoriţi amândoi de o bună bucată de timp!

— Te înşeli, domnule Schmedling. Cu Mavis Anderson eram căsătorit... şi din nenorocire, soţia mea a murit acum trei ani într-un accident de maşină.

— Pace sufletului ei. Dar aceşti trei minunaţi copii? se interesă el, tot nedumerit.

— Sunt ai mei. Bonnie, cea mai mare, Bobby fratele ei şi cea mai mică, Shelly.

Copiii îi spuseseră politicoşi bună seara noului venit, şi

se întoarseră imediat la îngheţatele lor.

Era limpede că domnului Schmedling îi făcea plăcere să stea de vorbă cu Ştefan.

— Ah, iată că-mi amintesc! exclamă el. Fratele tău era îndrăgostit de o altă fată... Cum o chema? Ce asemănare!

adăugă el observând-o cu atenţie pe Bonnie.

Presimţind ce putea fi mai rău, Ştefan se ridică brusc şi abătu atenţia domnului Schmedling spre un alt subiect.

— Presupun, Henry că ai venit să mănânci o îngheţată? zise el cu toată amabilitatea.

— Ai ghicit, flăcăule! Excelenta îngheţată de la Inverson, iată ce mă ţine în viaţă... Sunt izvorul tinereţii mele!

— În acest caz, ar fi păcat să te lipseşti de ele, remarcă

Ştefan, antrenându-l spre tejghea.

Karen închise ochii şi scăpă un suspin de uşurare. Cu acest om cumsecade, fuseseră la un pas de o catastrofă.

Căci chiar dacă Bonnie nu acordase o atenţie deosebită la ce se discuta, trebuie să fi auzit fără îndoială un cuvânt sau două pe ici pe colo, şi dacă Ştefan n-ar fi intervenit rapid...

Karen nu îndrăznea nici măcar să-şi imagineze amploarea dramei.

* * *

Întorşi acasă, copiii urcară direct la culcare, ghiftuiţi şi mulţumiţi. Karen se instală pe canapea să citească, iar Ştefan într-un fotoliu.

Ce mare îi fu surpriza când după câteva minute de linişte deplină, îl văzu cufundat în studiul unei broşuri intitulate: „În atenţia crescătorilor de păsări de curte”.

— De ce citeşti asta? Tu nu creşti găini!

— Nu, dar poate am să mă lansez în creşterea curcilor.

— Care este problema cu sfecla de zahăr? Este totuşi mai curată decât creşterea curcilor sau curcanilor şi din câte ştiu ai obţinut până acum un bun randament.

— Deocamdată, n-am de ce să mă plâng, slavă Domnului.

Dar în sânul federaţiei agricole unii sunt neliniştiţi pentru viitor. Dacă în alte ţări producătorii de zahăr îşi sporesc producţia, concurenţa va fi cruntă şi preţurile noastre vor scădea mult.

Karen rămase gânditoare. Trecuse multă vreme de când problemele agricultorilor n-o mai preocupaseră şi uitase că trebuia să se lupte fără încetare cu tot felul de greutăţi...

Intemperiile, secerişul şi măsurile guvernamentale.

— În consecinţă, continuă el, voi fi poate nevoit să diversific activităţile. Trebuie să mă gândesc la viitorul copiilor mei.

Studiile costă mult. Peste doi ani, Bonnie va intra la liceu şi puţin după aceea va veni rândul lui Bobby.

— Îmi amintesc că, într-un an, un fel de mică insectă a atacat sfecla şi a distrus toată recolta. Ei bine, dacă tata n-avea bună idee să planteze mai multe hectare cu lucernă, am fi fost ruinaţi.

— Din fericire, tatăl tău nu lăsa nimic la voia întâmplării. Era foarte inteligent şi se gândea la toate.

— Fără îndoială, şi totuşi asta nu l-a împiedicat să facă greşeli. De exemplu, în anul acela, am simţit că părinţii mei erau foarte îngrijoraţi, dar nu ştiam de ce, pentru că se fereau să discute problemele lor în prezenţa mea. Atunci, bineînţeles, am făcut presupuneri şi-mi imaginam că li se vor întâmpla tot felul de lucruri teribile...

— Asta nu mă miră la tine, ai avut întotdeauna o imaginaţie bogată!

— Să admitem. Dar rămân convinsă că dacă mi-ar fi explicat limpede ce se va întâmpla, nu m-aş neliniştit atât de mult. Te rog să mă crezi că eram şi mai nefericită bănuind ce era mai rău dacă mi-ar fi spus adevărul.

— Cred că asta pornea dintr-o bună intenţie. Nu poţi totuşi să le reproşezi că au vrut să te ocrotească.

— În toată această stare de lucruri, au eşuat în mod lamentabil. După părerea mea, dacă vrei prea mult să-ţi protejezi copii, cel mai adesea le faci un rău.

Ştefan îi adresă un surâs condescendent şi îşi reluă lectura.

Se pare că nu stabilise o apropiere între povestea pe care i-o relatase şi ignoranţa în care o ţinea pe Bonnie în privinţa paternităţii ei. Dar Karen nu insistă.

La urma urmei, fiecare se descurcă aşa cum poate cu problemele lui, îşi spuse ea.

Mai citi câteva pagini, apoi simţi oboseala cuprinzând-o şi căscă de mai multe ori.

— Cred că mă duc la culcare.

Ştefan îşi lăsă imediat broşura şi se ridică la rândul lui.

— Îmi pare rău că puştii au fost atât de duri cu tine în timpul mesei, zise el.

Ea răspunse printr-o mică ridicare din umeri, mult mai tulburată de privirea lui Ştefan decât de agresivitatea copiilor.

După întoarcerea acasă se simţise mai degrabă destinsă, dar acum când se afla periculos de aproape de

Ştefan, îşi pierdu din nou capul.

— Karen, aş vrea să te duc mâine seară la „CJ s”, o anunţă el pe nepusă masă.

— Popasul de la ieşirea din oraş? întreabă ea surprinsă.

— Da. N-am fost acolo niciodată împreună. Se pare că fac fripturi la grătar foarte bune şi chiar se poate dansa.

Karen îşi imagina localul ca un bar lipsit de interes, dar îşi amintea bine că, pentru tinerii din Crookston, a merge la „CJ s „însemna ceva foarte important. Era un simbol, semnul că treceai de la statutul de adolescent la cel de adult.

Ştefan şi Karen se despărţiseră prea repede, prea tineri pentru a avea dreptul să intre acolo. Astăzi, se prezenta ocazia să îndrepte această greşeală, dar nu era deloc sigură că era o idee bună să meargă acolo cu Ştefan.

— Şi cine va avea grijă de copii? întrebă ea căutând un motiv plauzibil ca să refuze.

— Bonnie este destul de mare ca să-şi supravegheze fratele şi sora. Îi las în grija ei de fiecare dată când plec la o întrunire a camerei sindicale a agricultorilor.

— Ştiu pe cineva care va fi încântat, Bobby!

— Te surprinde poate din partea lor, dar până acum n-am avut niciun incident grav. I-am găsit întotdeauna pe

toţi trei dormind cuminţi în paturile lor. Atunci, eşti de acord?

Nici măcar un înger nu putea rezista tentaţiei acestei priviri fermecătoare, acestui surâs seducător! se gândi ea, înainte de a ceda tentaţiei.

— Sunt de acord, dar cu condiţia să-mi promiţi că nu va fi o problemă cu copiii.

— Îţi promit. Jur.

Se pregătea să intre în camera ei, când Ştefan o reţinu amabil de braţ.

— Odinioară, ne sărutam înainte de a ne despărţi pentru a merge la culcare.

— Ştefan, te rog, poate că nu este...

Nu avu timp să-şi termine fraza, deoarece Ştefan punea deja stăpânire pe buzele ei. Şi în timpul acestui sărut plin de pasiune, uită de prezenţa copiilor la etaj, uită de trecut, pentru a se dărui plăcerii de a fi în braţele lui Ştefan.

— Somn uşor şi pe mâine, şopti el la urechea ei.

Ea părăsi încăperea cu inima bătând să se rupă. Şi în timp ce urca scara în vârful picioarelor, respinse dorinţa arzătoare de a face uite stânga împrejur pentru a alerga să se arunce în braţele lui.

Dar trebuia să fie scris undeva că n-o va face. La fel cum

Ştefan n-o urma pe scară şi nu va veni cu ea în Anglia.

Mâine, în schimb... Pentru o seară, o singură seară, cei doi iubiţi vor fi din nou împreună...

Capitolul 8

Datorită meseriei sale, Karen avusese numeroase ocazii să însoţească oameni din lumea bună în locurile cele mai celebre din capitalele străine.

Şi totuşi, din câte îşi amintea, niciodată nu fusese atât de surescitată de apropierea unei mare dineu cum era astăzi înainte de a ieşi cu Ştefan într-un loc mediocru din fundul

Minnesotei.

Toată ziua fu incapabilă să se concentreze mai mult de cinci minute asupra treburilor ei. Nici măcar nu se întrebă cum se va îmbrăca. Pentru că la „CJ s „ţinuta aproape obligatorie pentru bărbaţi erau blugii cu centură lată, cizme sau ghete de piele, se va îmbrăca foarte simplu.

Oricum, nu se ducea acolo pentru a se arăta, ci pentru a fi cu Ştefan, eroul copilăriei sale. Singura mare iubire. Bărbatul cu care visase să se căsătorească şi care nu-i părăsise niciodată gândurile.

Ora cinei apropiindu-se, începu să se gândească ce putea pregăti pentru masa copiilor. Escalop pane şi spaghete napolitane trebuia, în principiu să mulţumească pe toată lumea. Şi dacă, în plus, îi reuşea crema cu

ciocolată, va fi o adevărată zi binecuvântată de Dumnezeu.

Trebăluia în bucătărie, cu inima uşoară, cu fereastra deschisă pentru a se bucura de blândeţea serii, când o auzi pe

Bonnie trântind cu violenţă poarta grădinii. În clipa următoare, intră furioasă în bucătărie.

— Îl urăsc! îl urăsc! repetă ea înconjurând masa cu pumnii strânşi.

— Pe cine? Credeam că ai plecat călare s-o vezi pe prietena ta, Mary Ellen.

— Asta am şi făcut şi tocmai când plecam de acolo, a sunat-o.

Richard Wilcox, acest făţarnic, această nulitate, a îndrăznit să-i telefoneze lui Mary Ellen!

— Ah! Aşteaptă o clipă... Mi se pare că am idee despre ce s-a întâmplat. Eşti supărată pe el pentru că ai fi vrut să te sune pe tine.

— Bineînţeles că nu. Este atât de... atât de...

Deodată, ca prin minune, toată furia ei dispăru şi faţa ei îşi recăpătă candoarea obişnuită.

— Credeam că mă iubeşte, mărturisi ea cu tristeţe.

— Oh, biata de tine, draga mea.

Karen îşi trecu un braţ după mijlocul lui Bonnie şi o strânse cu tandreţe la piept. În aceste momente, se gândi ea, nu e nevoie să fii mamă pentru a înţelege supărarea lui

Bonnie. Toate fetele, în perioada adolescenţei, erau încercate într-o zi sau alta de păsurile inimii.

— Dar eşti sigură că-i place de colega ta?

— Nu ştiu. El i-a telefona pentru o problemă de matematică pe care n-o putea rezolva. Trebuie spus că Mary Ellen e foarte tare, ia întotdeauna cele mai mari note din clasă.

— Ei bine, dacă asta voia, nu dorea nimic altceva decât un sfat, sugeră Karen.

— Da, poate... admise Bonnie, aproape uşurată.

— Şi, spune-mi, Richard ştie că-l iubeşti?

— N-aş putea niciodată să i-o spun în faţă. Mi-a fost prea teamă de reacţia lui.

Karen îi dădu cu delicateţe părul pe spate şi o privi drept în ochi.

— Ei bine, n-ai dreptate! În general, la vârsta asta, băieţii nu sunt foarte siguri pe ei, nu prea ştiu cum să se poarte cu fetele

Atunci, trebuie să le dai mici semne de încurajare. Şi le revine fetelor să facă primul pas, adăugă ea amintindu-şi

propria ei experienţă.

Un demers cu siguranţă nu simplu, încununat adeseori de succes. Şi asupra acestui punct, cel puţin Ştefan n-o va contrazice.

— La urma urmei, nu este decât o chestiune de orgoliu.

Încearcă să găseşti cel mai bun mod de a-i spune lui Richard că ţii la el şi vei vedea apoi că te vei simţi mai liniştită şi mai încrezătoare.

Karen regretă numai că sarcina nu era la fel de uşoară pentru adulţi. Mizele par atunci mult mai importante şi perspectiva de a suferi o respingere brutală cerea prudenţă.

* * *

Când se înnoptă, coborî încet scara la fel de emoţionată şi surescitată ca atunci când ieşise prima dată cu Ştefan. Inima îi bătea cu putere, obrajii îi luaseră foc şi mâinile umede lăsau urme pe balustrada de lemn.

Ştefan o aştepta la baza treptelor. Îmbrăcat cu o cămaşă bleumarin pusă în valoare de un tiv alb şi în blugii impecabili, n-o slăbea din ochi.

Karen părăsise un tânăr frumos de optsprezece ani şi

regăsea un bărbat de treizeci de ani, teribil de seducător.

Ajunsă în dreptul lui, se opri o clipă şi-l privi intens în tăcere, pe Ştefan. Un zâmbet strălucitor îi lumina toată faţa, reflectând imensa bucurie pe care o simţea.

— Eşti superbă! murmură el sorbind-o din ochi. Păcat că nu mergem într-un loc mai deosebit.

— Este foarte bun şi acela.

De fapt, locul n-avea importanţă, din moment ce era cu Ştefan.

Această ieşire la „CJ s”, era ieşirea pe care plănuiseră s-o facă împreună în vara celor douăzeci şi unu de ani. Chiar dacă ştia că era imposibil să dea timpul înapoi, pentru Karen aceste câteva ore de intimitate pe care şi le acordau astăzi vor rămâne pentru totdeauna gravate în memoria ei.

* * *

Când Ştefan împinse uşa localului, Karen simţi o vie emoţie, ca şi cum intra într-un sanctuar. Dar aici, atmosfera încărcată de un amestec de miros de tutun, alcool şi rumeguş de lemn, n-o îndemna la reculegere. Oamenii se interpelau dintr-un capăt în altul al sălii cu

voce tare, paharele se ciocneau, iar difuzoarele emiteau cu volumul la maximum o muzică antrenantă.

— Când mă gândesc că aşteptam toţi cu nerăbdare să putem veni aici, mă face să mă simt cu totul ciudat. În fine, mai bine mai târziu decât niciodată, nu? zise ea trecându-şi un braţ peste mijlocul lui Ştefan. Zâmbetul ei radios şi privirea poznaşă îl umplu de bucurie. O strânse cu tandreţe în braţe şi străduindu-se să uite tot ce-i despărţise, depuse un sărut pe buzele ei roşii.

Singurul separeu liber era situat în fundul sălii, într-un colţ destul de prost luminat, dar Karen nu se sinchisi deloc. Toată plăcerea o găsea în a fi aşezată pe banchetă alături de Ştefan, să-l ţină de mână şi să-i simtă uşoara apăsare a coapsei lui de a ei.

Şi în acest loc cu totul simbolic, era absolut firesc ca evocarea amintirilor comune care le alimenta discuţia să declanşeze primele lor râsete şi să le suscite entuziasmul.

— Îţi aminteşti că într-o zi, cu prietenii tăi, aţi instalat un cort pe acoperişul sălii de gimnastică a liceului?

— Eu? Glumeşti! de altfel, Jerry Kohler a fost cel exmatriculat.

— Pe nedrept, nu?

— Greu de spus... dar ştii ce-a devenit? Casierul

Federaţiei

Agricole. Când era tânăr, era o adevărată curcă plouată şi astăzi, crede-mă, se descurcă bine.

Ea simţi un fior străbătând-o când el urmări cu degetul liniile palmei.

— În privinţa glumelor proaste, mi se pare că fetele nu erau mai prejos, dar ele n-aveau nici măcar curajul să-şi asume prostiile. Tu, de exemplu când ai aruncat o petardă în plină adunare a profesorilor, n-ai fost şocată că unul dintre noi o să fie făcut răspunzător?

— Nicidecum. Dacă ai fi avut primul ideea, sunt sigură că ai fi făcut acelaşi lucru. Într-un anumit sens, era aşadar logic să fii sancţionat.

După ce se amuzară în legătură cu micul război ce se purta atunci între fete şi băieţi, practic în toate domeniile, ajunseră treptat să evoce subiecte care-i aduseră mai aproape de prezent.

Admiţi că nu există nimic mai fin şi mai delicioas decât un biftec perfect pregătit ca acesta, remarcă ea puţin mai târziu, când împărţeau o superbă bucată de carne de vacă.

— Uiţi vânatul.

— Ah da, este adevărat că tatăl tău era un mare vânător.

— Mi-ar fi plăcut să am, ca el, congelatorul plin în fiecare toamnă de vânat, dar nu ştiu de ce nu găsesc niciodată timp să merg la vânătoare.

Karen puse jos furculiţa şi cuţitul şi-i spuse ce gândea.

— Ai putea uşor să depăşeşti această lipsă lansându-te în creşterea căprioarelor. Ar fi suficient să amenajezi un fel de rezervaţie lângă pârâu şi treaba a fi făcută! sugeră ea cu entuziasm.

— Dacă ar fi atât de simplu...

— Te asigur că în Europa, mai ales în Germania şi în Austria, vânatul este din ce în ce mai căutat. În Noua Zeelandă, de exemplu, se folosesc coarnele de cerb şi căprioară ca afrodiziace şi se pare că au o piaţă înfloritoare.

— Încerci să insinuezi că acest gen de substaţe vor fi susceptibile să ne facă cel mai mare bine, nouă sărmanilor fermieri din Minnesota? ironiză el.

— Nu mi-aş putea permite, îl asigură ea cu un zâmbet fals timid.

— Cu atât mai bine. Dar, oricum, o să avem ocazia să verificăm curând.

Ciocniră şi terminară în linişte să mănânce sporovăind despre oamenii din Crookston.

Şi când Ştefan o conduse pe micul ring de dans, ea fu sigură la gândul că niciunul nici celălalt n-aveau nevoie să recurgă la un artificiu oarecare pentru a-şi stimula dorinţa.

Nu mai aveau douăzeci de ani, dar se iubeau şi acum la nebunie. Înlănţuiţi în întuneric, se lăsau mai întâi legănaţi de muzică, apoi, dintr-odată, focul care-i mistuia le cuprinse trupurile, şi ignorând chemările la ordine ale raţiunii, se dedară fără reţinere jocului subil al mângâierilor îndrăgostiţilor.

După o lungă şi dureroasă despărţire, simţeau acum nevoia urgentă a îndreptării erorilor destinului de a-şi satisface, cel puţin împărtăşindu-şi gândurile, acea plăcere supremă de care fuseseră lipsiţi până acum.

Fură printre ultimii care părăsiră localul şi când urcară în maşină, Karen se ghemui în braţele lui şi închise ochii.

În această noapte, va face dragoste cu Ştefan. Acest vis care o urmărea de atâta timp, se va realiza în sfârşit.

* * *

Ştefan avu grijă să oprească motorul la intrarea pe alee şi continuă să ruleze liber până acasă, pentru a nu-i trezi pe copii.

În clipa următoare, ţinându-se de mână urcară scara în vârful picioarelor. Ajunşi în faţa uşii camerei ei, Ştefan luă în mâini faţa lui Karen şi puse stăpânire pe gura ei însetată de sărutări.

În timp ce o strângea cu putere în braţe, ea îşi înăbuşi un geamăt de plăcere dorind din toată inima să-i şoptească la ureche Karina. Acest mic nume care-i evoca el singur amintirea unor zile fericite şi promisiunea unei nopţi şi mai frumoase.

Dar vocea plângăreaţă a lui Shelly care cerea cu insistenţă prezenţa tatălui ei, puse capăt brutal viselor ei. Ştefan îşi desfăcu braţele, bâigui câteva cuvinte de scuză şi dispăru în întuneric.

„Orice s-ar întâmpla, niciodată n-am să fiu pe primul plan!”, se gândi Karen intrând în camera ei.

Aprinse lumina şi îşi dădu seama instantaneu că se întâmplase ceva anormal în absenţa ei. Dar mai degrabă decât să încerce să înţeleagă, se prăbuşi pe pat în pragul celei mai profunde disperări.

Când ridică în cele din urmă capul şi deschise ochii, chinul ei era la fel de mare, dar cel puţin avea ideile mai clare. Şi abia atunci observă că odaia era ciudat de bine aranjată: toate lucrurile ei personale dispăruseră de pe

comodă, perdelele fuseseră trase, pernele scoase din îmbrăcămintea lor, iar patul complet refăcut.

Intrigată, se ridică să inspecteze dulapul. Gol! Se reaşeză pe marginea patului şi-şi masă tâmplele.

Nu, nu înnebunise subit. Exista cu certitudine o explicaţie logică la toate acestea.

Deodată, privirea ei căzu pe o geantă de voiaj umflată să crape şi totul îi apăru cu claritate. Nu era nevoie să verifice, ştia că în ea sunt toate lucrurile ei pe care le adusese la Ştefan.

Cu inima frântă, îşi scoase îmbrăcămintea şi o lăsa să cadă neglijent pe covor apoi se culcă şi stinse lumina.

Această seară promiţătoare, care trebuia să pecetluiască împăcarea cu Ştefan şi să-i deschidă noi perspective, se soldase cu un dublu eşec.

* * *

Nici a doua zi, nici în zilele următoare, nu făcu nici cea mai mică aluzie despre acest incident. Pe de o parte pentru că nu se putea întoarce acasă cât timp Ştefan nu terminase de reparat acoperişul, pe de altă parte pentru că nu voia să provoace o altă dramă în familie. Singura

schimbare notabilă în comportamentul ei fu faţă de Ştefan. Se forţă să păstreze distanţa faţă de el, în special când copiii erau prin preajmă.

Dacă invitaţia să părăsească locul fusese cum nu se putea mai clară, putea să facă prinsoare care dintre copii era răspunzător. Bobby nu s-ar fi străduit să aranjeze cu meticulozitate hainele înainte de a le pune în geantă. Cât despre Bonnie, părea de neconceput să facă un joc dublu: să grăbească plecarea lui Karen şi în acelaşi timp s-o ia drept confidentă. Rămânea mica şi adorabila Shelly, pe care nimeni pe lume n-ar fi îndrăznit s-o bănuiască de vreo răutate.

Şi ca pentru a-i confirma această analiză, sâmbătă după amiază Bonnie făcu din nou apel la Karen pentru a o ajuta să-şi împletească părul în codiţe africane. După ce ezită puţin.

Karen acceptă şi se închiseră în camera lui Bonnie.

Adolescenta profită încă o dată de ocazie să-i vorbească fără teamă despre problemele care o preocupau şi spre marea surpriză a lui Karen, puse numeroase întrebări despre relaţiile dintre unchiul Jack şi mama ei.

Deosebit de emoţionată de încrederea pe care i-o acorda.

Karen începu să regrete că nu avusese un copil cu care să împărtăşească momente excepţionale ca acesta. Dar Bonnie ar fi putut să-i fie fiică, dacă...

— Vii cu noi să-l vezi pe Bobby jucând fotbal? întrebă ea, pentru a nu se lăsa pradă nostalgiei...

— Sunt obligată, familia înainte de toate, râse ea ironic imitând vocea tatălui ei.

Un zâmbet înduioşător se ivi pe buzele lui Karen. Bonnie n-ar fi putut traduce mai bine gândurile lui Ştefan, se gândi ea sărutând-o pe păr.

Tocmai cobora când sună telefonul.

— Karen, strigă Bobby. E pentru tine. E un tip care vrea să-ţi vorbească.

— Vin!

Impresionată de lăţimea umerilor puştiului, îmbrăcat ca un gladiator, scoase o exclamaţie admirativă şi luă telefonul.

— Bună ziua, Max. Cărui fapt datorez onoarea acestui telefon?

— Cum ai ghicit că sunt eu?

— Intuiţia. Întotdeauna mă folosesc de telepatie. N-ai remarcat?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar dacă ar fi aşa, ai

fi ştiut că încerc să te prind de două zile. De ce nu răspunzi la numărul pe care mi l-ai dat?

— Pentru că, din cauza tornadei, casa mea nu mai este de locuit. Provizoriu, m-am instalat la un vecin.

— Eşti bine, cel puţin? se nelinişti el.

— Da, da...

— Perfect! Şi n-ai avut printr-o întâmplare fericită, bună idee să-ţi schimbi părerea în legătură cu Turcia? Să ştii că propunerea rămâne valabilă şi este vorba de mai mulţi bani decât ţi-am spus.

— Nu cred că...

Îşi ridică ochi şi-l văzu pe Ştefan, nonşalant sprijinit de tocul uşii, cu degetele mari înfundate în buzunarele blugilor, ca un cow-boy. Era într-adevăr bărbatul cel mai viril pe care-l cunoscuse vreodată. Nimeni nu putea rivaliza cu el sau să pretindă că o tulbura la fel de mult.

— Ei, păpuşo, mai eşti acolo?

— Sigur că da, Max.

Acum că se hotărâse să-i lase lui Ştefan exploatarea fermei tatălui său, i-ar fi fost suficiente patruzeci şi opt de ore pentru a pune la punct lucrurile şi a zbura în Turcia. Dar problema era că nu voia să plece. Şi din acest motiv încă nu-i spusese lui

Ştefan hotărârea ei.

Oricât de prostesc putea să pară, nu se putea hotărî să-l părăsească în mod brutal pe Ştefan. Faptul că cel puţin unul dintre copiii lui fusese tentat să se descotorosească de ea n-avea la urma urmei mare importanţă. Era chiar gata să accepte să fie a cincea roată la căruţă, numai să i se permită să rămână în preajma lui Ştefan cât mai mult timp posibil.

Pentru că îl iubea. O jumătate de zi cu el conta mai mult decât orice contract mirific. Dar se simţea totuşi incapabilă să urmeze sfatul pe care i-l dăduse lui Bonnie. Dacă Ştefan nu-i va spune primul că o iubise întotdeauna, nici ea nu va vorbi.

Teama de a se vedea respinsă a doua oară o paraliza.

— Legătura este într-adevăr proastă, se plânse Max. Karen...

mă auzi?

— Iartă-mă, mă lăsasem purtată de gânduri... Ascultă, în legătură cu Turcia, mi-e teamă să nu fie în mod definitiv compromisă. Am încă multe lucruri de făcut aici. Îndată ce situaţia va fi limpezită, am să te sun să-ţi spun de la ce dată vei putea conta din nou pe mine.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi închise.

— Era agentul tău? întrebă Ştefan, care, împins de gelozie, să nu se putuse împiedica să nu tragă cu urechea.

— Da. Degeaba este extrem de amabil, câteodată găsesc că-mi cere într-adevăr prea mult!

Ştefan îi purta pică lui Max mai ales pentru că încercase să i-o ia pe Karen, dar îşi ţinu gura, deoarece cunoştea dinainte rezultatul confruntării. Singura propunere pe care era în măsură să i-o facă era de a împărţi viaţa cu el, la Crookston.

Dar asta i-ar fi spus prea puţin în comparaţie cu viaţa pasionantă pe care ea o dusese până acum.

* * *

Întâlnirea dintre cele două echipe de juniori de fotbal american se desfăşura într-o ambianţă familiară. Publicul, instalat pe gradene improvizate, era compus în special din părinţi care îşi încurajau sau fluierau rând pe rând progeniturile şi din surori sau fraţi care agitau cu putere banderolele lor de suporteri.

— Presupun că te plictiseşti de moarte, remarcă Ştefan profitând de o pauză a jocului.

— N-am fost niciodată foarte amatoare de masacre,

admise

Karen. Priveşte puţin jucătorii echipei adverse, sunt nişte veritabili coloşi în comparaţie cu băiatul tău şi coechipierii lui!

Sincer, găsesc că lupta este inegală.

— Eu nu vorbeam despre ei, ci de această reuniune de mici provinciali la o manifestare sportivă. Prin comparaţie cu tot ce ai văzut şi ai făcut în aceşti ultimi ani în cele mai frumoase ţări din lume, Crookston trebuie să ţi se pară foarte banal, nu?

— Să asişti la o inaugurare prezidenţială într-un frig glacial sau să traversezi sate devastate de război, n-are nimic deosebit sau incitant, poţi să mă crezi!

„Mai ales dacă eşti disperat de singur în viaţă”, adăugă ea în sinea ei.

La drept vorbind, în seara aceea, găsea o certă plăcere încercând să ghicească ai cui erau copii de pe teren, dintre cei pe care-i cunoscuse odinioară. Bănuia de exemplu că aripa dreaptă trebuia să fie băiatul fostei ei prietene Jody, şi că unul din fundaşi avea o legătură de rudenie cu bravul şi greoiul

Ralph Kellerman.

Puţin mai târziu, avu ocazia să schimbe câteva cuvinte

cu

Pauline Thruman, tânăra femie care ţinea micul restaurant unde prânzise cu Ştefan nu cu mult timp în urmă. Pauline umbla de colo colo, fără îndoială în căutarea unei bârfe susceptibile să alimenteze conversaţiile din barul său.

Karen nu se mai recunoştea în tânăra fată care se încăpăţânase cu sălbăticie să părăsească această comunitate.

După toate peregrinările ei prin toată lumea, Crookston i se părea o oază de linişte unde era plăcut să trăieşti.

Întoarse spre Ştefan o faţă luminată de un zâmbet şi-l privi îndelung, visătoare. Tulburat, el simţea dorinţa s-o ia în braţe şi să-i strige dragostea lui. Dar n-avea dreptul să-i impună o viaţă ritmată după lucrările câmpului, meciurile de fotbal, reuniunile comitetului agricol şi lecţiile copiilor. Karen renunţase la toate astea acum treisprezece ani şi judecând după răceala pe care o afişa de câteva zile, nu era dispusă să-şi schimbe părerea. Poate dacă n-ar fi părăsit-o atât de brusc în faţa uşii în acea noapte, totul ar fi fost încă posibil, se gândi el cu puţină amărăciune.

Ca şi cum ar fi făcut-o intenţionat, în clipa aceea Shelly îşi făcu loc între ei.

— Mă duc să caut ceva de băut. Vrei să mă însoţeşti la stand?

Îi propuse cu amabilitate Karen.

Shelly întoarse repede capul şi-l ascunse în puloverul tatălui său.

Spre marea mirare a lui Stefen, Karen păru contrariată de refuzul lui Shelly. Totuşi, îşi amintea foarte bine că atunci când erau tineri, ea nici nu voia să aibă copii. „Nu înainte de a face de mai multe ori înconjurul lumii”, îi promitea ea, cu un aer decis.

* * *

Începând în joia următoare, situaţia începu să se clarifice.

Karen terminase practic articolele. În ceea ce-l privea, Ştefan avansase mult cu lucrările şi întoarcerea doamnei Johnson era prevăzută pentru a doua zi.

În mijlocul după-amiezii, atunci când era singură în casă, sună telefonul. Ea se grăbi să răspundă, dar nu auzi decât o serie oribilă de ţârâituri care-i chinui dureros timpanul.

Şi apoi, brusc, legătura se restabili.

— Alo?

— Am greşit cumva numărul? Încerc să-l găsesc pe Ştefan, fiul meu...

— Doamna Bjornsson? Bună ziua, Karen la telefon.

— Karen? Oh, Doamne, nu pot să cred! Mica noastră vecină.

Karen Haig?

— Da, eu sunt, dar am crescut de atunci, să ştiţi! râse ea cu amabilitate. Îmi pare rău, doamnă Bjornsson, dar Ştefan nu este aici. Se ocupă de repararea acoperişului meu.

— Nu-i nimic. Sunt atât de bucuroasă să pot vorbi câteva minute cu tine!

— Nu vreţi să mă duc să-i spun lui Ştefan să vă sune el?

— Nu, nu te deranja. Nu-ţi poţi imagina câtă plăcere îmi face să ştiu că sunteţi din nou împreună, voi doi!

— Nu sunt aici decât până...

— Îi spusesem totuşi să nu te lase să pleci fără el. Dar vezi tu... cred că voi muri fără să înţeleg de ce s-a căsătorit cu Mavis, de vreme ce ţinea atât de mult la tine... Pe vremea aceea, când i-am vorbit despre asta, m-a asigurat că cel mai mare serviciul pe care putea să ţi-l facă era să te lase să pleci.

— Pentru binele meu? se miră Karen.

— Da. Nu vei afla nimic nou spunându-ţi că Ştefan s-a gândit întotdeauna la ceilalţi înainte de a se gândi la el. Se temea să nu fii nefericită dacă erai obligată să rămâi la fermă, fie doar câţiva ani, timp în care lucrurile să se aranjeze pentru noi. Dar îmi imaginez că, după aceea, aţi avut ocazia să discutaţi pe îndelete.

Karen o asculta pe doamna Bjornsson cu o expresie răvăşită.

— Îmi amintesc foarte bine că Ştefan mă asigurase că va putea să mi se alăture înainte de sfârşitul anului, insistă ea.

— Din păcate, draga mea, cum ar fi putut, cu soţul meu bolnav şi toate notele spitalului de plătit? Crede-mă, eram teribil de necăjită că Ştefan nu-şi putea continua studiile.

Ne-am gândit chiar să vindem ferma, dar Ştefan s-a împotrivit şi şi-a asumat toată munca în locul tatălui său. Ce băiat bun!

exclamă ea cu voce înduioşată.

— Este adevărat.

Asta era tot ce găsi Karen să spună pentru a scurta convorbirea. Apoi, după două minute, închise telefonul, furioasă şi tristă totodată.

Cum îndrăznise Stefen să hotărască ce era bine pentru

ea, fără măcar să-şi dea osteneala să-i vorbească? Dacă i-ar fi expus cu claritate situaţia, ar fi putut să se căsătorească imediat după terminarea liceului, ca majoritatea prietenilor lor, l-ar fi ajutat să se ocupe de fermă... şi apoi ar fi putut merge amândoi la universitate. Totul s-ar fi aranjat foarte bine.

Dar el nu-i lăsase posibilitatea să aleagă!

Toţi aceşti ani pierduţi, risipiţi!

Foarte hotărâtă să aibă o explicaţie serioasă cu Ştefan, porni spre uşă cu paşi hotărâţi... cât pe ce s-o răstoarne pe Shelly care tocmai se întorcea de la şcoală.

— Bonnie nu s-a întors cu noi, o informă copila.

— Şi de ce mă rog?

— Nu ştiu, răspunse ea, grăbită să meargă să se joace în camera ei.

Karen vru atunci să-l întrebe pe Bobby, dar acesta o întrebă pe neaşteptate:

— Ce avem la masă?

— Mere, banane şi prăjituri cu ciocolată şi cu mentă, cum îţi place ţie.

— Super! strigă el avântându-se pe coridor.

— Stai o clipă. Ştii unde este Bonnie?

— N-am nici cea mai mică idee! zise el ridicând din

umeri.

Azi dimineaţă, în orice caz, s-a purtat foarte ciudat. Aproape mi-a fost ruşine. A început să mă alinte şi chiar m-a sărutat pe obraz. Ptiu!

— Ai văzut-o la şcoală?

— Nu, dar nu vreau s-o mai văd niciodată. În autobuz, i-am auzit colegii spunând că n-a fost la ore toată ziua.

Karen începu să se neliniştească şi cu atât mai serios cu cât mai multe lucruri tulburătoare îi reveniră în memorie:

numeroasele întrebări ale lui Bonnie despre unchiul ei;

Bonnie şi Pauline Thurman într-o discuţie însufleţită la stadion, fotografiile lui Mavis şi ale lui Jack, răspândite pe etajera dulapului, la etaj.

— Bobby, du-te şi cheamă-l pe tatăl tău, te rog!

— Dar mi-e foame, protestă el.

— Haide, fugi, Bobby! Şi spune-i să se grăbească.

Sperând că a înţeles din tonul vocii ei că era ceva urgent.

Karen se repezi la etaj.

Capitolul 9

Ştefan alergă ca un bezmetic până acasă, urcă scările din patru în patru şi se repezi în camera lui Bonnie.

— Ce s-a întâmplat? Unde este?

Cu o mână tremurândă, Karen îi întinse un mic caiet cu spirală.

— Acesta îi aparţinea lui Mavis, îi explică ea. Până de curând era ascuns într-o cutie de pantofi, în fundul dulapului din camera oaspeţilor. Mai erau şi câteva fotografii în care erau

Mavis şi Jack, la balul liceului, la sărbătoarea recoltei...

Aşteptându-te, mi-am permis să arunc o privire în caiet: un fel de jurnal intim, întrerupt cu scrisori de dragoste, toate scrise de Mavis în primele luni de sarcină.

Ca lovit direct în inimă, Ştefan se lăsă să cadă pe pat.

— Bonnie este aşadar la curent!

— Trebuie să fi avut unele bănuieli, pentru că în ultimele zile n-a încetat să-mi pună întrebări stânjenitoare despre unchiul ei. Cred că atunci când a găsit acest caiet, trebuie să fi avut un şoc teribil. Îmi pare rău, Ştefan. Dacă nu mă întorceam la Crookston...

Distrus, incapabil să scoată cel mai mic cuvânt, Ştefan

scutură din cap în semn de tăgăduire.

— Mi-a lăsat totuşi un bilet, înainte de a pleca.

— Ţie? întrebă el stupefiat.

— Da. Îşi reproşează că s-a interpus între noi şi doreşte ca după plearea ei să putem în sfârşit să ne căsătorim şi să trăim fericiţi... Îi lasă calul ei lui Bobby... repetă de mai multe ori că ne iubeşte mult pe amândoi, dar că este preferabil să ne părăsească.

— Cum vrei să înţeleagă ce s-a întâmplat? se revoltă Ştefan.

Biata micuţă, ea n-are nicio vină că noi nu ne-am căsătorit!

— Noi suntem singuri care ştim, Ştefan. Nu lua în nume de rău ce vreau să-ţi spun, dar cred sincer că dacă cineva i-ar fi spus adevărul, n-ar fi...

— Singurul adevăr, o întrerupse Ştefan, este că Bonnie este fata mea şi că ţin la ea ca la ochii din cap! Dumnezeule, cât trebuie să mă urască acum, suspină el ascunzându-şi faţa în mâini.

Karen îi înţelegea atât de bine durerea, încât îl trase spre ea şi-l strânse în braţe. Ştefan se agăţa de ea cu toată energia disperării! I se părea dintr-odată cu groază că-şi ratase toată viaţa. Cu treisprezece ani în urmă, o

îndepărtase cu bună credinţă pe Karen de el. Şi astăzi, fiica lui era cea care-l respingea.

— Bonie nu va putea niciodată să te urască. Tu eşti singurul tată pe care l-a avut vreodată. Dar această poveste a afectat-o probabil cu atât mai mult cu cât este în plină criză de adolescenţă, încă tânără şi foarte vulnerabilă.

Ştefan se străduia să-şi revină în fire şi să gândească în linişte.

— A spus unde a plecat?

— Bineînţeles că nu.

— Poate la prietena ei, Mary Ellen.

— Nu cred. Am găsit un număr de telefon mâzgălit pe o bucată de hârtie, pe podea lângă noptieră, şi după prefix, trebuie să fie din Nevada. După părerea mea, are intenţia să meargă să-l vadă pe Jack, tatăl ei.

— Dar este o nebunie! Cum crezi că poate să ajungă până acolo? Sunt peste două mii de kilometri. Îţi închipui ce i s-ar putea întâmpla pe drum? zise el intrat în panică la gândul că fiica lui putea fi în pericol.

— Ştefan, cu cât ne vom nelinişti mai mult, cu atât vom fi mai ineficienţi. Îţi propun să începem prin a telefona mai întâi la staţia de autobuze din Crookston.

— Oriunde a plecat, am s-o găsesc!

— Merg cu tine. Telefonează-i doamnei Johnson şi cere-i să vină să aibă grijă de Bobby şi de Shelly.

— Rămâi aici. Îţi promit că am s-o aduc înapoi pe Bonnie acasă.

— Haide, Ştefan, dacă insist să te însoţesc, este doar pentru că mă gândesc că va fi mai tentată să mi se destăinuie mie decât ţie. Nu uita că, deocamdată, este supărată pe tine, şi nu va dori să te vadă.

— Ai fără îndoială dreptate.

* * *

Nu le-a trebuit mult timp ca să afle că Bonnie se prezentase la staţia de autobuze chiar în acea dimineaţă.

Funcţionarul îşi aminti foarte bine că-i vânduse un bilet pentru Minneapolis. El îi spuse chiar lui Ştefan povestea care o inventase pentru a-i înlătura orice bănuială. Spusese că pleca în vizită la bunicul ei bolnav din Arizona. La

Minneapolis, trebuia doar să schimbe autobuzul ca să ajungă la Las Vegas.

Ştefan şi Karen aveau o şansă cât de mică s-o ajungă

din urmă înainte de a părăsi capitala statului. Combinarea mai multor factori le permitea cel puţin să spere. Pe de o parte, Bonnie nu plecase din Crookston decât la unsprezece şi jumătate dimineaţa. Pe de altă parte, autobuzul nu mergea decât pe şoselele naţionale sau departamentale şi în consecinţă era obligat să facă ocoluri. În fine, frecvenţa opririlor în toate micile oraşe îi micşora avansul.

Considerând că Ştefan era mult prea nervos şi neliniştit pentru a conduce cu prudenţă, Karen se instală cu autoritate la volanul Buikului.

Abia intrară pe breteaua autostrăzii că ea apăsă pedala de acceleraţie. Pierduţi în gânduri amândoi, nici măcar nu vedeau peisajul defilând. Singura lor preocupare era să parcurgă cât mai mulţi kilometri şi cât mai repede posibil.

Karen nu-l văzuse niciodată pe Ştefan atât de abătut şi suferea pentru el. Dacă până acum nu realizase amploarea dragostei ce i-o purta lui Bonnie, astăzi o văzuse în toată dimensiunea ei. Şi-l admiră şi mai mult pe Ştefan. Un bărbat ca el, care-şi creştea singur copii şi care se precupa atâta de fericirea lor, merita mai mult ca oricine să fie iubit de o femeie, se gândea ea.

Recunoştea totodată că avea o parte de răspundere în

fuga lui Bonnie şi-şi reproşa că avusese slăbiciunea să locuiască, chiar pentru câteva zile, sub acelaşi acoperiş cu Ştefan.

Dar ce era făcut era bun făcut, iar regretele şi remuşcările nu schimbau nimic. Acum Ştefan şi cu ea n-aveau altă soluţie decât să roage ca totul să fie în ordine când o vor regăsi pe

Bonnie.

— Ce ţi-a spus fratele tău când l-ai sunat? întrebă ea, rupând tăcerea apăsătoare.

— Ce voiai să-mi spună? Era răvăşit. Cum bănuiam, nu i-a telefonat. Trebuie să-i fi aflat numărul de telefon prin serviciul de informaţii. În fine, mi-a promis, a jurat, că o să se informeze asupra orarului autobuzelor şi să-i pândească sosirea la Las Vegas.

Cu ochii ţintuiţi pe asfalt, Karen rămase gânditoare. Îi era greu să-i ierte lui Jack greşelile. Prin singurul fapt că fusese iresponsabil, nu numai că distrusese visele lui Mavis, dar a influenţat şi cursul vieţii altor două persoane străine de povestea lui.

Totuşi, trebuia să se străduiască să se gândească mai întâi de toate la Bonnie. Bonnie nu era decât un copil şi avea nevoie să fie protejată şi liniştită.

— Acum că este la curent, nu va fi poate un lucru rău dacă-l întâlneşte pe tatăl ei, sugeră ea.

— Se pare că aşa crede şi Jack. Vom vedea...

— Încă n-ai încredere în el, nu-i aşa? Totuşi, cu timpul, trebuie să se fi cuminţit. Nu mi-ai spus că s-a însurat? Este totuşi fratele tău, Ştefan. Va trebui să dai dovadă de mai multă înţelegere sau de indulgenţă.

— N-am uitat că le-a abandonat ca pe un laş pe Mavis şi Bonnie.

— Dar cât timp a trecut de atunci Ştefan? Crede-mă, ai face o gravă greşeală refuzându-i lui Bonnie dreptul să-şi vadă tatăl biologic. Mai ales dacă şi el este de acord s-o întâlnească.

— Bonnie este copilul meu!

— Nu te înţeleg. De ce te temi? Că Bonnie nu te mai iubeşte, sau o să te mai iubească mai puţin dacă-şi vede tatăl?

— Tată ei sunt eu! repetă el pentru a nu ştiu câta oară, pe un ton vindicativ.

— Şi, în mod evident, pretinzi că ştii ce este bine pentru ea şi ce nu este, replică ea cu mâinile crispate pe volan.

— Exact! Cine şi-a luat tălpăşiţa după ce a conceput-o şi n-a mai dat niciun semn de viaţă? Jack! Şi cine, din prima

zi, a iubit-o, a hrănit-o, a înfăşat-o şi a i-a purtat de grijă? Eu!

— Şi cine ţi-a permis să crezi că puteai decide asupra sorţii mele, în locul meu? întrebă ea fără nicio ostilitate.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ghiceşti? zise ea luând cu abilitate un viraj larg. Atunci lasă-mă să-ţi împrospătez memoria. De ce nu mi-ai spus niciodată că părinţii tăi o duceau greu să n-aveau mijloacele să-ţi plătească studiile de arhitect?

Gânditor, Ştefan fixă un punct imaginar la orizont.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am vorbit cu mama ta la telefon în această după-amiază, mărturisi ea cu greutate.

— Visai să pleci să cucereşti lumea şi când tatăl tău a avut accidentul cardiac, am înţeles că tot ce-mi mai rămăsese să-ţi propun era o viaţă grea de muncă de dimineaţă până seara, vara ca şi iarna.

— Dar te iubeam, Ştefan! Tu reprezentai tot ce aveam mai scump pe lume! Atunci, de ce nu m-ai lăsat să hotărăsc ce-mi doream mai mult? De ce mi-ai ascuns adevărul? Acum sunt sigură că te-ai certat dinadins cu mine. Ca să fii sigur că am să plec.

El puse o mână pe coapsa ei şi se instală astfel încât s-o

poată vedea în timp ce-i vorbea.

— Sincer, Karen, crezi că s-ar fi schimbat ceva dacă ai fi cunoscut situaţia mea? Nu crezi că dacă ne căsătoream şi rămâneai cu mine la fermă ajungeai mai devreme sau mai târziu să mă deteşti, reproşându-mi că ţi-am stricat viaţa?

Ea se forţă să-şi înăbuşe dorinţa care simţea că o cuprinde sub efectul mângâierii lui şi-şi impuse un timp de gândire înainte de a-i răspunde cu cea mai mare sinceritate.

La fel de mult cât îl iubea pe Ştefan, trebuia să recunoască totuşi că la vremea aceea, pentru ea ar fi fost o teribilă şi dureroasă încercare să renunţe la visele ei de evadare.

Bineînţeles, astăzi nu mai vedea lucrurile în acelaşi fel, dar nu era oare prea târziu?

— Nu pot să-ţi spun cum aş fi reacţionat, admise ea, dar nu pot să cred că nu te-aş mai fi iubit. În schimb, este adevărat că aş fi preferat să hotărăsc singură în privinţa viitorului meu în deplină cunoştinţă de cauză.

— Eu mă gândeam numai să te ajut să ai o viaţă agreabilă.

— Şi ai repetat aceeaşi greşeală cu Bonnie. Vrând prea mult s-o protejezi, i-ai trădat încrederea. Pentru o

adolescentă, este mai rău ca orice.

Copleşit, Ştefan se întoarse din nou cu faţa spre şosea, îşi dădu capul pe spate cu ochii pe jumătate închişi.

Soarele cobora deja spre orizont şi drumul era încă lung.

Şi-o imagina pe Bonnie rătăcind pe străzile din Minneapolis la căderea nopţii şi îşi stăpâni cu greutate spaima.

— Va putea oare Bonnie să mă ierte într-o zi? şopti el cu o rugăminte.

Emoţionată până la lacrimi, Karen îşi apăsă cu tandreţe mâna peste a lui.

— Asta îi va cere poate ceva timp să-şi recapete toată încrederea, dar nu te nelinişti, va reuşi, îl asigură cu vocea ei caldă şi iubitoare.

Ştefan nu cerea mai mult ca s-o creadă. Nu putea suporta gândul că Bonnie îl va respinge pentru că o înşelase. La fel cum altă dată o minciună îl costase dragostea Karinei.

* * *

El crezu că leşină când o descoperi în sfârşit în spatele autobuzului, cu capul sprijinit de fereastră, cu privirea

tristă şi visătoare.

Fără să piardă o secundă, sări în autobuz şi se strecură pe bancă alături de ea.

— Bonnie draga mea, vino, să ne întoarcem acasă, îi şopti la ureche, cu un braţ după gâtul ei.

— Nu... nu pot... bâigui ea ridicând spre el ochii ei mari albaştri, plini de lacrimi.

— Haide, te rog, Bonnie. Am greşti, admit, dar te iubesc!

— Karen trebuie să fie teribil de supărată pe mine, zise ea cu o voce tremurândă.

— Nicidecum. De altfel, ne aşteaptă afară. Ea a ţinut să vină cu min, e gândindu-se că va fi mai uşor pentru tine să te destăinui unei femei.

Bonnie aruncă o privire pe geam şi zări spatele lui Karen, apoi se întoarse din nou spre tatăl ei.

— De ce m-ai minţit tată? De ce?

— Este o poveste lungă, draga mea.

El se ridică şi-i întinse mâna.

— Vino. Am să-ţi povestesc totul în maşină.

— Unchiul Jack n-a vrut niciodată să mă vadă? Nici măcar o dată?

— Astăzi, în orice caz, şi-a manifestat dorinţa. Dacă şi soţia lui va fi de acord, vei putea merge să-l vezi în timpul

vacanţei de Crăciun.

— Crezi că o să mă accepte? insistă ea strecurându-şi mâna în a lui.

— Sunt sigur.

De data asta, Ştefan va veghea ca fratele lui să nu se sustragă de la răspunderile lui.

* * *

Când ajunseră acasă, doamna Johnson o primi pe Bonnie cu braţele larg deschise.

— Din cei şase copii pe care i-am avut, patru mi-au provocat aceeaşi spaimă ca tine: într-o zi sau alta au fugit, zise ea cu o voce extrem de duioasă. Am impresia că atunci când creşte-ţi, trebuie uneori să treceţi prin asta ca să vă afirmaţi. Este un fel de iniţiere, din care ieşiţi în general mai puternici. Vei vedea, draga mea, lucrurile se vor aranja de la sine.

— Ce s-a întâmplat cu Bobby şi Shelly? se interesă Ştefan.

— Şi-au făcut griji pentru sora lor, dar cred că am reuşit să-i liniştesc. În cele din urmă s-au dus în pat destul de repede. Şi tu ar trebui să te duci la culcare frumoasa mea,

adăugă ea strângând-o la piept.

— Îmi pare rău, Karen...

— Am vorbit despre toate astea în maşină. Nu sunt supărată şi n-ai niciun motiv să-ţi ceri iertare.

— Eşti prea mare acum ca să te mai duc în spate, dar vrei să vin să te învelesc ca atunci când erai mică? propuse Ştefan.

Cu ochii surâzători, Bonnie îşi descoperi dinţii frumoşi într-un zâmbet larg.

— Cred că voi reuşi singură, tată!

Ea se repezi totuşi în braţele lui şi, sub privirile înduioşate ale celor două femei, se ţinură strânşi în braţe minute bune.

După ce Bonnie urcă, Ştefan mulţumi călduros doamnei

Johnson pentru cooperare şi o conduse până la maşina ei.

Întorcându-se, stinse luminile şi o ajunse pe Karen în susul scării.

— Îţi mulţumesc că ai venit cu mine. Nu ştiu dacă...

— Eşti un tată minunat, Ştefan şi cred că ai fost întotdeauna.

— N-am acest sentiment în seara aceasta. Nici de tată bun, nici de...

— Sst! murmură ea punându-i un deget pe buze. Nu este momentul să discutăm, eşti epuizat. Du-te la culcare, vom vorbi despre asta mâine, dacă vrei.

Ea deschise fără zgomot uşa camerei ei aprinse lumina... şi, cu capul sprijinit de tocul uşii, scoase un adânc suspin de descurajare.

— Ştefan, vino să vezi!

Toate hainele lui Karen erau aruncate pe jos în dezordine, paginile ei scrise fuseseră rupte în mii de bucăţi şi împrăştiate peste tot ca nişte confeti. Oglinda era mânjită cu ruj de buze, cearşafurile strânse ghem.

— Care este imbecilul care a putut face un asemenea lucru?

Întrebă Ştefan uluit.

— Din păcate, nu mai este decât o simplă farsă de copil.

Ştefan. Este a doua oară când îmi găsesc camera în această stare. Nu ţi-am spus înainte pentru a evita complicaţiile şi în speranţa că totul se va aranja, dar este foarte limpede că unul din copiii tăi nu suportă prezenţa mea în această casă.

Şi sunt din ce în ce mai convinsă că este vorba de Shelly.

Ştefan îi aruncă o privire neîncrezătoare. Spontan, era

tentat să-şi apere fiica, dar ceva îl necăjea.

— Am remarcat că în ultimele zile se purta ciudat, tot timpul se agăţa de mine.

— De la sosirea mea, nu?

— Cam aşa, da, admise el frecându-şi nervos bărbia. Dar asta nu poate să mai dureze, trebuie să-i vorbesc!

— Acum?

— Da, acum!

Karen aşteptă câteva minute pe culoar, apoi se apropie cu paşi furişaţi de camera lui Shelly.

— Spune-i să plece, tati! îl imploră ea cu voce înecată de sughiţuri de plâns. Când se va întoarce mama, nu va fi mulţumită!

Incapabilă să asculte mai mult, Karen se întoarse în camera ei. Vorbele lui Shelly o loviseră drept în inimă. Niciodată nu simţise o durere atât de profundă, de când aflase de căsătoria lui Ştefan cu Mavis.

Şi totuşi, Karen ştia foarte bine: viaţa nu este întotdeauna dreaptă şi nenorocirea poate bate de două ori la aceeaşi uşă.

Capitolul 10

O ploaie mărută se scurgea pe streşini şi spăla delicat frunzele sfeclei de zahăr. Ploua atât cât să umezească pământul, fără să transforme câmpul în mlaştină.

În picioare în faţa spălătorului din bucătărie, Ştefan urmărea gânditor mişcarea norilor pe cerul înnorat.

Karen nu coborâse ca de obicei să ia micul dejun cu copiii.

Dar cine îndrăznea s-o condamne, după veritabila palmă pe care o primise ieri seară la întoarcerea acasă?

După plecarea copiilor la şcoală, o auzi agitându-se la etaj.

Fără îndoială, nu va întârzia să se arate. El îşi frământa mintea şi nu voia să-i spună decât că dorea să mai rămână măcar cinci minute în această casă.

Când apăru în pragul uşii, îmbrăcată în blugi şi o bluză decoltată din mătase, era palidă la faţă şi cu cearcăne sub ochi.

Ea acceptă bucuroasă cafeaua pe care i-o pregătise Ştefan, schiţă un zâmbet şi se aşeză la masă.

— Ai dormit târziu, remarcă el bănuind că, la fel ca el, nu închisese ochii toată noaptea.

— N-am vrut să risc să perturb ritualul familiei.

— Doamna Johnson a adus ieri chifle cu lapte. Vrei să-ţi încălzesc una?

— Nu, mulţumesc. Copiii n-au avut probleme ca să plece la şcoală? întrebă ea, cu mâinile crispate pe ceaşca ei.

— Bonnie şi Shelly nu erau trezite de-a binelea, dar au reuşit de bine de rău să fie gata la timp.

Karen înghiţi o gură de cafea şi rămase mult timp gânditoare.

— Te admir sincer, Ştefan. Nu ştiu cum faci să-ţi asumi greaua responsabilitate de cap de familie.

— Slavă Domnului, zile ca cea de ieri sunt rare!

El luă un scaun şi se aşeză în faţa lui Karen, oprindu-se cu greu să nu întindă mâinile peste masă s-o ia pe a ei.

— Aş vrea mai cu seamă să ştii că sprijinul tău de ieri mi-a fost extrem de preţios, adăugă el. Şi datorită ţie, Bonnie a trecut peste această încercare cu înţelepciune şi inteligenţă. În această dimineaţă, chiar m-a reconfortat asigurându-mă că am mult mai multe calităţi decât defecte. Nu e rău, nu?

— Sunt mulţumită de tine.

— Îmi imaginam că începând de aseară îmi va reproşa că sunt îngrozitor de retrograd, pentru că nu-mi place

grupul

Stompin Wild sau nu ştiu ce altceva, dar cel puţin ar fi dovada că este bine şi din nou încrezătoare.

— N-aş spune acelaşi lucru despre Shelly.

— Ştiu, dar din păcate, problema ei nu este de ieri! I-a fost întotdeauna greu să accepte că Mavis nu mai este cu noi. Şi după cele ce mi-a povestit azi-noapte, ieri i-a fost foarte frică atunci când ne-a văzut plecând cu maşina în căutarea lui

Bonnie. Nu mi-a spus-o explicit, dar am înţeles că se temea că n-am să mă întorc, la fel ca mama ei.

— Să mori într-un accident de maşină este mult mai teribil pentru ceilalţi cred, pentru că n-au avut timp să se pregătească pentru ideea morţii.

— Toţi au fost zdrobiţi, aflând vestea.

— Şi Shelly era încă foarte mică. Îmi închipui că pentru ea, îngroparea lui Mavis n-avea nicio legătură cu realitatea.

— Dar ea n-a fost prezentă! Avea abia patru ani... La fel de bine se putea spune că era încă un bebeluş... Şi n-am vrut să fie traumatizată.

Karen, tulburată ca de o vedenie, bătu nervoasă cu linguriţa în ceaşcă.

— Ai dus-o la mormântul mamei ei după înmormântare?

Întrebă ea, temându-se că ştie dinainte răspunsul.

— Ascultă, Karen, Shelly ştie foarte bine că mama ei a murit!

I-am explicat, i-am spus şi i-am repetat de sute de ori. Faptul că este în continuare frământată nu este deloc extraordinar.

— Dar nici măcar nu i-ai oferit posibilitatea să meargă să-şi ia rămas bun de la mama ei, cu cuvintele ei! se indignă Karen, care îşi amintea întreaga importanţă a acestui demers după moartea propriei sale mame.

— Nu vreau s-o văd plângând. A fost şi aşa destul de mâhnită. Mai târziu, bineînţeles, va putea merge la cimitir oricât de des va dori.

— Am înţeles. Nu vrei s-o faci să sufere, repetă Karen, consternată.

Refuză să mai continue discuţia. Dacă Ştefan nu deschidea ochii şi nu lua atitudine, Shelly risca fără îndoială să aibă nevoie cât de curând să consulte un psiholog, dar asta n-o privea pe ea. Ştefan îşi creştea copiii cum credea de cuviinţă şi ea n-avea niciun drept să-l judece.

— Vreau să mă întorc la mine acasă, anunţă ea după o

tăcere jenantă. Cred că este preferabil să rămâneţi între voi.

Sunt sigură că va fi mult mai bine când n-o să mai aveţi o intrusă între voi.

El îi strânse mâna cu delicateţe şi o privi în ochi.

— Tu nu eşti o intrusă, spuse el cu multă tandreţe.

— Ba da, în ochii copiilor tăi.

Ştefan se prăbuşi pe un scaun, cu umerii căzuţi, lăsând să-i scape un suspin.

În timp ce Karen nu aştepta decât un cuvânt de-al lui pentru a reveni asupra hotărârii, el ridica steagul alb, acceptând înfrângerea. Şi Karen nu avu curajul şi nici puterea necesară să lupte împotriva fatalităţii şi să încerce să întoarcă mersul implacabil al vieţii.

— Vrei să pleci imediat la New York?

— Mai am o săptămână întreagă înaintea mea. Vreau să profit pentru a pune ordine în lucrurile tatălui meu.

— Şi după aceea, vei vinde ferma?

— Da. Ţie, Ştefan. Era dorinţa tatălui meu şi am s-o respect.

— Nimic nu te obligă s-o vinzi. Dacă îţi convine, voi putea cultiva pământul şi apoi să împărţim beneficiile. Vei putea păstra un loc al tău la Crookston şi vei putea veni

cât de des vei dori.

De ce s-o facă? se întrebă ea cu o privire tristă. Pentru a sta ore întregi postată la fereastră, sperând să zărească de departe bărbatul pe care-l iubea şi copiii pe care i-ar fi plăcut să-i fi dăruit ea? Nu, niciodată! Dar nu era tot atât de insuportabil gândul de a întoarce definitiv spatele lui Ştefan şi micii lui familii?

O jumătate de oră mai târziu, îşi duse toate lucrurile acasă.

O casă lipsită de viaţă, unde o tăcere adâncă plutea în aer.

Cu sufletul pustiit, deschise larg fereastra salonului, deschise combina muzicală şi ascultă un disc.

* * *

După-amiază, la puţin timp după trecerea autobuzului şcolar, Bobby veni într-o vizită spontană. Era prima dată când îl vedea atât de contrariat, de debusolat.

Cu toate că îşi făcea o datorie de a nu se amesteca în treburile familiei Bjornsson, nu putea să-l lase pe bietul Bobby să se nelinişteascâ fără motiv şi să denatureze realitatea.

După ce-l instală confortabil lângă ea cu cutie de dulciuri şi un pahar cu lapte, începu să restabilească adevărul, explicându-i în cuvinte simple câteva lucruri esenţiale: Mavis îndrăgostită, apoi însărcintă cu Jack, căsătoria lui Ştefan cu

Mavis, dubla paternitate a lui Bonnie şi farsele urâte ale lui

Shelly.

Ca să nu-l tulbure prea mult, evită cu prudenţă să vorbească despre relaţiile ei cu Ştefan şi încheie insistând asupra faptului că aveau norocul să aibă un tată minunat, care-i iubea enorm pe toţi trei.

— Asta-i tot? Atunci, nu-i nimic grav! exclamă el sărind ca un drăcuşor pe canapea.

Karen râse din toată inima şi cu o mişcare a mâinii, ciufuli părul copilului.

— Nimic grav... cu condiţia să nu te demobilizezi din nou la fotbal! glumi ea.

— Săptămâna viitoare vom câştiga! O să dovedim tuturor că spartanii sunt doar nişte curci plouate! O să vii?

— Nu-ţi pot promite nimic. Dacă reuşesc să-mi rezolv problemele aici, voi pleca fără îndoială în misiune în câteva zile, zise ea cu un nod în gât. Apoi va trebui să

merg în Anglia pentru un interviu important.

— Ah, da, cu regina... sau cineva asemenea!

— Da, cam aşa ceva.

— În orice caz, dacă vei fi încă aici, vino la meci!

El vârî un pumn de biscuiţi în buzunarul pantalonilor şi plecă acasă, abandonând-o pe Karen singurătăţii.

Atunci când, în clipa următoare, se apropie de fereastră, îl văzu repezindu-se pe alee făcându-i semne de rămas bun.

* * *

Aproximativ după o oră, în timp ce clasa facturi în vechiul birou al tatălui ei, auzi bătându-se uşor la uşă.

Se ridică să deschidă şi avu marea surpriză s-o descopere pe micuţa Shelly, cu părul ciufulit, cu tricoul murdar şi cu o crăticioară de aluminiu în mână.

— Doamna Johnson a spus că dacă nu mai faci mâncare, asta nu înseamnă că nu mai trebuie s-o împarţi cu noi! Sunt macaroane.

Karen îi zâmbi şi-i deschise larg uşa.

— Miros delicios. Vrei să le duci în bucătărie?

Shelly acceptă cu un semn din cap. Ducând crăticioara

cu braţul întins, ca şi cum a fi fost vorba de un tort princiar, intră în casă şi traversă coridorul cu paşi solemni. Ajunsă în bucătărie, puse cu mii de precauţii crăticioara pe masă, apoi se întoarse spre Karen şi adăugă cu o voce înceată şi timidă:

— Tata vrea să-ţi cer iertare pentru răutăţile pe care ţi le-am făcut.

Tulburată, Karen, ascultându-şi doar inima, îngenunche lângă Shelly şi o strânse în braţe. Că voia sau nu şi în pofida a tot ce se întâmplase, nu se putu împiedica să poarte o mare afecţiune copiilor lui Ştefan. La fel cum continuase să-l iubească în toţi aceşti ani, în ciuda despărţirii lor. Din momentul când germenii dragostei fuseseră semănaţi în inima ei, nimic nu-i mai putea izgoni, chiar dacă n-avea nicio speranţă să-i vadă încolţiţi într-o zi.

— Asta nu înseamnă să fii rea, o asigură ea, îngropându-şi uşor obrazul în părul lui Shelly. Cred mai curând că ţi-a fost teamă că am să-i iau locul mamei tale sau că am să ţi-l iau pe tatăl tău. Dar n-am să fac niciodată aşa ceva. Îţi promit.

— Ţi-am distrus totuşi ce ai lucrat.

— N-a fost grav. Doar în câteva minute, calculatorul a reparat această mică prostie.

— Nu eşti foarte supărată pe mine? insistă ea, încă nehotărâtă.

— Deloc, copila mea, răspunse Karen, împrumutând fără să-şi dea seama cuvintele afectuoase folosite de Ştefan.

Mânată de un irezistibil elan de tandreţe, o luă pe

Shelly pe sus şi o duse până în salon, unde se instală cu ea în balansoar.

— Ştii că n-am cunoscut-o foarte bine pe mama ta. Dar poate ţi-ar face plăcere să-mi vorbeşti puţin despre ea?

Propunerea lui Karen, departe de a fi inocentă, avu efectul aşteptat: să rupă gheaţa şi să lase să se instaleze calmul Shelly, de obicei în defensivă, dădu frâu liber amintirilor şi deveni de neoprit.

Dar când Karen observă că începea să se înnopteze, depuse un sărut uşor pe gâtul lui Shelly şi o trimise repede acasă, fără să uite să-i transmită doamnei Johnson un mic mesaj de mulţumire.

* * *

Tocmai închisese televizorul şi se pregătea de culcare când se bătu din nou la uşă. „Din fericire, Ştefan n-are decât trei copii, altfel aş fi bună să stau de vorbă toată

noaptea”, îşi spuse ea parcurgând coridorul, decisă totuşi să dea dovadă de puţină autoritate.

Dar abia deschise uşa şi inima îi tresări şi rămase fără glas.

— Am văzut lumină la tine şi mi-am încercat norocul, zise

Ştefan. Pot să intru cinci minute?

— Sigur, intră!

— Copiii sunt deja în braţele lui Morfeu. Mi s-a părut ciudat să ştiu că nu erai cu noi la cină.

El îşi luă foarte firesc locul pe canapea. Era aceeaşi pe care stătea în tinereţe ca să urmărească împreună cu Karen serialele la televizor... şi pe care, câţiva ani mai târziu, se dedau tandrelor jocuri amoroase de adolescenţi.

— Am văzut aproape toată familia Bjornsson defilând pe aici după-amiaza asta.

— Sper că nu te-au bătut prea mult la cap.

— Nicidecum. Dimpotrivă, au fost adorabili.

Ea se aşeză lângă el, dar nu prea aproape, şi remarcă imediat că era proaspăt ras şi-şi dăduse cu apă de colonie. Ce n-ar fi dat să aibă dreptul să poată testa cu el maşina de dat timpul înapoi, să-şi regăsească planurile din vremea când se bucurau din plin de viaţă şi se iubeau fără griji!

— Mă înşel sau te frământă ceva? întrebă ea.

A spune că Ştefan era preocupat era un eufemism.

Problema lui n-avea mare legătură cu copiii. Karen era cea care-l înnebunea şi să ştie că-l va părăsi în timp ce el o dorea mai mult cu fiecare zi îl ducea la disperare. Voia să-i simtă trupul fremătând sub mângâierile lui, s-o audă gemând de plăcere. Însetat de iubire şi de tandreţe, nu visa decât să se topească în ea. Împreună, ar atinge cele mai înalte culmi ale extazului şi vor reveni în cădere liberă înainte de a se avânta în cucerirea unor noi piscuri ale plăcerii.

Dar n-o putea lipsi de ceea ce cucerise cu atâta îndârjire şi cu atât succes: independenţa, reuşita, curiozitatea de a cunoaşte o lume în permanentă evoluţie... toate lucrurile pe care nici el, nici Crookston nu erau în măsură să i le ofere.

În câteva zile, aşadar, Karen va zbura spre noi orizonturi, şi el va fi condamnat să asiste neputincios la plecarea ei.

— N-ai remarcat dacă există scurgeri? se interesă el, evitând să răspundă la întrebarea ei.

— Nu. Totul pare perfect. Îţi mulţumesc că te-ai gândit să înlocuieşti geamul spart.

El îi puse o mână pe ceafă şi se jucă distrat cu părul ei.

— Bobby mi-a spus că poate vei pleca în misiune?

— Aşa am de gând, răspunse ea apropiindu-se imperceptibil de el.

— Îmi închipui că nu este nimic care să te reţină aici.

— Pe cuvântul meu, dacă aşa crezi, trebuie să fie adevărat.

— Totul este deci cât se poate de bine, spuse el cu un aer fatalist.

Jignită, Karen se redresă brusc şi reveni la locul ei.

— Tu ai hotărât că asta ar fi cel mai bine! îl corectă ea.

— Ţinând seama de meseria ta, mi se pare logic, nu?

— Mulţumesc că te preocupă. Dar ce crezi că s-ar întâmpla dacă n-am să fac decât după capul meu şi am să mă hotărăsc să rămân?

Ştefan, surprins, ridică din sprâncene şi se prefăcu că reflectează.

— După o lună, te-ai plictisi atât de mult încât i-ai telefona amicului tău Max ca să-l implori să te trimită să faci un reportaj în Mongolia.

— Am fost deja acolo, mormăi ea, şi am fost decepţionată.

— Totuşi, aş fi foarte fericit dacă ai veni din când în când

să petreci câteva zile la Crookston, continuă el, ignorând remarca ei.

— Ca să fac ce, Ştefan? întrebă e cu un aer fals îngrozit, exasperată.

— Cunoşti sentimentele mele pentru tine. Mă gândeam că am putea...

Karen nici nu mai asculta ce voia să-i spună. Ştia cu exactitate la ce se gândea el. Insultant. Degradant. Nici nu voia să audă de o legătură trecătoare cu Ştefan sau cu copiii lui.

Pentru ea, era totul sau nimic. Şi de când se cunoşteau, Ştefan ar fi trebuit s-o ştie.

Rănită în amorul său propriu, se hotărî să se răzbune. Va începe să-i dea lui Ştefan o impresie despre ce avea de pierdut, apoi îşi va face bagajele şi va pleca. Pentru a nu se mai întoarce niciodată.

În clipa următoare, punea în aplicare prima fază a răzbunării. Se apropie din nou de Ştefan, îi luă cu tandreţe faţa în mâini şi depuse pe buzele lui un sărut uşor ca o boare.

Apoi se consacră perfecţionării lui, să-i dea puţin mai multă armonie şi atracţie. Cu vârful limbii, desenă conturul gurii lui

Ştefan apoi îi muşcă uşor buza inferioară, cea mai carnală, cea mai senzuală... şi se întrebă deodată cu spaimă dacă dorinţa ei de răzbunare nu cumva se va întoarce împotriva ei. Deja, bătăile inimii i se accelerară, dorinţa o cuprindea şi trebui să facă un mare efort ca să-şi păstreze controlul emoţiilor.

— Karen!

Dacă ar fi murmurat numele dulce de Karina, fără îndoială că i-ar fi iertat totul şi şi-ar fi sporit îmbrăţişarea. Dar el n-o făcuse şi ea se încordă.

— Este destul de aproape de ceea ce te gândeai că am putea face în timpul scurtei mele şederi la fermă? întrebă ea.

Dar Ştefan, prins de plăcerea acestei intimităţi regăsite, nu mai sesiză ironia amară a întrebării ei.

— Pe deplin! Trebuie să recunosc că este un început promiţător, zise el înlănţuindu-i talia.

— Nu te temi că ai să-ţi şochezi copii?

— Cred că ar fi de preferat ca ei să nu ştie nimic.

Karen nu-şi credea urechilor. Era revoltată de egoismul lui

Ştefan care, fără nicio ruşine, îi propunea s-o iubească pe ascuns!

Continuându-şi totuşi jocul, îşi strecură degetele în părul lui Ştefan şi-l sorbi din ochi.

— O să ne vedem de exemplu, de două sau trei ori pe an, sugeră ea, ironic.

— Sau mai mult... Asta va depinde de disponibilităţile tale.

— Tu crezi că ai să poţi fi liber?

— Atât de des cât vei dori!

Şi în timp ce ea se gândea la toate nopţile, el îi descheie încet nasturii bluzei şi puse stăpânire pe sânii ei întăriţi de dorinţă. Cu violenţă şi bruscheţea unei emoţii vulcanice, tot corpul lui Karen luă foc. Închise ochii şi gemu încet, cu capul lăsat pe spate.

Dar trebuia să pună capăt cât mai repede acestei delicioase torturi destinată din nefericire să se adauge listei nesfârşite de amintiri ce-i obsedau visele de aproape cincisprezece ani.

— Propunerea ta nu-mi convine cu adevărat, spuse ea îndepărtându-l uşor.

— De ce? Asta ar trebui să ne mulţumească pe amândoi.

El încercă s-o reţină de mână când se ridică, dar îi scăpă.

— Pe mine nu! Prefer o ruptură cinstită şi definitivă. Se

vindecă mai uşor... chiar dacă, uneori, lasă cicatrice adânci.

— Haide, Karen.

— Ascultă-mă, Ştefan. Am să-ţi spun ce mi-ar plăcea să fac înainte de a trage o linie peste povestea noastră. Am să vă duc la picnic pe tine şi pe copiii tăi, duminica viitoare. Voi aduce ce trebuie şi vom petrece după-amiaza împreună.

— Nu te înţeleg deloc. În pofida durerii ei, găsi puterea să zâmbească.

— Vei înţelege duminică.

Capitolul 11

Karen părăsi şoseaua principală şi se angajă pe o frumoasă alee umbrită.

— Dar asta nu duce nicăieri! exclamă Ştefan, surprins.

— Ba da. La cimitir, şi grădina este deosebit de frumoasă.

Există chiar o mică baltă cu raţe. Cred că este un loc bun pentru picnic.

— Doar nu vrei...

— Putem să dăm de mâncare raţelor? întrebă Shelly, aşezată cuminte între fratele şi sora ei, pe bancheta din spate.

— Sigur! îi răspunse Karen. Am luat special pâine şi boabe de porumb.

— Nu ne putem instala acolo. O să-i deranjăm pe cei veniţi să se reculeagă la morminte, protestă Ştefan.

— Dacă nu vom ţipa cât ne ţine gura şi nu vom arunca hârtii murdare peste tot, n-avem niciun motiv ca prezenţa noastră să deranjeze. Veneam adesea aici cu tata şi am văzut totdeauna oameni la picnic... mai ales la sfârşitul săptămânii.

— Şi partida noastră de fotbal? se nelinişti Bobby.

— N-am uitat. O s-o facem pe urmă, în parc. Promit.

— Sper că ştii ce faci, remarcă Ştefan cu jumătate de glas...

N-aş vrea ca această ieşire să se transforme într-un coşmar pentru copii.

Karen continuă să se încreadă în instinctul ei şi rulă încet spre locul unde era amplasat mormântul lui Mavis.

Câteva secunde mai târziu, privirea ei întârzie puţin mai mult decât ar fi trebuit asupra lui Ştefan şi simţi imediat un fior pe şira spinării.

Dar nu era nici locul nici momentul să se lase pradă voluptăţii... şi oricum era prea târziu.

— Să cerem părerea celor interesaţi? sugeră ea oprind motorul.

Şi înainte ca Ştefan să poată obiecta ceva, se întoarse spre bancheta din spate şi supuse programul votului copiilor, încercând să adopte un ton cât mai neutru posibil.

— Avem de ales între a petrece câteva momente la mormântul mamei voastre, sau dacă voi credeţi că n-o să puteţi suporta pentru că este prea stresant, mergem direct în parc.

Instinctiv, Bobby şi Shelly o lăsară pe cea mai mare să hotărască, întrebând-o din priviri. Şi Bonnie îşi asumă

foarte firesc rolul de soră mai mare, fără să se mândrească.

— Eu propun să rămânem puţin aici şi pe urmă mergem în parc. În felul acesta, în timpul picnicului, Bobby ar putea să se joace cu mingea.

— Şi eu? reclamă Shelly. Eu vreau să dau de mâncare la raţe.

— Nu te îngrijora, o să te ocupi de rătuştele tale urâte! O

Ironiză Bobby.

Coborâră din maşină şi scoaseră din portbagaj sacoşa de plastic cu mâncarea pentru raţe.

Bonnie o luă atunci de mână pe sora ei mai mică. Bobby, uimitor de serios, trecu în dreapta lui Shelly, luându-i cealaltă mână. Se îndreptară toţi trei spre mormântul mamei lor, adăpostit sub frunzişul auriu al unei splendide sălcii plângătoare.

— Bonnie s-a făcut mare acum, remarcă Ştefan, cu o notă de mândrie în glas.

El rămăsese lângă maşină cu Karen şi-şi privea cu dragoste copiii aşezaţi la piciorul copacului.

— Şi curând, o să fie o adevărată domnişoară. Ce noroc ai să-i ai pe toţi trei!

— Este adevărat. În fiecare zi, prezenţa lor mă umple de fericire.

O familie fericită şi unită. O asemenea fericire o făcea în secret geloasă pe Karen. Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, făcu câţiva paşi ca să-şi revină.

— Intenţionez să plec mâine, anunţă ea revenind lângă

Ştefan. Am trecut vineri pe la notar pentru a semna actul de vânzare şi i-am spus că te las pe tine să hotărăşti preţul.

Oricum, preţul tău va fi şi al meu.

Ştefan rămase mult timp tăcut, încât Karen se întrebă dacă auzise ce-i spusese sau dacă, în panica ei, doar îşi închipuia că-i vorbise.

— În Turcia?

— Nu. La New York, pentru câteva zile. Max ţine cu tot dinadinsul să mă întâlnesc cu un editor care ar fi eventual interesat de reportajele mele.

— Formidabil!

El se aplecă să rupă un fir de iarbă pe care-l puse între dinţi şi-l mestecă distrat.

— Copii te vor regreta.

„Şi tu Ştefan?, se gândi ea. Ţie îţi voi lipsi oare?”

— Poate că mai târziu o să ai ocazia să-ţi iei câteva zile

de odihnă să vii să mă vezi, sugeră ea. La New York sau în altă parte.

— Ar fi minunat. Orice s-ar întâmpla, de acum încolo o să ne ţinem la curent.

Dar Karen nu se lăsă înşelată. Jucau teatru. Ea ştia cu certitudine că, pentru Ştefan, familia, munca la fermă, activităţile din cadrul federaţiei agricole, treceau înaintea ei.

— Dacă reuşesc să găsesc documentaţia privind creşterea cerbilor în Noua Zeelandă, am să-ţi trimit o copie.

— Aprioric, ideea de a închide într-un ţarc animale sălbatice nu mă încântă, dar pot reflecta la asta. Cunoşti zicala?

Numai proştii nu-şi schimbă părerea.

* * *

Ştefan găsea că a disputa o partidă de fotbal într-un parc municipal era un fel ciudat de a-ţi lua adio de la familia pe care o iubeşti, dar se dedică bucuros jocului.

— Opreşte-o tată! ţipă Bobby, căzut la pământ, în timp ce

Karen fugea spre poartă.

Ştefan porni imediat în urmărirea ei. Era surprins să vadă că-şi păstrase toată agilitatea şi rapiditatea de odinioară, dar luând-o în diagonală, era aproape sigur că o s-o oprească în plină cursă.

Ajuns în dreptul ei, întinse braţul... şi nu prinse decât vântul. Karen îi scăpase cu un hohot de râs.

Jignit, porni din nou în urmărirea ei, dar alunecă pe iarba grasă chiar în momentul când era gata s-o atingă. Karen îl ocoli cu abilitate. Cu părul în vânt şi obrajii în flăcări, îşi continuă alergarea.

Ştefan nu se putu atunci împiedica să vadă în acest joc aparent nevinovat reflexul realităţii. Pe terenul de fotbal ca şi în viaţă, Karen apărea ca un vis de neatins.

În timp ce Bobby venea să-i dea o mână de ajutor tatălui lui, în echipa adversă Bonnie se plasă în aşa fel încât Karen să-i poată da o pasă laterală, iar micuţa Shelly profită de neatenţia lui Ştefan ca să se agaţe cu toată puterea de piciorul lui. Dar Ştefan o prinse de mijloc, o ridică de la pământ şi o roti în aer.

Impresionat de strigătele ei de ajutor, o puse pe iarbă şi în clipa următoare reuşi în sfârşit s-o ajungă pe Karen.

— Acum că te-am prins n-am să-ţi mai dau drumul!

strigă el.

În loc s-o blocheze pentru a recupera mingea, îi prinse picioarele, o ridică pe sus şi traversă terenul în fuga mare.

— N-ai dreptul! se plânse ea zbătându-se în braţele lui.

— Nu ţi s-a spus niciodată că la fotbal este ca la război?

El se poticni şi se rostogoliră amândoi pe iarbă, cu răsuflarea tăiată. Râsetele lor nepăsătoare dispărură ca prin farmec, când privirile li se încrucişară şi când valul devastator de dorinţă puse stăpânire pe trupurile lor întâlnite într-o epuizare voluptuoasă.

Dar această ameţeală nu dură decât câteva secunde.

Cei trei copii îi ajunseră şi se aruncară asupra lor ca nişte pui de lei hârjonindu-se cu părinţii.

— Bravo, tată, asta înseamnă două puncte pentru noi! strigă Bobby.

— Glumeşti! Nu este o penalitate, este o repunere de tuşă, protestă Bonnie, împingându-l cu cotul.

— Ce ştii tu? Nu ştii nimic despre fotbal!

— Ba da! Închipuieşte-ţi că atunci când asist în fiecare sâmbătă la meciurile tale stupide, urmăresc şi ascult tot ce spune arbitrul.

— Şi eu la fel! îi întări spusele Shelly.

Karen şi Ştefan schimbară o ultimă privire, apoi se

ridicară pentru a pune capăt acestui mic diferend înainte să degenereze într-o încăierare.

* * *

Niciodată lui Karen nu-i fusese atât de greu să-şi facă bagajele. Nu pentru că ar fi avut multe lucruri de luat, dar pentru prima dată în viaţa ei era în situaţia să plece definitiv.

Şi perspectiva de a se găsi singură la New York în marele ei apartament gol, îi sporea şi mai mult sentimentul de abandon. Două scurte săptămâni au fost suficiente să-i redea gustul pentru marile spaţii din Minnesota şi s-o iniţieze în bucuriile şi grijile vieţii de familie. Dar din nefericire, toate asta veniseră prea târziu în viaţa ei pentru a influenţa cursul evenimentelor.

Ea nu-şi va pleda cauza în ultimul moment aruncându-se la picioarele lui Ştefan. După cum o învăţase mama ei, demnitatea era ultimul refugiu al femeii.

Întorcându-se în salon, descoperi cu stupoare că geanta ei diplomat fusese deschisă şi toate hârtiile şi documentele amestecate cu grijă. Câteva zile în urmă, ar fi bănuit-o imediat pe Shelly, dar în mod ciudat, astăzi această

ipoteză i se părea neverosimilă.

Mai mult intrigată decât neliniştită, se postă la fereastră.

Shelly luase loc în vechiul leagăn ruginit, la umbra nucului, iar

Bobby şi Bonnie se amuzau făcând-o să se urce cât mai sus posibil, smulgându-i ţipete de bucurie amestecată cu teamă.

Karen era atât de emoţionată să-i vadă jucându-se în curtea casei sale încât n-o lăsa inima să-i acuze că au vrut să-i facă rău, chiar înaintea plecării.

Hotărâtă să nu acorde prea mare importanţă acestui incident, începu să facă ordine în actele ei. Şi abia atunci îşi dădu seama că paşaportul ei dispăruse.

Nu mai exista nicio îndoială. Aceşti mici şnapani trebuie să-i fi subtiliat preţiosul document în timp ce le pregătea gustarea de după-amiază.

* * *

Ştefan era iritat. Cu doamna Johnson care mormăia trecând încoace şi-ncolo cu cârpa ei de praf în jurul biroului, nu se putea concentra asupra lucrului său.

— Nu credeţi că aţi putea s-o faceţi puţin mai târziu? se

plânse el. Încerc să pun la zi contabilitatea şi credeţi-mă, nu este uşor!

Sarcina lui era într-adevăr cu atât mai anevoioasă cu cât era obsedat de iminenta plecare a Karinei.

— Ca şi cum m-aş distra! protestă doamna Johnon. Îţi imaginezi puţin câtă muncă înseamnă să pregăteşti masa, să faci curăţenie, să speli rufe pentru toată familia? Ah, dacă ai avea măcar o soţie care să se ocupe de copii, în loc să mă necăjesc ore întregi pentru ei, aş fi putut şi eu profita puţin mai mult de nepoţii mei!

Ştefan închise registrul de conturi şi se resemnă să ascute reproşurile doamnei Johnson.

— Unde vreţi să ajungeţi, de fapt? întrebă el.

Doamna Johnson se postă în faţa lui, cu mâinile în şolduri.

— Ştiu bine că nu-i treaba mea, dar mă cunoşti: dacă nu-ţi spun ce am pe suflet, voi bombăni toată ziua şi până la urmă furia mea va exploda, şi toată lumea va fi foarte deranjată. Aşa că, uite ce-i! Am auzit spunându-se că domnişoara Karen va pleca. Şi eu te întreb: ai s-o laşi încă o dată să plece?

— Are o meserie nemaipomenită, care-i permite să călătorească şi să întâlnească o mulţime de oameni

interesanţi. De ce aţi vrea să rămână aici?

— Pentru că bărbatul pe care-l iubeşte locuieşte aici.

— Ce vă face să credeţi asta? întrebă el cu prudenţă.

— Ar trebui să fii orb sau senil ca să nu-ţi dai seama că sunteţi îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Eraţi deja când aveaţi optsprezece ani şi, în treacăt fie spus, la vremea aceea nimeni n-a înţeles de ce v-aţi despărţit.

— Am avut motive întemeiate.

— Să admitem. Dar în ceea ce priveşte prezentul, nu crezi că, totuşi, copiii tăi au mare nevoie de o mamă?

— Ştiţi la fel de bine ca mine că Shelly nu şi-a revenit încă după moartea lui Mavis. Şi în acest moment, Bonnie trece printr-o perioadă dificilă. Ţinând cont de toate acestea, consider că n-ar fi foarte delicat din partea mea să-i propun lui

Karen să vină să trăiască împreună cu noi.

— Baliverne! Pe de o parte, ar fi cel mai bun lucru pentru copii. Şi pe de altă parte, tânărul meu prieten, ar trebui să te gândeşti serios să te recăsătoreşti. Şi ce soţie poate fi mai bună decât Karen? zise ea cu convingere, agitându-şi cârpa de praf pe sub nasul lui Ştefan.

Ştefan nu putea nega că ea fusese dintotdeauna raza de soare care dădea un sens vieţii lui. Şi totuşi, încă se îndoia.

— Nu doreşte să se căsătorească cu mine.

— Ce vorbeşti? Totuşi, nu asta citesc în ochii ei. Dar măcar i-ai pus întrebarea?

Evident că nu. Ştefan se gândea că ea îi cunoştea sentimentele şi că n-avea nevoie să-i spună că o iubea ca să fie convinsă de acest lucru.

S-o lase să plece ca să-şi trăiască viaţa, era încă o dovadă de iubire.

Făcea asta pentru binele ei, ca să fie pe deplin fericită.

Cu mintea frământată, căuta cu disperare o soluţie fericită problemei lui când îi reveni în memorie explicaţia pe care o avusese cu câteva zile în urmă cu Karen şi reproşurile pe care i le adresase.

Măcar dacă ar asculta-o, o dată. Dacă s-ar frământa să ştie ce gândea, mai curând decât să hotărască singur ce este bine sau nu pentru ea, poate că...

Dar timpul lui era numărat. În câteva ore, Karen va fi plecată. Departe, foarte departe. Şi pentru totdeauna. Acum sau niciodată, trebuia să acţioneze.

* * *

Karen plecă în căutaea celor trei mici diavoli, foarte

hotărâtă să le sucească gâtul dacă nu voiau să mărturisească unde-i ascunseseră paşaportul.

— Shelly! Bonnie! strigă ea. Bobby unde eşti?

— Le-am cerut să plece să se joace în altă parte.

Surprinsă că-l aude pe Ştefan răspunâzându-i, se întoarse şi încremeni locului.

— Voiam să avem o mică discuţie în particular.

Ea îl văzu apropiindu-se ca prin vis. Chiar dacă se îmbrăcase foarte simplu şi încălţase cizmele uzate, îi părea de o sută de ori mai maiestuos decât un prinţ împodobit pentru căsătorie... dar la fel de inaccesibil. Stăteau faţă în faţă în mijlocul grădinii, ca doi boxeri cântărindu-şi şansele – Ştefan cu mâinile înfundate în buzunarele blugilor, Karen cu braţele încrucişate la piept.

O adiere de vânt mişca ramurile nucului. Una câte una, frunzele moarte se desprindeau şi cădeau pe pământ într-un frumos vârtej.

— Ştefan, eu...

— Karen...

Râsul lor conjugat destinse atmosfera.

— Tu mai întâi, insistă Karen.

Ea n-ar fi ştiut să spună care dintre ei făcuse un pas unul către altul sau dacă, împinşi de acelaşi elan, se

apropiaseră fără măcar să-şi dea seama.

— Tu ştii că n-am fost niciodată un bun vorbitor... cel puţin pentru a exprima ce simt.

— Am remarcat, într-adevăr, zise ea cu un zâmbet.

— Poate că nu este nevoie să devin ridicol din nou. Dacă vrei, voi încerca o altă metodă.

Îi luă mâinile în ale lui şi le trecu încet după spatele lui, aducând-o din aceeaşi mişcare la pieptul lui.

O linişte sacră îi învălui. Se sorbeau din ochi, lăsându-se cuceriţi de focul arzător al dorinţei, abandonându-se visurilor celor mai nebuneşti.

Şi Ştefan îşi eliberă inima înainte să-i explodeze în piept.

Cu privirea aţintită în ochii lui Karen, puse stăpânire pe buzele ei şi îşi puse tot sufletul în pasiunea acestui sărut.

— Karen, aş vrea atât de mult să te întorci la mine, şopti el la urechea ei. Dacă vrei să continui să călătoreşti, n-am să te împiedic. Dar aş vrea să fii soţia mea. Mama copiilor mei.

Ea se înfioră toată, dominată cu totul de simţurile surescitate, simţind tremurând de dorinţă trupul musculos al lui Ştefan, dar ea mai voia şi altceva.

— Şi dacă nu vreau să mai plec niciodată?

— Cred că te-ai plictisi dacă vei rămâne la fermă. Din

câte ştiu, menajul şi gătitul nu ţi-au făcut niciodată mare plăcere.

— Este adevărat. Dar asta nu înseamnă că n-aş fi fericită. Te iubesc, Ştefan, dar dacă mă căsătoresc cu tine va fi cu singura condiţie să-mi petrec restul vieţii lângă tine.

Niciodată nu văzuse un zâmbet mai frumos luminând faţa lui Ştefan.

— Vorbeşti serios când spui asta?

— Cât se poate de serios! Am obosit să călătoresc. Am obosit să fiu singură. Nu mai am decât o singură dorinţă:

să-mi găsesc locul undeva, să trăiesc în sânul unei familii. În familia ta... pe care nimic nu ne opreşte s-o mărim, adăugă ea înălţându-se pe vârful picioarelor pentru a depune un sărut tandru pe buzele lui.

— Te iubesc, Karina! Te iubesc!

El o strânse în braţe cu toată puterea, o făcu să se învârtească în aer, apoi o răsturnă pe pământul presărat cu frunze moarte şi se întinse lângă ea sub nuc.

Sfârşit